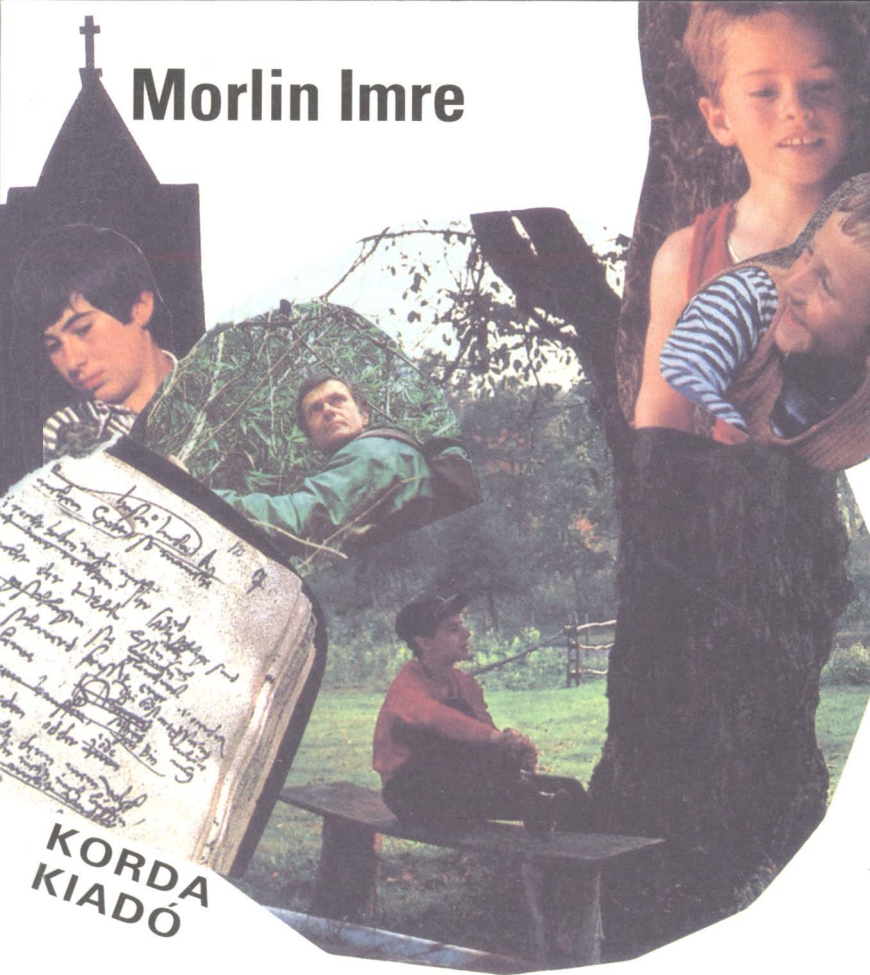

†
Morlin Imre

**KORDA
KIADÓ**

a 11 apostol

MORLIN IMRE
A TIZENEGY APOSTOL

MORLIN IMRE

A TIZENEGY
APOSTOL

ifjúsági regény

Kiadja a KORDA Könyvkiadó
6000 Kecskemét, Kossuth tér 3. (T.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO BT. gondozásában (T.: 76/321-197)
ISBN: 963 8004 32 0

1.

A meredek lejtő szélén ketten hasaltak a szikla peremén. Óvatosan kúsztak egészen ideig, hiszen sohasem tudhatja az ember, hogy mikor bukkan fel valami váratlan ellenség, mert hogy ellenséges területre merészkedtek, az világos volt előttük.

Kémlelve jártatták körül tekintetüket az alattuk húzódó katlanszerű völgyön. Nyári napsugár kacagott az erdők és hegyek fölött. A kis templomocska tikkadtan húzódott meg néhány hatalmasra nőtt fa árnyékában a völgy közepén egy tisztáson. Sehol senki. Annyira kihalt volt a vidék, hogy a fiúk gyanakodni kezdtek. Valami kelepce?

– Te, Kukac! Lehet, hogy nincsenek itthon?

– Elbújtak, fiam, elbújtak. És lesnek ránk.

Kukac fészkelődni kezdett. Ernyőt formált tenyeréből szeme fölé, kissé felemelkedett és újból alaposan végigkémlelte az erdő szélét.

Sehol senki.

– Kukac... menjünk le és nézzünk körül.

– Tisztára őrült vagy Soma. Csak nem futunk be a kelepcebe?

– Miféle kelepcebe?

– No hallod? Minden valamirevaló kincset őrizni

szoktak. És ha nem őrzik, akkor valami trükk van a dologban.

Elhallgattak. Kukac nem nagyon értett a kincsekhez, nem tudott hát mit felelni.

Viszont Soma szakember volt ilyen dolgokban. Ő tudta meg Mari nénitől, hogy az erdei kápolnában aranykehely, meg selyemruhák vannak. Ezüstcsengő és perselypénz. Hogy az utóbbi micsoda, azt nem egészen értette, de hát mindenesetre valamilyen pénz és akkor érdemes még életet is kockáztatni. Mert utóvégre...

Mikor Soma a gondolatával idáig jutott, szerencsés ötlete támadt neki.

– Kukac!

– Na?

– Nem kuksolhatunk itt estig!

– Várnunk kell, amíg mutatkozik valami, vagy valaki.

– És ha hiába várunk? Én lemegyek.

– Egyedül akarsz lemenni?

– Hát! Te meg innen figyelsz. Ha látod, hogy baj van, veszélyt jelzel a sípoddal. A táborig biztosan elhallatszik; és akkor majd jön a segítség. De te el ne szaladj! Látnod kell, hogy mi történik velem. Vagy, hogy hová visznek. Érted?

– Hm

– Ne hümmögj, hanem gyere ide az én helyemre! Innen jobban látni. Én meg majd lekúszom amarra és majd a másik oldalon megyek a templomhoz. Na, szevasz!

– Soma, nem lesz baj ebből?

A fiú nem válaszolt... nesztelenül kúszott a sziklákön,

belopódozott az erdő szélső fái közé és eltűnt Kukac szemelől.

Eltelt egy negyedóra és nem történt semmi. Kukac úgy meresztette a szemét, hogy szinte belefáradt. Lassacskán meg is unta a figyelmet. Kicsit lejjebb ereszkedett a sziklán és felült. Egy katicabogár mászott a sziklán, a széle felé. Bebújt a fű közé, majd kis idő múlva megjelent egy pitypang levelén. Kukac figyelte. Most felért a levél szélére. Kissé tétovázott, aztán szárnyat bontott és elrepült.

– Hahóó! – hallatszott ekkor a völgy felől Soma elnyújtott hangja.

Kukac összerezett. Felugrott és minden óvatosságról megfeledkezve felállt a szikla ormára.

Soma lent állt a templomocska előtt, élénken integetett és megismételte a kiáltást:

– Hahóó! – Aztán tagoltan hozzátette:

– Gyereee leee!

Kukac először óvatosan körülmélt. Mivel nem látott semmi gyanúsat, úgy ítélte, hogy lemehet. Persze a nyílegyenes utat választotta. Hanyatt-homlok rohant le a meredek hegyoldalon. Így is tartott vagy öt percig, míg leért.

Soma egy kövön ült és a talpát vakarta.

– Mi van Soma – kérdezte Kukac lihegve.

– Tüske ment a talpamba.

– Nézz körül! Járt itt valaki?

Kukac körül szimatolt. Jól megnézte a környéket. Kezdve a tisztás szélén a fáktól, a kikopott-kiszáradt füves térséget. Egyszerre riadtan suttozja:

– Te, Soma, valaki megelőzött bennünket!

– Honnan gondolod?
– Nézz oda! – és a kápolna előtti homokos útra mutatott. Friss lábnyomok indultak el az ajtótól és belevesztek az erdőszéli gyepes csapásba.

Soma fölényesen figyelte.

– Kinek lehet az a lábnyoma? – kérdezte hanyagul.

– Kié? Kié? – ráncolta Kukac a homlokát és lehajolt a nyomhoz – Egy srácé! Akkora lehetett, mint te. Gyere csak ide!

Soma lustán felkelt és odament.

– Na, mit akarsz?

– Kinyomozzuk, hogy ki járt itt! Próbáld csak beleilleszteni a lábadat.

Soma szót fogadott és szépen behelyezte a lábát a homokban kirajzolódott nyomba.

– Te, éppen belefér. Pontosan olyan, mint a te lábad. – csípőre tette a kezét és kérdően nézett Somára – Kinek van a suliban akkora lába mint neked?

– Akkora nincs senkinek, csak pont nekem.

Összehúzta az orrát, felcsücsörítette a száját és úgy mondta:

– Kukac! Sajtpapírt sem ér a tudományod! Hát ki járt volna itt? Senki más, mint én.

– Kijöttél hajnalban? – álmélkodott a hórihorgas.

– Fiam! Ha igazán ilyen tök vagy, akkor sohasem fogunk hozzájutni ehhez a kincshez.

Hüvelykujjával a háta mögé bökött, a titokzatos, elzárt kis tornyos, hallgatag épületre.

– Vesd le a cipődet! – tette hozzá parancsoló hangon.

– Minek? – tétovázott Kukac.

– Vesd csak le!

Kukac leült a földre és lerúgta a bátyjától örökölt, lyukas, de valamikor jobb időkben is látott hegyesorrú félcsukát.

– Most fordulj háttal a templomnak. Háttal az ajtaja felé! Na. Most nézz ki magadnak az erdőben egy irányfát és indulj el!

Kukac szót fogadott és megindult egy fa felé.

– Ne arra, te szerencsétlen! A templomajtó felé eredj.

– Háttal? – rökönyödött meg Kukac.

– Hát persze. Indulj csak el. De folyton a fát nézd, hogy jó irányt tarts!

A fiú elindult.

– Jó... jó... – és Soma félig lehunytt szemmel dicsérte barátja hadműveletét.

– Állj! – Kiáltotta hirtelen.

Kukac megmerevedett. Közvetlenül a küszöb előtt állt, a következő lépéssel már behátrált volna az ajtóba.

– Most nézz magad elé a földre! Mit láatsz?

– Jé... csodálkozott el a hórihorgas. – A Kukac itt járt a templomban. Épp az imént mehetett el, egészen friss a lábnyoma.

Vigyorgott és saját lábnyomába lépve óvatosan visszament a fűre.

– Na, látod – mondta Soma. – Így közelítettem meg a kápolnát. Ha valaki nyomozni kezd azt fogja hinni, hogy abba az irányba mentünk. Pedig éppen onnan jöttünk. Érted? És így is fogunk elmenni. Így egészen megzavarjuk az ellenséget. Érted? Sőt, föl fogok ülni a nyakadba

és úgy fogsz elvinni innen. Érted? Akkor majd nézhetnek. Egy pasas jött és kettő ment el. Érted?

– Nahát! – álmélkodott Kukac. – De nem lenne jobb ha én ülnék a te nyakadba?

– Tudod – bizonytalanodott Soma – attól félek, hogy a te hosszú lábad leérne a homokba és akkor mindent elárulunk...

– Van egy csuda ötletem – ütött fejére hirtelen Kukac.

– Hát mondd csak fiam! – biggyesztette le ajkát Soma.

– Összefogódzunk és mindegyikünk csak fél lábát használja. Akkor két felemás lábnyom marad a homokban és akkor ez egészen összezavarja majd őket.

– Fiam, ez marhaság! Csak az a jó fiam, ami egyszerű, mint a zippzár. Érted fiam?

Kukac ugyan nem értette, hogy miért egyszerű a zippzár, de nem mert szólni. Érezte, hogy ingoványos talajra tévedt az eszejárása. Azt is tudta, hogy a srácok azért küldték őt felderítő útra Somával, mert ő tudta meg a nagy titkot Mari nénitől.

– Most pedig körülszaglásszuk a házat. És pedig cipőben – adta ki a parancsot Soma.

Fölhúzták a csukákat és szemügyre vették az épületet.

– Ahá... itt egy ajtó, oldalt a torony falában. De miért van ez a magasban? – gondolkozott Soma hangosan. Fölment a kis lépcsőn és megrántotta az ajtót.

– Vacak – biggyesztette el ajkát. – Ezt még sperhakkival is kinyitom. – Tovább kerültek az épület mögé, közben a falakat és az ablakokat mustrálták.

– Elég magasban vannak – állapította meg Soma.

– És vasrács is van rajtuk – toldotta meg Kukac.

- Igen...
- Hát itt hátul, ez a kis ajtó?
- Ó, ez olyan mint az ott elöl, a toronynál.
- Nézd csak mekkora lakat van rajta!
- Phü! Odaütök és leszakad. Az is valami?

Most átkerültek a másik oldalra. Ott is ablakok vasráccsal.

– A két ajtón juthatunk be legegyszerűbben – állapította meg Soma. – Legjobb lesz, ha két csoportban támadunk. Így megosztjuk az ellenséget is. És ha valami váratlan dolog történik egyik csapat a másik segítségére siethet.

– Én is azt hiszem, hogy ez lesz a legjobb – hagyta helyben Kukac.

– Hát persze!

Most ismét ott álltak a bejárat előtt.

– Mindent tudunk Kukac?

– Azt hiszem mindent.

– Akkor induljunk.

– Gyerünk – szólt Kukac és feltűnő gyorsasággal el akart startolni.

– Na, nem úgy fiam! Le a cipőiddel!

Kukac savanyú arcot vágott, de szót fogadott.

– Most vegyél fel a hátadra!

Megtörtént az is.

– Add ide a cipődet, majd viszem. Na, most fordulj! Az ajtó felé fiam és indulj el hátrálva.

A közeli fák valamelyikén egy harkály sebesen kopácsolni kezdett.

– Jaj! – riadt meg Kukac.

– Ne gyávulj! Csak egy harkály – nyugtatta meg Soma.

– Nagyon nehéz vagy – lihegett a hórihorgas.

– Az ajtót figyeld, te szerencsétlen! Nézd, milyen összevissza mész.

Végre elérték az erdő szélét. A harkály is elhallgatott és ámulva bámult utánuk a lombok közül.

Estefelé erre vitt az útja az erdőkerülőnek is.

– Valami részeg járhatott itt – állapította meg az ide-oda ingadozó nyomokat vizsgálva.

2.

Napnyugta előtt nem sokkal tizenkét buksi fej kandikált a Somáék sziklájának peremén. Néztek le a völgybe, az esti párába burkolózó kápolna felé.

– Jól figyeljetek! – suttogta Soma és mert az egyik, szőke, piszeorrú a szomszédja oldalát bökdöste, szigorúan rászólt:

– Kokas, ha nem tudsz békén maradni, mehetsz a frászba.

Kokas ezután már békén maradt, Soma pedig kifejtette haditervét.

– Két csoportban támadunk. Csuma, Kokas, Laja, Vanyác, ti a Kukaccal az erdőirtáson nyílegyenesen lementek a szélső fához. Látjátok? Ott vártok, amíg jelt adunk a zseblámpával. A többiek velem jönnek és azonnal indulunk. Kukac, ti csak akkor startoljatok, ha a nap már teljesen lenyugodott. Egy hang, egy pissenés se legyen! Ha baj van, bagolyhuhogást adtok! Értitek?

– A táborra nem vigyáz senki? – vetette közbe egy fekete, kerekarcú, mokány fiú.

– A táborra? – húzta el a szót Soma. – A táborra? Ha akarsz, visszamehetsz Kukával. Elegen leszünk így is.

– De én nem akarok visszamenni! – szól közbe a szep-lős Kuka.

– De vissza kell menned! Igaza van Bikának. A tábor nem maradhat őrizetlenül. Na, induljunk.

A két fiú morgolódva szedelőzködött.

– Ne morogjatok, hanem menjetek. A vállalkozás sikere rajtatok is múlik. Sőt lehet, hogy igazi hősi kalandban lesz részetek, ha az ellenség megszimatozza, hogy a tábor üres.

Ettől a lehetőségtől Soma maga is megdöbben, de már nem akart visszakozni.

– Menjetek csak. Elegen lesztek ketten. És ha komoly baj van, fújjátok meg a trombitát. Na, induljunk. De óvatosan.

Lekúszott a szikláról, nyomában még négyen. A Dagi, a Krucsanak, a Tomi, meg a Guzsaj.

Már egészen sötét volt, amikor leértek a tisztásra. A szélső fáknál óvatosan lelapultak és hallgatóztak. A szemközti lejtő felől az erdőből ropogás hallatszott. Ahá, most ereszkednek le Kukacék.

– Maradjatok itt és figyeljétek! Tomi, te velem jössz.

Soma óvatosan kilépett a tisztásra, nyomában a szőke, álmodozó szemű Tomival. Odalopakodtak a kápolnához és körülkémlelték az épületet. Teljes csend és mozdulatlanság mindenfelé. Úgy látszik, hogy Kukacék is készenléti helyükre érkeztek és figyelnek. Soma elővette a zseblámpáját és odaadta Tominak.

– Adj vele hármas jelt arrafelé. És várd meg őket itt. Én elmegyek a Dagiékért. Ha a Kukacék ideértek és semmi sem történt, felénk is adj jelt. Érted?

– Értem – vacogott a kis Tomi. Azután hozzátette: – Én most egyedül maradjak itt?

– Ne gyávulj... Kukacék mindjárt ideérnek, náluk van fejsze, meg lasszókötél.

Soma nesztelenül eltűnt a párás sötétségben, Tomi pedig gyorsan jelt adott a lámpával, abba az irányba, ahol Kukacékat sejtette, azután élesen fülelt. Tényleg, vagy százlépésnyire tőle megroppant az erdő. A neszezés egyre jobban közeledett... és Tomit kiverte a veríték. Hát ha nem Kukacék jönnek, hanem az ellenség? Ekkor valaki hátulról vállára tette a kezét:

– A törvény nevében!

Tomí térde megingott, de azután Somára gondolt, megemberelte magát és egy rántással megfordult:

– Na, csak hogy megjöttetek – adta a nagyot – Talán féltek Csuma, hogy ilyen lassan jöttetek?

– Sápadt vagy Tomikám – nevetett az izmos barna fiú. És Tomi örült, hogy sötét van már, mert tényleg elsápadt egy kissé.

– A többiek hol vannak? – kérdezte Kukac fojtott hangon.

– Jelt kell adnom nekik, ha megérkeztetek.

– Itt vagyunk, add meg a jelt – unszolta Kokas a kis szőkét. Tomi most arra felé fordult, amerre Somáékat sejtette. Felemelte a kis zseblámpát és jelt adott. Azután mindnyájan feszülten figyeltek, de nem hallottak semmit.

– Talán nem látták meg – kockáztatta meg a feltevést Vanyác, a kis nyápic, mitugrálsz gyerek.

– Miért ne látták volna meg? – védekezett Tomi – nagyon is jól adtam a jelzést. Talán nem figyelnek?

– Ez most veszélyes lehet – vette át a szót Csuma – a

vállalkozás gyenge pontja: a felvonulás. Ha ügyetlenkedünk, mindent elronthatunk. Vanyác, Laja, Kokas, menjetek a ház túlsó oldalára és figyeljete az ellenkező irányba. Tomi velem jön a torony alá, az erkélyre. Onnan mindent áttekinthetünk.

A fiúk csendben szétlopóztak, a kapott utasítás szerint.

– Állj! Ki vagy? – hallatszott hirtelen az épület végéről a Kokas hangja.

Egy pillanatig csend lett, azután vad dulakodás hangja, zaja verte fel az erdei némaságot. De csak egy pillanatig tartott az egész.

– Marhák – ezt Soma hangjához hasonló hang mondta.

– Biztos, hogy Soma volt – nyugtatta meg magát a halálra rémült Tomi, aki mellett ott termett Csuma, meg Kukac az erkélyről.

– Gyere, Tomi! – kiáltotta Csuma, de már nem volt idejük sehová sem menni, mert a sarkon feltűntek a fiúk, Somával az élen.

– Majd, hogy agyon nem vertük egymást. Miért ott vártatok?

– Hó, hát azt hiszed, hogy csak te vagy az okos? – hóbörgött Csuma – mi is biztosítani akartuk ám magunkat. És jó is volt... Ha most nem ti jösztok arról, hanem valami idegen, vagy ellenség?

– Hát akkor már jobb, hogy mi jöttünk egy kis kerülővel. Legalább látjuk, hogy ébren vagytok. Mulyákkal nem lehet mit kezdeni. – ez Guzsajnak volt a véleménye.

– De engem jól fejbe vágatok – panaszkodott Kukac.

– Ki volt az a marha?

– Nem mindegy az Kukac? Fő, hogy nem sántultál. Ha

én ütöttem volna, most lepedőben hordoznának körül, – állapította meg Guzsaj.

– Ha ugyan akad itt lepedő – pislogott Dagi és körülszaglászott.

– Azt hiszem, hogy téged a lepedőnél is jobban érdekel a szilvásgombóc – mondta Krucsanak és röhögve ráütött Dagi pocakjára.

– Te Krucsa – kapta el haverja karját sziszegve... de nem folytathatta, mert Soma közbelépett.

– Micsoda komolytalanságok ezek? Itt a kincs a falon túl, két lépésre tőlünk; az éj vadjai az erdőben leselkednek ránk és ki tudja, az ellenség is talán a legravaszabb terveit kovácsolja ellenünk, ti meg itt hülyéskedtek. Aki nem fogja fel a helyzet komolyságát, az hazamehet.

Úgy tűnt a fiúk mind felfogták a helyzet komolyságát, mert egyszerre csend lett és senki sem akart hazamenni.

– Nahát – mondta Soma és szigorúan körülnézett. Aztán megköszöri a torkát és bejelentette:

– A haditerv a következő: Három csoportra oszlunk. Tomi és én a hátsó ajtón hatolunk be az ellenség várába. Az ajtónál őrt áll a Guzsaj. Csuma és Kukac, ti itt az első ajtón át törtök be és az ajtónál őrt áll a Laja. Krucsanak és a többiek biztosítanak. Fölállítod őket körbe a templom körül, vagy huszonöt lépésre. Érted Krucsa? Induljunk!

Soma ezzel faképnél hagyta a srácokat és Tomival meg Guzsajjal a hátsó ajtóhoz ment. A sötétben még halatszott a fiúk pusmogása, Csuma meg a Krucsanak intézkedései, a fiúk halk neszezése... azután csend. Csak a

kulcsok óvatos zörgése jelezte, hogy az ajtóknál a fiúk munkába kezdtek.

– Ez a sperhakni túl nagy. Add ide a kisebbet, Tomi – rendelkezett Soma.

– Nesze, itt van, és itt van a feszítővas is ha kell.

– És a lakattal mi lesz? – érdeklődött Guzsaj.

– A lakat... a lakat... – lihegett Soma és közben a tolvajkulcsot ide-oda forgatta. – Add ide a feszítővasat. Nincs az ajtó kulcsra zárva, csak a lakat fogja. Azonnal lefeszítem.

Betolta a kis feszítővasat a lakat fülébe, és a végét nekifeszítette az ajtófélfának és teljes erővel akkorát rántott rajta, hogy hirtelen kiszakadt a lakat és Soma egyensúlyát veszítve elnyekkent a földön.

Kis nyiszlett alak futott feléjük a homályban, óriási husángot szorongatott:

– Hé... mi baj van?... – sziszegte Vanyác és ütésre emelte a vaskos botot.

– Nincs semmi – nyugtatta meg Guzsaj – csak a templom szelleme hanyatlókta a Somát.

– Micsodaaa? – hadonászott Vanyác harciasan.

– Tedd a botot félre! Szellemeknek nem árthatsz vele.

– Ne marháskodjatok – szólt közbe Soma, aki ismét talpon volt. – Menj vissza a helyedre Vanyác. De azért jó, hogy éber vagy. Csak annyi az egész, hogy sikerült az ajtót kinyitni. Ennyit megért egy kis... ez a kis... incidens – simogatta tomporát a vezér.

– Én is bemehetek? – kockáztatta meg a kérdést Vanyác.

– Jobb ha visszamész az őrhelyedre. Hisz látod, hogy minden pillanatban történhet valami.

A kis nyiszlett irtóra szeretett volna bemenni, de hát engedelmeskedni kellett Somának és ezért fájó szívvel visszakullogott a sötétbe.

– Na, gyerünk be – indítványozta Guzsaj.

– Majd én, meg a Tomi. Te csak vigyázz, hogy valaki ránk ne csukja az ajtót.

– Mitől félték – kedvetlenedett el Guzsaj. – Nincs itt senki. Ugyan ki is lehetne itt?

– Ha nincs baj majd szólunk, hogy jöhetsz.

Óvatosan kihúzták a nyikorgó ajtót és Soma belépett a vaksötét helyiségbe. Nyirkos, dohos szag fogadta. Az ajtó mellett mindjárt megállt, hogy szeme had szokja meg a sötétséget. Majd halkán kiszólt:

– Tomi,... gyere...

Ezalatt Csuma meg a Kukac is könnyűszerrel kinyitották a torony ajtaját. Óvatosan beléptek, de nagyot recscent lábuk alatt a padló.

– Te,... a kincs van itt elrejtve – suttogta izgatottan Kukac.

– Honnan tudod? – kérdezte a józan Csuma. – Mári néni mondta?

– Mári néni nem mondta meg a pontos helyet, de gondolom, hogy a padló alá rejtették. Te nem oda dugnád, ha neked volna?

– Nem tudom, hogy hova dugnám és nem is töröm rajta a fejem, mert úgy sincs.

– Te... itt... valami kötél lóg... – tapogatózott előre Kukac a sötétben.

– Na, csak eredj beljebb... – biztatta Csuma. – Majd becsukjuk az ajtót és körbevilágítunk a zseblámpával.

Kukac akart lépni egyet, de a talaj egyszerűen eltűnt a lába alól.

– Jaj... Csuma... – kiáltotta és önkéntelenül a kötél után kapott.

Valami mélyen megzendült a fejük fölött és az éjszaka csendjében félelmetes hangerővel kongott. Aztán erős dübörgés hallatszott, mely hirtelen el is hallgatott.

– Segítség!... – kiáltotta Kukac de a hangja valahonnan messziről, lentől jött és nagyon gyengén hallatszott.

Csuma ijedtében kiugrott, bevágta az ajtót és Lajával futni kezdett. Szíve a torkában dobogott. Fogalma sem volt, hogy mi történhetett, de futtában úgy tűnt neki, mintha máshonnan is sebes árnyakat látna az erdő felé loholni.

3.

Csuma lihegve érte el az erdő szélét. Beugrott egy vastag fa mögé és nagy szuszogva megállt.

– Csu... u... maa.. – szólította meg egy hang suttogva.

A fiú összerezzen.

– Ki az?

– Én vagyok, Laja. Kukaccal mi történt?

– Gyere ide!

A fától néhány lépésnyire megzörrent a bozót s Laja egyszeriben ott állt Csuma mellett.

– Mi történt? – kérdezte riadtan.

– Mit tudom én... Kukac hol van?...

– Nem jött ki a toronyból.

– Biztos?

– Biztos... csak te jöttél ki és bevágtad magad mögött az ajtót.

Most elhallgattak és Csuma nekihasználva a fa törzsének kikémlelt a kápolna felé.

– Nem látok semmit... csak feketeséget.

– Menjünk vissza – indítványozta Laja bátoritanul.

– Hogyne, hogy mi is kelepcebe essünk! – majd kis szünet után hozzátette – És ha Kukac csinálta az egészet?

És ha Kukac áruló?

– Kukac nem olyan srác...

– Miért ne? Ő tudta meg a kincs titkát, a mi segítségünkkel most behatolt a rejtekhelyre és most egyedül akarja megkaparintani. De abból nem eszik.

– Mit akarsz csinálni?

– Megkeressük a többieket. Gyerünk.

Nem sokat kellett keresgélni. Kisebb csoportokban az erdő szélén lapultak elszóródva és izgatottan és suttogva tanácskoztak.

– Soma, neked mi a véleményed?

– Nem tudom, de a végére járunk a dolognak.

– Vissza akarsz menni? – vacogott a kis Tomi. Soma nem válaszolt azonnal. Latolgatta a helyzetet. A körülötte hasaló fiúk némán és feszülten figyelték. Amit Soma mond, az biztosan jó lesz.

– Ide figyeljetek – suttogta végre, – egy biztos: a Kucac nincs köztünk. Vagy áruló, vagy csapdába esett. Ennek végére kell járni.

A fiúk egyetértettek vele, de fogalmuk sem volt, hogy hogyan kell ennek a végére járni.

– Mit csináljunk? – dörögött Guzsaj.

– Én visszakúszom és meglesem – ajánlkozott a harcias kis Vanyác.

– Mit szóltok hozzá? – kérdezte Soma óvatosan.

– Egyedül nem elég – vélekedett Csuma.

– Ki megy vele?

– A másik kicsinek kellene menni, hogy minden lyukba beleférjen – ezt Kokas mondta és a sötétben is lehetett sejteni, hogy a Tomi felé pislant.

Tomi összerezzen.

– A Somával elmegyek – mondta aztán halkán. Ismét

csend támadt. Most egyszerre valami zaj támadt a kápolna felől. A fiúk felriadtak.

– Csend! – suttogta parancsoló hangon Soma. Aztán a szélső fához kúszott és kilesett.

A Hold éppen most bújt elő teletányérral a Nyergesbérc mögül és szelíd fényt hintett a tisztásra. Egy férfi állt a templomajtó előtt puskával és az ajtót próbálgatta, de nem engedett. Abbahagyta a hiábavaló vesződést és körüljárta a templomot. Fölment a torony melletti kis erkélyre és megnyomta az ajtaját. Kinyílt. Elővette a lámpását és óvatosan bevilágított.

– Van itt valaki?

Nem kapott választ, és belépett.

– A Kukac bent maradt a toronyban? – kérdezte izgottan Vanyác.

– Nem tudjuk – suttogta vissza Csuma, aki kicsit szégyellte, hogy olyan gyorsan faképnél hagyta a hadművelet színhelyét.

– De ki húzta meg a harangot?

– Hát tudom én?

– Nézd csak! – mutatott most Tomi a kápolna felé izgottan.

Mind odafigyeltek. Tisztán lehetett látni, hogy a puskás férfi egy alakot hoz a karjaiban és lefekteti a fűre. Aztán kigombolja az ingét és mellére hajtja a fülét. Majd újból föltérdel. Tarisznyájából kulacsot vesz elő és a földön fekvő szájához igazítja. Próbálja rázni a kezét, dörzsölni a homlokát, de... a test... nem mozdul. Feláll és karjába veszi.

– Te, az a Kukac – suttogta izgatottan Laja – egész biztos, hogy a Kukac...

A férfi néhány lépést tett a fiúval, de úgy látszik, hogy nehéznek találta, mert újból lefekteti a fűbe. Aztán megindul éppen az erdőben lapuló társaság felé.

– Te, Soma, ez éppen idejön – rémüldözött a kis Tomi.

– Hát aztán... – harciaskodott Vanyác – fejbe verjük és kész.

– De puskája van...

Ezen aztán mindnyájan elgondolkoztak és pedig nem minden aggodalom nélkül.

– Mégse ide jön – állapította meg fellélegezve Guzsaj.

– Az út mentén megy.

– Igen, de az út itt vezet el mellettünk, a bokron túl.

– Akkor lapulás és csend...

Tényleg, a puskás ember az úton közeledett feléjük és néhány méternyire haladt el a halálos csendben megdermedt fiúk mellett. Még sokáig hallatszott a lépése az erdőben, de a kis csapat moccanni sem mert. Végre csend lett. A Hold már magasan állt és világosan idelátszott a tisztáson mozdulatlanul fekvő fiú.

– Menjünk érte – indítványozta Vanyác.

– Csak óvatosan – intette őt komolyan Soma, sajnálkozva azon, hogy ez nem neki jutott eszébe. De aztán hamarosan kész lett új haditervével.

– Guzsaj, Laja, Kokas, meg én lemegyünk Kukacért. Úgy látszik az az alak cserbenhagyta, vagy nehéz neki és segítségért ment. Annál inkább kell nekünk sietnünk. A többiek indulás egyenest a táborba! Ott találkozunk.

Azzal föl is állt és elszántan kilépett a tisztásra. Gu-

zsaj, Laja és Kokas követték. Eleinte kissé megilletődve lépkedtek, de egyre bátorodtak és a végén már futottak is.

– Na, induljunk – szól a többiekhez Vanyác – Nem hallottátok mit mondott Soma – a fene egye meg, hogy nem mehettem vele.

De még sem indultak mindjárt. Kíváncsiak voltak, hogy mi történt a Kukaccal. Somáék ezalatt odaértek. Tényleg Kukac volt. Eszméletlenül hevert a földön.

– A feje tört be? Vagy mi? – érdeklődött Kokas.

– Hát a képe elég koszos! Még véres is. Na, fogjuk meg. Ti ketten a vállát, mi ketten a lábát.

– De hátha meghalt?

– Marha! Na, fogjuk meg!

Felemelték és óvatosan elindultak vele. Az erdőből távolról kocsizörgés hallatszott.

– Siessünk!

Gyors léptekkel vitték a zsáknehéz Kukacot az erdő széléig. A fiúk már nem voltak ott. Lihegve letették. A kocsizörgés egyre közeledett. Lelapultak a fűbe és hallgatóztak. Igen, határozottan feléjük tart a kocsi. Itt fog kilyukadni mellettük az úton, ahol az előbb a puskás ember elment. Már itt is fújtatott mellettük a két habosra izzadt szürke. Úgy látszik nagyon hajtották őket. Most csörömpölt el néhány méterre tőlük a kocsi. Lehajtott a tisztásra, a kápolna elé. Ott megállt. Valaki leszállt a kocsiról. A puskás ember volt. Kereste a fűben a Kukacot. Körülnézett, de nem lelt ott senkit. Újból körüljárta a templomot. Most kopácsolás hallatszott. Úgy látszik beszögezi az ajtót. Nesze neked kincsek. Aztán felült a

bakra és a lovak kényelmesen ballagva visszafordultak az útra, amelyen jöttek. Ismét elhaladtak a fiúk mellett és a kocsi zörgése egyre távolabbról hallatszott.

– Na, indulhatunk – szólalt meg kis idő múlva Soma.

– Induljunk – álltak fel a többiek is.

Felemelték a még mindig eszméletlen Kukacot és nekivágtak a meredek hegyi útnak.

4.

A kis Vanyác rózsét dobott a tűzre és a fiúk közé ő is lehasalt. Egy darabig sűrű füst gomolygott a csillagos ég felé, aztán heves ropogással feltörték a lángok. Rőt fényük bevilágította a belebámuló néma gyerekarcoakat. Az egyik sátor felől nyögés hallatszott.

– Nézd meg, mi van vele – szólt oda Soma Tominak, aki a tábor betegápolója volt.

Tomí készségesen és bizonyos öntudattal ugrott. Büszke volt erre a megbizatasra. Azért esett őrá a választás, mert a nővére betegápoló volt az egészségházban és ha komoly baj lett volna a fiúknál Valit mindig ki lehetett hívni a faluból. Szóval Tomi bement a sátorba és gyengéden lehajolt Kukac fölé.

– A kincs... a kincs... – suttogta lázas álmában a beteg fiú.

Tomí megsimogatta a homlokát. Forrónak érezte. Felkattintotta a zseblámpáját. Megkereste a törülközőt és a kulacsából kis vizet öntött rá és a Kukac homlokára tette. A beteg elcsendesedett.

– Ha holnapra nem lesz jobban, kihívom Valit – határozta el magában Tomi és visszament a tűzhöz.

– Gyere, Tomi, most be kell számolnod az együttesnek a leletről.

Ezt Soma mondta és a fiú tudta, hogy nem betegleletet kérdeznek tőle. Törökülésben leült Soma mellé.

– Én nem tudom elmondani, mondd el te Soma.

– Mi az, hogy nem tudod elmondani? Veled történt, erről csak te tehetsz jelentést.

– Na, kezdjed.

Tíz kíváncsi szempár szegeződött a zavart fiúra.

– Hát... hát – kezdte – az úgy történt, hogy a Somával bementünk a toronyba. Hiszen tudjátok... és... meggyújtottuk a lámpát, amikor hirtelen megkondult a harang...

– Tomi izgatottan elhallgatott és nagyot nyelt. – Akkor hirtelen sötét lett és mindjárt kiugrottunk az ajtón. De én... de én... míg égett a lámpa, valami papírosokat láttam a sublót mögé dugva... igen a sublót mögött...

– Mi az a sublót? – kottyantott közbe Vanyác.

– Olyan fiókos szekrény, tudod?...

– Ne zavard! – intette le izgatottan Kokas és még a száját is tátva felejtette.

Újból csend lett és Tomi folytatta.

– Mielőtt kiugrottam az ajtón, önkéntelenül is odakaptam és zsebre gyűrtem. De igazán nem is tudtam, hogy mit teszek, mert csak akkor vettem észre, amikor hazaértünk és a sátorban valami zörgött a zsebemben. Megnéztem... hát azok a papírok voltak. Akkor jutott eszemben, hogy mi történt.

– És milyen papírok voltak? Pénz?... – kerekedett el a szája Kukának.

Mindnyájan meglepetten néztek rá, mert Kuka sohasem szokott beszélni. Illetve csak ritkán. Hiszen ezért is

ő a Kuka. De most megszólalt és ezért azt gondolták, hogy valami jelentős dologról lehet szó.

– Nem – felelte Tomi és Kuka lekicsinylően legyintett. Tomit bántotta a lefitymálás.

– De valami nagyon fontos iratok lehetnek – mondta izgatottan és elpirult, – igenis, fontos iratok.

– Mutasd meg őket – biztatta Laja kíváncsian.

– Odaadtam Somának. Nála vannak.

Most minden szem Somára szegeződött.

– Igen, nálam vannak – mondta kis szünet után Soma. Bizonyos tekintéllyel, minden szónak súlyt adva.

– Nahát! És mi van benne? – érdeklődött Csuma és kissé elbiggyesztette az ajkát.

– Hogy mi van benne? – húzta el a szót a kérdező. – Mi van benne? – elhallgatott és maga elé bámult és aztán megkotorta a tüzet.

– Elolvastad?

– Hát persze.

– És fontos?

– Hát persze.

– A kincsről ír?

– Nem. Nem egészen...

– Meséld el Soma! Igazán, meséld el...

– Egy férfiről van benne szó... egy igazi vezérről...

– Nem rólad írták ezt a könyvet? – gúnyolódott Guzsaj.

– Fogd be a szád Guzsaj! Igenis nem rólam. És ha hülyék vagytok, akkor nem mondok semmit.

– Minek dumálsz Guzsaj! Hallgass és kész – intette Vanyác a két fejjel nagyobb fiút. És közben könyökével

jól oldalba taszította. Guzsaj elhallgatott. És most ismét csend támadt a tűz körül.

– Szóval, – kezdte újból Soma, feszült szünet után. – ez a könyv egy férfiről szól, akit mindenki szeretett... az egész nép. Mert mindenkivel jót tett. És gyógyított is... Ha most itt lenne, akkor a Kukacot is meggyógyítaná és mindjárt megtudnók, hogy mi történt vele tegnap éjjel a toronyban. Ki lökte le a lépcsőn és ki adta le az áruló jelt?

– Na... és hol van ez az ember? Hát ha a könyve itt volt a templomban, akkor ő is itt lakhat a környéken.

– Nem az a puskás ember volt? Biztos azért is jött, hogy meggyógyítsa a Kukacot, mi meg elhaláztuk az orra elől.

– Szamarak vagytok! Neki nem kell a beteget kórházba vinni. Ő ott helyben, mindenkit meggyógyít, ahol találkozik a beteggel.

– Akkor nem ő volt?

– Biztos lehetsz benne, hogy nem... mert Őt ellenségei elfogták.

– Elfogták? És miért?

– Valaki elárulta és még az apostolok aludtak elfogták és elhurcolták.

– Kicsodák aludtak? – kerekedett el Vanyác szeme.

– Az apostolok.

– Hát az meg mi?

– Azokat Ő választotta ki a nép közül és mindenhová elkísérték. Az volt az Ő brigádja. Érted?

– Na... és... akkor miért hagyták elfogni?

– Mondom, hogy az egyik a brigádból elárulta.

– Hű?!

Csend támadt és a fiúk önkéntelenül is Kukacra gondoltak.

– És hová vitték? – kockáztatta meg kis szünet után Laja a kérdést.

– Éppen ezt nem tudjuk. Ott a könyvnek vége szakad. Valaki letépte az utolsó lapokat és nincs meg.

– Hát akkor azoknak a lapoknak ott kell lennie valahol a templomban – ez Csuma véleménye volt.

– Honnan gondolod?

– Honnan... honnan? Hát csak úgy gondolom.

– Visszamegyünk és megkeressük a lapokat, megtudjuk, hogy hová hurcolták és kiszabadítjuk.

– Na, de az nincs benne a történetben – állapította meg Kuka és ezen mindnyájan elcsodálóztak. Tudniillik, hogy a Kuka ismét megszólalt.

– Honnan tudod, hogy nincs? És ha nincs is, mi majd megcsináljuk. Ez igazi kaland lesz. Azokat a hülye kincseket meg hagyjuk a csodába. Hát ha nem is igaz...

– De miért éppen mi keveredjünk megint veszélybe miatta? Ott van a brigádja, az apostolok vagy minek hívják, szabadítsák ki azok. Az ő dolguk.

– Látszik, hogy nem értesz az egészhez semmit – torkolta le Soma. – Az apostolok mind elfutottak, amikor elfogták.

– Na, ne akarj átrázni! Az előbb azt mondtad, hogy aludtak, amikor elfogták, most meg azt mondd, hogy elszaladtak. Hát aludtak, vagy elszaladtak?

– Hát persze, hogy aludtak, vagy legalábbis tetették, hogy alusznak, aztán meg, mikor már elfogták, akkor fel-

ébredtek, igazából, vagy tettetésből elfutottak és kerekeltak.

– Szép kis brigád, mondhatom – vélekedett Vanyác.

Újból csend lett. A tűz már nem lobogott, de a parázs még vörösén izzott és rótszínűre festette a fiúk arcát.

– Menjünk aludni – törte meg a csendet Kuka.

– Ez rád vall Kuka – dohogott a Kokas. – Itt a nagy kaland és te aludni akarsz.

– Miféle kaland?

– Na, hallod?... Kiszabadítjuk a... azt a... tényleg... te, Soma... hogyan hívják azt az embert?

A fiúk feszülten figyeltek. Soma egy hosszú bottal megpiszkálta a parazsat. Az izzó ágak sziporkázva omlottak össze és a kerekedő enyhe szél forró hamut kavart fel a fiúk szeme előtt. Ahogyan hunyt a parázs egyre sötétebb lett. Már alig látták egymást.

– Hogy hogyan hívják?... Te Tomi, hogy hívják? Én már elfelejtettem. Olyan különös neve van...

– Jézusnak hívják, – mondta Tomi egyszerűen.

– Csak egy neve van? – érdeklődött Csuma.

– Hát hány legyen neki? Neked is csak egy neved van: Csuma.

– Tisztára tök vagy fiam, mindnyájunknak két neve van. Az iskolában is úgy vagyunk beírva. Nem? Te sem vagy csak Laja, hanem Göbolyós Lajos. Nem? Hát milyen név az, hogy Jézus? Én sohasem hallottam.

– Na és milyen név az, hogy: Csuma? Én sem hallottam még ilyen nevet, kivéve a tiedet.

– Te okos, hát akkor hol találjuk meg, ha nem tudjuk a nevét?

– Te vagy az okos! Hát ha Csumát keresik, errefelé mindenki fogja tudni, hogy rólad van szó, éppen, mert csak neked van ilyen neved. Hát ha nincs több Jézus, annál jobb. Könnyebben rá fogunk találni. Nem?

– Mit veszekedtek? – lépett közbe Soma tekintéllyel.

– Hiszen még azt sem határoztuk el, hogy egyáltalán megkeressük és kiszabadítjuk-e?

– Persze, hogy megkeressük! És persze, hogy kiszabadítjuk! – harciaskodott Vanyác.

– Én azt ajánlom, hogy mi legyünk az elszaladt brigádja helyett az új brigádja – szólalt meg félénken Tomi.

– Én is arra gondoltam – vette át a hangot Soma. – És pedig az ő brigádját apostoloknak hívták, hát ezek után mi leszünk az apostolok.

– Nem bánom, de azok hányan voltak? – érdeklődött Dagi, aki eddig némán emésztett.

– Te is itt vagy Dagi? Hangodat sem hallottuk idáig. Még a Kukán is túteszel.

– Irigyled? Eleget dumáltatok, de ez a dolog érdekel.

– Hányan voltak? – kérdezte meg Soma szárnysegédjétől Tomitól.

– Tizenketten. Hiszen olvastad.

– Éppen úgy, mint mi?

– Éppen úgy.

– Igen, de az egyik közülük befújta és azért fogták el.

– A saját apostola befújta?

– Be.

– És kinek fújta be?

– Kinek? A papoknak!

– A papoknak? Hej az árgyelusát! A csuhásoknak?

- Mondom. Úgy van leírva a történetben.
- Akkor gyерünk és szabadítsuk ki... akár mindjárt indulhatunk is.
- Azért annyira sietni nem kell. Majd először kieszeliük a haditervet – állapította meg Soma.
- Te már megint tervezgetsz, aztán úgy járunk, mint a kinccsel.
- Az is csak azért történt, mert valaki elárult bennünket.
- Biztos, hogy elárult?
- Nem tudom, de sejtem. Azt azonban biztosan tudom, hogy Jézus brigádja csak tizenegy főből fog állni. Az árulót eleve kihagyjuk. – Soma öntudatosan nézett körül és a fiúk valóban csodálták, hogy ez neki eszébe jutott.
- Nem bánjuk. Legyünk csak tizenegyen, de ki legyen az áruló, akit kihagyunk?
- A Kukacot úgy sem tudjuk használni, hagyjuk ki őt.
- De akkor közülünk életre-halálra senkinek sem szabad elárulni, árulónak lenni! Fogadjátok?!
- Fogadjuk!
- Rendszerben van. Holnap reggel kiosztjuk az apostolneveket és megalakul a Jézus új brigádja. Aztán megkeressük és kiszabadítjuk. Most lefekszenek! Ki áll éjfélig őt?
- A Vanyác a soros.
- Hó... már megint én?... De akkor Tomi adja ide a könyvet.
- Odaadhatom...

– Vanyác! Éjjel őrködni kell, nem olvasni! Most taposd el a tüzet.

Vanyác szót fogadott. Egyszeriben egész sötét lett körülöttük. A fiúk bemásztak a sátraikba és hamarosan hangversenyt rendeztek a tücskök éjjeli zenekarával.

5.

Az erdész vállára lendítette a kétcsövűt, megcsókolta feleségét, füttyentett a vizslának és kilépett a kis kapun. Az erdő ma reggel különösen szép volt. Az erdészház előtt a kiskert csakúgy csillogott a harmattól. Az ősziróza, a verbéna még színpompásabb lett tőle. Az erdész mélyet szippantott az avarszagú levegőből és nekivágott az ösvénynek. Tudta, hogy a zombékosban fiúk tanyáznak. Falubeliek. És sejtette, hogy a póruházi fiú, ott a templomtoronyban közülük való. Most utána néz majd. És, ha valami komizás történt volna, hát lemegy a faluba és szól a plébánosnak.

Baktatott és nézegette az erdőt. Ismerte az erdő szinte minden fáját, minden fészket. Igen... jövőre ez a rész kerül irtásra... pillantott végig az úttól balra, a völgy felé meredeken lejtő bükkösön. De szép... de kár érte... per-sze ez a málnás is itt az út mellett meg fogja sínyleni az erdőirtást... erre hordják le a rönköket a kisvasúthoz. És a Jócó, az öreg harkály is elköltözhethet innen más fertályra... hogy szerette hallgatni, ha kopácsolt... és a vadméhek ott, az odvas fában, azok is más helyt üthetik fel a tanyájukat...

A Nap lassan emelkedett és lecsókolta fűről-fáról a harmatot.

Sándor bácsi izzadni kezdett és megtörölte homlokát. Most fent volt a tetőn és gyönyörködve hordta körül tekintetét a már jól ismert tájon. Megszokta már... és mégis, mindig új volt... Rex leült a lábához és élesen figyelt. Aztán szimatolni kezdett és idegesen keresett a magas fűben. Talán róka járt erre? Vagy egy kis sündisznó nyomát keresi?... Na,... gyere Rex, menjünk tovább. Ma egész falkát akarunk fogni... igazi vadakat... Megindult a lejtőn fölfelé a zombékos felé és az egyébként fegyelmezett vizsla vidám ugrándozással futott előre. Talán megértette, hogy gazdája mivel biztatta.

Nemsokára hangok hallatszottak a sűrűből. Rex nyomban leült és visszapislantott gazdájára.

– Jó helyen járunk!... Gyere csak ide...

Rex szót fogadott.

Amint közeledtek a hangzavar egyre nőtt. Sőt, mintha valami veszekedés, szóváltás zavarná meg az erdő méltóságteljes csendjét. Sándor bácsi a homlokát ráncolta.

Odaértek a kis tisztás széléhez és az erdész kilesett a szélső fáknál. Néhány tódott-foldott sátor előtt vagy tucatnyi gyerek hadonászott és vitatkozott.

– Rex... szólj rájuk!

A vizsla vakkantott egyet, de úgy látszik nem hallották meg.

– Erélyesebben Rex!

Egy újabb, de dühös ugatássorozat hangzott el. Ezt már lehetetlen volt nem meghallani. A fiúk döbbenet elhallgattak és a hang irányába fordultak. Az erdész kilépett a tisztásra.

– A puskás ember... – dadogta ijedten Tomi.

– No... és mi köze hozzánk – vágta fel az állát Soma.
– Fújjak riadót? – készségeskedett a kis mokány Bika.
– Minek... hátha nem is ellenséggel van dolgunk.
– Te... ez az erdész! Majd ellátja a bajunkat.
– Ne gyulladj be előre... majd meglátjuk, hogy mit akar.

– Kutyája is van... – rémüldözött Tomi.

Soma akart valami megnyugtatót válaszolni, de az erdész akkorra odaért és komolyan végignézett rajtuk.

– Ti mit csináltok itt?

– Táborozunk... – válaszolta Soma hetykén.

– Azt tudom,... de minek veszekedtek?

– Nem veszekszünk, hanem vitatkozunk.

– No... ez megnyugtató... és min vitatkoztok?

– A Tomi nem akar János-apostol lenni.

– Mi nem akar lenni? – kerekedett el a szeme az erdésznek.

– Nem akar János-apostol lenni.

Az erdész nem felelt azonnal. Sodort egyet a bajuszán és közben gondolkodott. Aztán lassan megszólalt.

– Melyik az a Tomi?

– Ő az – tolta előre a megszeppent fiút Vanyác.

A férfi végignézett rajta és alig észrevehetően elmosolyodott.

– És miért nem akarsz te János-apostol lenni?

Tominak könybelábadt a szeme...

– Azért,... – hüppögte, és keze fejével megtörölte az arcát – mert engem Tamásnak hívnak... és miért legyek én János, mikor Tamás-apostol is van.

– Igen, de a neveket sorsolással húztuk ki és rá a János név esett. És énám a Tamás – nyelvelt Bika.

– Hát akkor bizony el kell vállalnod a János nevet, – állapította meg az erdész jószágosan.

– De nekem nem tetszik ez a név...

– Pedig szép név. János volt Jézus legkedvesebb apostola. Tudod?

– Tényleg? – Tomi nagy kék szemét ráemelte a puskás emberre... – És honnan tetszik tudni? Ismeri talán azt a Jézust?

Az erdész először megsimogatta a mellette ülő Rex fejét, csak azután felelt.

– Hát persze... hogy ismerem...

– Tényleg?... ismeri... – villanyozódott fel Soma. – És igaz, hogy elfogták?

– Igaz.

– Hol van... ki akarjuk szabadítani.

– Mit akartok?... – csodálkozott el ismét az erdész.

– Kiszabadítjuk, mert a brigádja cserbenhagyta.

– Miféle brigádja?...

– Hát maga nem ismeri és nem tudja, hogy van brigádja? Illetve volt, de elfutottak.

– Ja... az apostolokra gondoltok?

– Hát persze.

– Igaz, hogy elfutottak?

– Igaz...

– És igaz, hogy egyik elárulta?

– Igaz!

– Na látja... ezután mi leszünk az ő apostolai és kiszabadítjuk.

– De ti csak tizenegyen vagytok... – futtatta végig tekintetét Sándor bácsi a fiúkon.

– Így éppen jó,... az árulót kihagyjuk... – Most kis csend támadt és az erdész alaposan szemügyre vehette a fiúkat.

– Tizenketten voltatok?...

A srácok lehajtották fejüket... és nem feleltek...

– Hol a tizenkettedik?

– Ó az áruló – csattant fel Vanyác.

Az erdész megdöbbenett... csak nem tettek ezek a fiúk valami... valami...

– Hol van? – kérdezte folytott hangon.

– Tomi, akarom mondani, János! Mutasd meg.

Tomi, vagyis az újdonsült János-apostol szó nélkül indult a Kukac sátra felé és félrehúzta a nyílást takaró rongyot. Sándor bácsi követte és bepillantott a sátorba és elkomolyodott. Lehajolt és hosszasan vizsgálta a sebesült suhancot.

– Na... nincs komoly baj – enyhült meg aztán az arca.

– De azért átvisszük majd az erdészlakba. Néhány nap alatt rendbejön.

– Hogy visszük át?

– Majd csinálunk hordágyat és ti négyen átcipelitek.

– Jó.

– Aztán melyik a Péter köztetek? – érdeklődött tovább az erdész.

– A Soma – mutatott ujjal a keménykötésű fiúra János-apostol.

– De igazán nem ő lenne – szólt közbe Dagi. – A sors Kukára esett. De a Kuka mindig hallgat. A Péter apostol

meg a történet szerint sokat beszélt így aztán a Soma elcserélte a vadászkeséért és a Kuka ráállt.

Az erdész finoman elnevette magát.

– Ne tessék nevetni – méltatlankodott Soma. – Tavaly karácsonykor kaptam... és nagyon jól lehet vele ürgét nyúzni... és egy ilyen ócska nevet igazán meg is ér... a mi osztályunkba a leggyengébb srácot hívják Péternek.

– Tudod mit jelent az „Péter”?

– Hát egy név... olyan, mint a többi...

– Igen... fiúnév... akarom mondani férfinév. Azt jelenti, hogy szikla. Kőszikla.

Soma elpirult.

– Lehet rád építeni? – kérdezte az erdész váratlanul és a fiú állát felemelve, keményen a szemébe nézett.

Soma állta a pillantást. Egy darabig hallgatott, aztán öntudatosan mondta.

– Lehet...

Az erdész lassan elengedte a fiú állát, de továbbra is komoly maradt.

– Majd meglátjuk – mondta elgondolkodva. – Jézust tényleg elfogták, néhány nap múlva megmondom nektek, hogy hol őrzik.

6.

A csipkebogyó már vörösödött, a kökény már kéklett. De hol volt még az október, hogy a dér édesre csípte volna őket. Így hát csak rágták a fiúk és fanyar arccal kiköpték.

– Pfuj... ez savanyú – állapította meg János-apostol, és elfintorította az orrát.

– Nem valami jó – csatlakozott Péter-apostol a kollégája véleményéhez, de azért lenyelte, ami a szájában volt.

– Egy hónap múlva már jó lesz – mondta Jakab, aki János testvére volt a történet szerint és valóban közös ősatyjuk valahol a kőkorszakban kereshető. Darabig csendben bandukoltak az árnyas erdei úton. Lépésük zaja őzikét vert fel a közeli sűrűben, de észre sem vették. Sőt még arra a huncut mókusra sem figyeltek, amely elég vakmerően átugrott előttük az ösvényen és egykettőre fent termett az útmenti őles bükk tetején.

– Te Soma! – kezdte Tomi, vagyis a János-apostol. – Te Soma, akarom mondani Péter! Honnan gondolod, hogy ez az erdész farizeus? És egyáltalán mi az a farizeus?

– Na, hallod?... hát nem olvastad?... Jézus ellensége. Tehát nekünk is az...

– De honnan tudod?...

– Nagyon gyanús volt a viselkedése... kétszínű alak...

Látszik rajta...

– Guzsaj! Te is azt hiszed? – kockáztatta meg János-
apostol a kérdést.

– János, igazán nem értelek meg, hogy mikor tanuld
már meg a tisztességes nevünket? Ez itt Jakab-apostol!

– Na!... szóval Jakab... te is azt hiszed, hogy ez... ez
az erdész farizeus?

– Majd meglátjuk, hiszen azért megyünk most oda.

A válasz óvatos volt. János nem lett tőle okosabb, de
restellte, hogy újabb kérdéssel álljon elő. De ennek igá-
zán Jakab is örült, mert unta azt a templomban talált
könyvet elolvasni és nem is igen tudta, hogy miről van
szó benne. Pedig Soma kiadta a parancsot, hogy minden-
kinek el kell olvasni.

Kis idő múlva megint megszólalt Tomi.

– Péter, kérlek mi az, hogy farizeus?

– Hát nem olvastad?

– Olvastam, de az olyan zavaros.

– Mi van abban zavaros? Jézus ellenségei és kész.
Azonkívül megeszik az özvegyek házait és azonkívül el-
viselhetetlen... elviselhetetlen... szóval megmeloztatják
a népet.

– Mit esznek? – tátotta el száját a kis János-apostol. –
Az özvegyek házait? Hogy eszik meg?

Ez váratlan kérdés volt és még Pétert is zavarba hozta.

– Hát... hát, majd megfigyeljük, hogy ez az erdész ho-
gyan csinálja...

– De, ha nem farizeus – vetette közbe Guzsaj, – akkor

nem csinál olyat, és akkor kiderül, hogy nem ellenségünk.

Ez bölcs felelet volt és nem lehetett rá mit válaszolni.

– És mivel melóztatja meg az embereket? – érdeklődött kis idő múlva ismét János-apostol.

Somának most hirtelen eszébe jutottak a könyv szavai:

– Mivel?... Hát elviselhetetlen terbeket rónak az emberek vállára és kisujjokkal sem segítenek rajtuk.

– Hát akkor igazán gonosz emberek... de ez az erdész nem látszik olyannak... – Ezt Guzsaj mondta.

– Csak az a gyanús, hogy azt mondta, három nap múlva megmondom, hogy hol őrzik Jézust – állapította meg Péter. – Hát honnan tudná ha nem ellenség?

– Ha ellenség lenne, akkor egyenesen letagadta volna, hogy hol van Jézus és kész. Ám ha tudja, akkor miért csak három nap múlva mondja meg? Talán nagyobb biztonságba akarják helyezni, hogy ki ne szabadítsuk. Meg hogy minket is elcsúfjenek.

– El akarnak bennünket csúfni? – szeppent meg János-apostol.

– No, hallod, a Jézus brigádját?

– De, mirőlunk még nem tudnak?

– Talán inkább a régi brigádját keresik?

– Tudhatnak rólunk is. Ez a szakállas elárulhatott. Éppen ezért kell neki a három nap.

– És akkor mi lesz? – sápadt el Tomi.

– Mi lesz?... Semmi nem lesz... Nem hagyjuk magunkat.

Az erdő ritkulni kezdett előttük és a tisztás szélén elbukkant az erdészház.

– Vigyázzunk! – fogta sottogóra a szót Péter. – Térjünk le az útról.

Belopakodtak a fák közé és óvatosan folytatták útjukat. Megkerülték a tisztást, amelyre a ház épült és most teljesen szembeálltak vele. Ablakában piros muskátli virított. Az alacsony léckerítést nemrég festhették át zöldre. A kéményből szelíd füst szálldogált a kék ég felé. Csend volt mindenfelé. A fiúk némán nézték a derűs képet.

– Nem látok semmit – állapította meg kis idő múlva Tomi.

– Türelem fiam, csak türelem, estig van még idő.

– Estig itt akarsz maradni? – kérdezte Jakab-aposztol olyan hangon, mint akinek egyáltalán nem tetszik, hogy estig itt maradjon.

– Miért ne? Végére akarunk járni a dolognak. Hátha itt őrzik Jézust – sottogta János.

– Sem őrt nem látok, sem börtönt.

– Hátha a pincében?

– Nem tudom. Mindenesetre várunk és figyelünk.

Az erdőből a tisztásra vezető úton egyszerre csak két alak tűnt föl.

– Nézd csak! A szakállas, – mutatott feléjük izgatottan Guzsaj.

– Igen, de az a másik ki?

– Hát az a pap, a faluból... nem ismered?

– Nincs rajta csuha!

– Erdőben csak nem hord csuhát... biztos, hogy ő az. Ha közelebb jönnek, majd meglátjuk.

– Tényleg ő az! Most megismerem azt a sovány képét.

– No... ugye mondtam, hogy az erdész farizeus és képmutató!? A papokkal paktál, pedig azok fogták el Jézust! Most legalább tudjuk.

– Az erdész és a pap mit sem sejtve betértek a házba. Újabb csend lett.

– Most mit csináljunk? – kérdezte János.

– Visszamegyünk a táborba – döntött Péter.

– És azután mi lesz? – érdeklődött Jakab is.

– Három napig várunk és akkor megmondja, hogy hol őrzik Jézust. A többit majd meglátjuk.

7.

A zsalut felhúzták. A szobában jótékony félhomály terpeszkedett. Kukac hanyat feküdt az ágyon és a mennyezetet bámulta. Kicsit fájt még a feje, de alapjában véve jól érezte magát és élvezte az almaszagú csendet. Számtalanszor megbámulta már a nagy szekrény ormán sorakozó befőttesüvegeket és az üvegek tetején trónoló sok szép, piros almát. Meg is számolta már őket. Vagy harmincötöt olvasott. De most a mennyezetet nézte. A zsalu résein beszűrődő világosság fényes csíkokat húzott a plafonra és ha valaki elment az ablak alatt, akkor annak árnyéka végig sétált Kukac feje felett; épp úgy, mint kint csak éppen fordítva. Lám most is jön valaki. A lépése után ítélve az erdész bácsi lehet. De az nem szokott ilyen korán hazajönni?! Hát akkor ki? Ha bejönnek a szobába, akkor majd megtudja. De bejönnek? Ez persze két dologtól függ. Az egyik: érdemes vendégről van-e szó; a másik: nem ég-e oda a rántás a konyhában, ha az erdész néni otthagya a sparherdet?

Kukac kíváncsian várt egy darabig, de nem történt semmi. Unta magát és elhatározta, hogy körülnéz. Megnézi, hogy ki érkezett.

Fel is tápászkodott, kiült az ágy szélére. Aztán óvatosan talpraállt. Megállapította, hogy nem szédül. Végig-

nézett magán és elfintorította az orrát. Az erdész bácsi pizsamája kissé bő és hosszú is kamasztermetére. Úgy tett, mintha nadrágszíján húzna egyet... de persze a pizsamanadrágnak nem volt szíjja, azért újból lecsúszott a csípőjén. Körülnézett. Az ablakpárkányon egy darab madzag. Elvette és azzal körülkötötte a derekát. Így ni... aztán lehajolt és feltúrta a pizsamanadrág szárát is, ugyanúgy tett a kabát hosszúra sikerült ujjával is.

Újból végignézett magán és úgy találta, hogy most már minden rendbe van. Azaz, még sem... még sem egészen... a szemközti tükör mutatta, hogy a frizurájával is bajok vannak. Fésűje a nadrágzsebben volt. A nadrág azonban a zsebbel és a fésűvel nem volt seholy, mert azt eltüntették. Nem volt mit tenni, mint tűz ujjával beletúrt a hajába. Újból a tükörbe pillantott és a félhomályban is meglátta, hogy megjelenése kielégítő. Elindult tehát óvatosan az ajtó felé. Kilesett a másik szobába... nincs ott senki... most nekibátorodott és átsétált az ugyancsak le-sötétített helyiségen. Az ajtón át most kifülelt a folyosóra. Csend... Óvatosan lenyomta a kilincset... és kidugta a fejét... a tornác üres... elindult tehát a konyha felé... és amint közeledett egyre jobban hallotta az erdész néni valakivel beszélget... és pedig nem mással, mint a tulajdon férjével... nesztelenül odasomfordált és leült a kis lócára... a konyhába vezető ajtó mellé.

Az ajtó nyitva volt és jól hallotta, hogy miről beszélnek. Közben a káposzta illata is elárulta, hogy mi készül ebédre.

– A plébános ki akarja hozni Jézust – hallatszott az erdész öblös hangja.

- Ki akarja hozni? – álmélkodott a néni.
- Ki. Szombaton délután, körmenettel. Vasárnap Nagyboldogasszony ünnepe lesz és szombaton már gyülekeznek a búcsúsok.
- Na... és ki vigyáz rá éjjel?
- Hát a búcsúsok. Kint alszanak a szabadban. Azok majd őrzik.
- Alszanak is, imádkoznak is – hagyta rá az asszony.
- Csak jó idejük legyen.
- Mindketten elhallgattak, csupán a káposzta rotyogása hallatszott. Kukac szájában összefutott a nyál.
- Éjjel szentórát is akar a plébános úr rendezni, akkor ő is itt lesz – szólalt meg újból az erdész.
- És a szentóra után hol akarja őrizni az Urat?
- Beszélgettünk róla, hogy egész éjjel kinthagyja az oltáron. De aztán belátta, hogy nem lesz jó. Ő nem maradhat kint, visszavinni meg már nem lehet, hanem bezárja az oltárszekrénybe. Majd őrzik a búcsúsok.
- Úgy legyen – hagyta helyben a asszony.
- Kész az ebéd? – szólalt meg kis szünet után megint az erdész.
- Ehetsz fiam, már merem is.
- Edény és evőeszköz csörömpölés hallatszott a konyhából.
- Miért sietsz annyira – érdeklődött a sürgés-forgás közepette az asszony.
- Megígértem a plébános úrnak, hogy ma beviszem a tabernákulumnak a zárját, mert rossz. Majd a Czudar bácsi helyreigazítja. Arra az éjszakára biztonságosnak kell lennie a zárnak.

Újra csend támadt és néhány pillanat múlva az erdész felállt. Kukac tisztán hallotta, hogy felállt. De hamar megebédelt! Úgy látszik tényleg siet. Maga is felállt és nesztelenül végig sietett a folyosón, azután be a szobába, be az ágyba.

Már hallja is a lépéseket az udvaron és lám a mennyezeten végigsuhan az erdész bácsi árnyéka. De nem úgy mintha menne, hanem, mintha jönne.

Kukac kényelmesen elnyújtózott az ágyban és azon gondolkodott, amit az imént hallott. Méltóságában az erdész néni hangja verte fel.

– Hogy érzed magad fiam? Jobban?... Igen?... Na hála Istennek! Ül csak fel, itt az ebéd.

Kukac szót fogadott. A néni kitérte a zsalut. Fény öntötte el a szobát. A nyitott ablakon át bernerészkedett az augusztusi meleg és az erdő illata betöltötte a hűvös almaszagú helyiséget... Kukac kanalazta a levest. Határozottan ízlik neki a néni főztje.

– Te nem szoktál evés előtt imádkozni? – kérdezte tétován a jó asszony.

Kukac kezében megállt a kanál, nyakát a válla közé kapta, homlokát összeráncolta.

– Az mi?... – kérdezte nem sok érdeklődéssel, aztán leeresztette a vállát és újból a levesnek szentelte minden figyelmét.

– Sohasem szoktál imádkozni? – hangzott most már határozottabban a kérdés.

– Nem tudom mi az – felelte közömbösen Kukac két kanál között.

– Hogy hogy nem tudod – méltatlankodott az erdész

felesége. – Hát Istennel beszélgetni. Amikor imádkozunk Istennel beszélgetünk, – emlékezett vissza szószerint a katekizmus válaszára.

Kukac rántott egyet a vállán, nagyot szipáskolt, aztán kezefejével megtörölte az orrát és letette a kanalat. Így jelezte, hogy a tányérja üres.

A néni elvette a tányérját és kisietett vele. Máris hozta a káposztát. Kukac érzi az illatát és kicsit túl mohón kap a kanál után. A néni leül vele szemben. Egy darabig némán nézi a nagyétvágyú fiút, aztán visszakanyarodott a megkezdett, meglehetősen egyoldalúan zajló beszélgetéshez.

– Hát te nem hiszel az Istenben?

A fiú megint rántott egyet a vállán, de nem felelt.

– Templomba nem jársz?

– Nem. – Élesen és kurtán hangzott a tagadás.

– A szüleid sem?

– Azok se.

– Hát kicsoda Jézus Krisztus?

– Még nem találkoztam vele.

– Nem is hallottál róla?

– Talán...

– Na... és nem érdekel, hogy kicsoda?

– Hm... ezek olyan vallási dolgok... engem nem érdekelnek.

– Meg vagy keresztelve?

– Nem. Nem tudom.

– S a többi fiú a Zsombékosban?

– Nem tudom.

– Jaj... mi lesz veletek fiam?...

Kukac a kérdést végképp nem értette, kicsit zavarban volt s ezért azt mondta:

– Néni... kérek egy kis vizet.

– Hozom fiam... hozom... – ezzel kiment a konyhába és bánatosan ingatta a fejét: – Szegény fiúk... szegény fiúk... szegény fiúk...

8.

Péter, Jakab, meg a János lementek a patakra rákászni. Magukkal vitték Vanyácot is, az ifjabb Jakabot, aki rákászásban szakember. A többiek szerte csellengetek az erdőben. Kokas, meg Laja, akiknek a Fülöp, meg az András név jutott mókuslesre mentek. A Bika, Csuma, a Krucsanek meg a Dagi a málnást keresték fel, hogy ebédre valót összeszedjenek. És bár Soma szigorúan meghagyta, hogy mindenki csak az apostol nevéen szólíthatja a másikat, mégis nehezen állt a szájukra a Tamás, Simon, Bertalan neve. Dagi rövid gyaloglás után ki is jelentette, hogy ez marhaság – és a Soma úgy sincs itt – és maradjanak ők csak a becsületes nevüknél.

Krucsanek erre kiröhögte Dagit, mert úgy vélte, hogy furcsa dolog az, ha valakinek a becsületes neve Dagi. Ebből aztán majdnem lovagias ügy lett. És ha Bika, meg a Csuma közbe nem lépnek, bizonyára az is lett volna. Bika ugyanis egyből azt mondta, hogy mindjárt fejbeveri mind a kettőt, aztán mehetnek. Keménykötésű fiú volt a Bika és nem lehetett vele kukoricázni. Csuma viszont kifejtette, hogy a Krucsaneknek nincs igaza, a Daginak meg kár izgulnia. Ugyanis mindenkinek az a becsületes neve, ami éppen ráillik. A Dagira meg éppen az illik, hogy Dagi. Tehát minden rendben van.

Dagi ebben megnyugodott. Annál is inkább, mert a kapaszkodó végére értek és eléjük tárult a gyönyörű tisztás, az alig megdézsmált málnabokrokkal.

A táborat Kuka őrizte. Neki a Tádé apostol neve jutott, aki az Úr unokatestvére. De ő ezzel nem sokat törődött. Aminthogy általában nem igen törődött semmivel sem. Hagyta, hogy a srácok szétszéledjenek az erdőben, különböző kalandok után. Ő majd inkább olvas. Majd most elolvassa azokat a lapokat, amiket a Tomi talált, s amire Soma olyan nagyra volt. Leheveredett az árnýékban és nekifogott. Már délre járt az idő. Távoli kósza harangszó zsongott át az erdő felett és Kuka még mindig olvasott. Hasán feküdt a fűben. Ökleit megtámasztotta pufók arcát. Észre sem vette, hogy az erdei útról Kukac tart feléje.

– Szia Kuka.

Kukát váratlanul érte a köszönés, de ez korántsem látszott rajta. Fől sem nézve a lapokból, álmosan viszonzta a köszönést.

– Szia...

– Mit csinálsz itt? – kérdezte Kukac kicsit sértődötten a Kuka érdektelensége miatt.

– Olvasok...

– Tudod, hogy hol voltam?...

– Tudom...

– És tudod, hogy meglógtam?...

– Most már tudom...

Kukacban gyűlt a méreg.

– Tudod, hogy meggyógyultam? De nem egészen. Mégis meglógtam. Eljöttem... tudod?

– Miért lógtál meg... – Kuka felült.

– Soma hol van?

– Elmentek rákászni. De ne mondd neki, hogy Soma, mert akkor lesz neked.

– Hát mit mondjak?

– Péter.

– Péter?

– Péter.

– S miért?

– Mert mi most apostolosdit játszunk. Ez neki a neve.

– Mi az hogy apostolosdit?

– Majd a végén meglátod. De ha ezt elolvasod, akkor ebből is rájöhetsz.

– Mondd el mi van benne. Tudod... én nem szeretek olvasni.

– Elfogták az Úr Jézust és mi ki akarjuk szabadítani.

– Elfogták?... Kit akartok kiszabadítani...?

– Jézust... az Urat... hallottál már róla...?

– Kukac megvakarta a fületövét.

– Az erdész néni is emlegette... de mi a bajotok vele?

– Elfogták és mi meg akarjuk szabadítani. Csak azt nem tudom, hogy sikerülni fog-e? Mert a történet vége nincs meg. Csak addig, hogy a papok elfogatják és elhurcoltatják... de, hogy hová, azt nem tudjuk.

Kukacnak egészen melege lett, végigsimította homlokát, aztán bizalmasan leült a Kuka mellé. Titokzatosan odahajolt a füléhez és tagoltan belesuttogta:

– Én... tudom... hogy... hol... van...

Kuka nem válaszolt azonnal. Jobb hüvelyk és mutató ujjával a füzetke lapját gyürkészte.

– És... honnan tudnád te Kukac? – mondta aztán leki-csinylősen. – És Somának meg is mondom, ha te nem hiszed.

Kuka tovább gyúrta a lapot és gondolkozott. Kis idő múlva taktikát változtatva megszólalt.

– Hiszen... lehet, hogy tudod... az erdészházban sokmindent hallhattál... van ott rádió is.

– Méghozzá milyen?... Még TV is van.

Kuka nyelt egyet, de nem szólt semmit.

– De nem a rádióból tudom... kihallgattam a beszélgetésüket.

– Tényleg? – érdeklődött Kuka. – Tényleg kihallgattad őket?

– Tényleg.

– És mit tudtál meg?

– Majd a Somának megmondom.

– Az nem lesz jó... fiam. – Kuka óvatosan tépegetni kezdte maga körül a füvet.

– Miért nem lesz jó...?

– Hát... csak azért... – pillantott futólag Kukacra a fiú. – Csak azért, mert a Soma téged... téged árulónak tart.

– Engem?... – szökött talpra a nyurga legényke.

– Téged...

– Nem igaz...

– De igaz... azt mondta, hogy te húztad meg a harangot, amikor a kincsért mentünk, hogy minket lefűleljenek és a tiéd legyen a jutalom.

– Nem igaz... hiszen láthatod, hogy összevertem magam?... Korhadt volt a lépcső és leszakadt alattam. És csak ijedtemben kaptam a harangkötél után. Különben sem tudtam, hogy az a harangkötél.

– Akárhogy is volt... most már úgyis mindegy...

– Miért mindegy?...

– Mert már nem lehetsz apostol...

– Miért nem lehetek?...

– Mert csak tizenkét apostol van... azok közül az egyik elárulta Jézust, azért mi csak tizenegyen leszünk... nélküled éppen megvagyunk. De azért, ha akarod éppen... választhatod a Júdás nevet... ő volt az áruló.

Kukac elpirult és ajka remegni kezdett...

– Vedd tudomásul, hogy nem vagyok áruló – kiáltotta izgatottan. – Ha áruló lennék, most nem mondanám meg, hogy hogyan szabadíthatjátok ki Jézust.

Kuka hirtelen felült: – Hogyan szabadíthatjuk ki?

– Csak a Somának akarom megmondani!

– Soma nem fog veled szóbaállni. De nekem megmodhatod... És majd én továbbítom... és mindent elsimítok majd a Somával. Meg a többi srácnál. Addig meg legjobb lesz, ha hazamész, vagy visszalopóazol az erdőszhez.

Kukac tétovázott. Adja ki a nagy titkát ennek a Kukának?... Időt akart nyerni.

– Add ide a füzetet, előbb majd elolvasom.

Kukac vállat vont: – Mégis el akarod olvasni?

– El.

– Nem bánom. Itt van.

Az erdőből a fiúk kiáltozása hallatszott.

– Te, jönnek a Somáék. Nem lenne jó, ha itt találná-

nak. Este majd lemegyek az erdészékhez. Ha kuvikolok gyere ki. Addig olvasd el. Most eredj, siess – és szinte lökött egyet a fiún.

Kukacnak nem volt ideje gondolkozni. Kezében a füzettel az erdő felé futott.

9.

– Állj, ki vagy? – A hang fojtottan, de mégis erőteljesen hangzott a csendes éjszakában.

– Ne izgulj Vanyác, a Kuka van itt.

– Nem ismerek semmiféle Vanyácot meg Kukát! Ne mozdulj, mert beléd lövök.

Ez persze túlzás volt Vanyác részéről, de a sötétben nem látta Kukát csak a hang irányából sejtette, hogy merre van.

– Ne hülyéskedj... mindjárt elmondok mindent.

– Mi az, hogy ne hülyéskedj – csattant fel az őrszem.

– Mondd a jelszót!

– Nem tudom Vanyác... igazán nem tudom... nem voltam itt az esti tábortűznél és az eligazításon sem.

– De megjött a beszélhetnéked?! Tudom, hogy nem voltál itt... hol csavarogtál? Miért nem jelentetted be? Maradj csak ott, ahol vagy! Majd ha kivilágosodik meglátjuk, hogy kivel van dolgunk.

Kuka megvakarta a füle tövét... aztán kényszeredetten azt mondta: – Én vagyok a Tádé apostol, nem ismersz meg? Na...

– Ha megmondod, hogy én ki vagyok, akkor jelszó helyett elfogadom... nem bánom, akkor jöhetsz...

Csend volt...

- Na... ki vagyok?...
- Ki vagy... ki vagy... a Simon...
- Á... nem... különben is találgatni nem lehet... Vagy tudod, vagy pedig ott maradsz reggelig...
- Na... igazán Vanyác... ne izélj már... hát honnan tudjak én annyi új nevet megjegyezni?
- Mondod, vagy maradsz?

Kuka hirtelen a homlokára ütött... – Te vagy Jakab!... ugye eltaláltam... persze, hogy a Jakab vagy... egészen biztos... mert te a Tádé testvére vagy... vagyis az enyém... na most eressz... nagyon fontos dolgot tudtam meg.

– Jöhetsz...

Kuka odaballagott a Vanyáchoz, aki még mindig felhúzott csúzlival, lövésre készen várta az éjszakai látogatót. Amikor közelébe ért megvilágította zseblámpával, aztán eloltotta a lámpát és leengedte a csúzlit.

- Látom, hogy te vagy... gyere ide...
- Vanyác... irtó dolgot tudtam meg!
- Nem vagyok Vanyác!
- Na, jó... hát akkor Jakab.
- És... és mit tudtál meg?
- Azt, hogy... hol őrzik a Jézust!
- Pont te tudtad meg? – a fiú megvetően mérte végig Kukát.

– Pont én... ti azt hiszitek, hogy én olyan igazi Kuka vagyok... de a szemem és a fülem mindig nyitva van. Ti ma egész éjjel lógtatok az erdőben, én meg utánajártam a dolgoknak.

Vanyác-Jakab nem felelt mindjárt. A csendben tisztán hallatszott a mélyen alvó fiúk szuszogása a sátrak felől.

– Kitől tudtad meg? – kérdezte bizalmatlanul.

– Az erdészék házánál jártam felderítő úton. Kihallgattam őket.

– Az erdész tényleg farizeus?

– Igen... a Somának igaza volt.

– Na... és mit tudtál meg?

– Megmondom, ha el nem árulod, csak a Somának.

– Becsszavamra hallgatok.

Kuka most már egészen suttogóra fogta hangját.

– Szombaton a papok ide hurcolják a kápolnába... Tudod.. ahol a kincset kerestük, és éjjel bezárják valamilyen szekrénybe.

– Szekrénybe...?

– Biztosan valami páncélszekrénybe...

– Hm... hm... ez elég furcsa... És a páncélszekrényből hogyan lehet kiszabadítani?...

– Hát éppen ez az... megvan a kulcsa...

– Nálad...? Nálad van a kulcsa?

– Nincs nálam, de tudom, hogy hogyan lehet megkaparintani.

Jakab ezen elgondolkozott.

– Te Kuka, azaz, akarom mondani Tádé! A páncélszekrény kulcsait irtóan szokták ám őrizni. Azt vér nélkül nem lehet megszerezni.

– De ezt meg lehet.

– Igazán?... kíváncsi vagyok hogyan...

– Mondta az erdész, hogy rossz a szekrény zárja és

Czudar bácsi, tudod a lakatos, a felvégen, majd megjavítja. Elviszi majd neki a zárat, meg a kulcsokat is.

– Mikor viszi?

– Azt nem mondta.

– Pedig épp ez a fontos.

– Amikor vissza hozza, meglessük és elraboljuk.

– Á... az nem lenne jó... akkor már nem vinnék oda Jézust... és füstbe menne a tervünk.

– Hát akkor mit kellene csinálni?

– A Czudarnál mintát kellene venni a zárról, vagy a kész kulcsról... de úgy, hogy ne vegyék észre... Érted?

– Ejha, Kuka... nem is vagy te olyan Kuka!?

– A többi aztán magától fog majd menni.

Most mindketten elhallgattak. Az éjszakai erdő is nyugodt álmát aludta... hosszan, mélyen lélegzett, s itt-ott halk szellő suhant át a fák között... értelmetlen szavakat suttogtak a levelek. Álmában beszélgetett az erdő.

A csupahang éjszaka csendjét Vanyác hangja törte meg.

– A Kukacot nem láttad?

– Ha...hallottam...

– És mit hallottál?

– Mi... i... it?... Ó... ő... ő... is egyhúron pendül velük...

– Igazán?... Nahát... A Somának igaza volt? A Kukac áruló?

– Ó, a Júdás...

Az erdészlak felől most hosszan elnyúló kutyaugatás hallatszott és Kuka megborzongott.

– Lehet... azért... – mondta tétován – hogy nem jól

értettem, amit a Kukac az erdésszel beszélt. És... és, hogy... hogy... ő... nem is Júdás...

– Mindenesetre gyanús nagyon, hogy olyan sokáig van abban az erdészházban. Reggel a Somának jelentést teszünk. Most eredj aludni!

– És senkinek se szóljunk egy szót sem! Érted?

– Persze, hogy nem szólunk.

– Szia Tádé...

– Szia Jakab...

Egy darabig még hallatszott a Kuka motozása a sátorban, aztán elcsendesedett minden.

10.

Az erdészéknél paradicsombefőzés volt. A konyhában a tűzhelyen nagy fazékban rotyogott a piros lé. Tisztára mosott üvegek sorakoztak glédába állítva az asztalon, mögöttük a falnak támasztva nagy ív hólyagpapírok.

Erdész néni éppen a tüzet piszkálta. Kukac meg azon mesterkedett, hogy a paradicsompaszírozót szétszedje.

A fiú kora reggel óta becsületesen segédkezett a néni-
nek és ez mindenképpen meg is látszott rajta. Merthogy a keze és a köténye csupa piros volt a paradicsomlétől, az még csak hagyján, de hogy a feje búbjára hogyan került paradicsom, az igazán rejtély. Bármint is állt a dolog, Kukac piros volt tetőtől-talpig. Ez pedig azt bizonyítja, hogy igazán szívvvel-lélekkal vett részt a konyhai műveletben.

A néni nem győzte dicsérni és a viláért ki nem nevette volna. Ez pedig nem kis erőfeszítésébe került, mert a fiú igazán nem mindennapi látvány volt.

Végre sikerült a gépet szétszedni, és a csap alatt elmosni. Vette a törülgetőrongyot és azzal szárította meg az alkatrészeket. A konyhában csend volt, csak a lé barátságos rotyogása hallatszott. Mellé az erdész néni halk dúdolása. Miközben a paradicsomot kevergette, valami régi szép dalt dúdolgatott.

Kukac szívében a jólvégzett munka nyomán némi önbecsülés, hála és szeretet-féle volt kialakulóban. Párosodva némi bizalommal, ami önkéntelenül is a néni felé vonzotta.

A tűzhely mellett zsámoly simult a fal mellé. Kukac a kezét törülgette. Lassan odament és leült. Egy darabig nézte a néni szorgos munkáját és jóságos arcát, aztán megszólalt:

- Erdész néni!
- Tessék, fiam.
- A múltkor tetszett kérdezni, hogy... ismerem-e Jézust... tetszik rá emlékezni?
- Emlékszem fiam.
- Most már többet tudok róla.
- Igazán?
- Igen... olvastam egy könyvet...
- No?
- De... hiányzik a vége, csak addig van meg, hogy elfogják... de miért fogják el?
- Mert a papok és a farizeusok irigykednek rá!
- Ó... a papok...
- Igen, azok gonosz emberek voltak...
- Tanultuk az iskolában is. Aztán miért irigykedtek rá?

A néni hallatlanba vette Kukac megállapítását a papokról és úgy gondolta, hogy elég, ha csak a kérdésre felel.

- Azért, mert Jézus a világ Megváltója. De ők nem hittek benne.
- Mi az, hogy a világ Megváltója?

– Hát nem tudod? – vakarta meg a néni a főzőkanál nyelvél a halántékát.

– Nem...

– Hát a világ tele van rosszasággal, gonoszsággal, az emberek hazudnak, meg lopnak, irigyek, gyűlölködők, könyöklők. Te ezt talán még nem tudod. De ha megnősz, majd te is tapasztalod. Esetleg még idő előtt is.

Sajnálkozva nézett végig a fiún, aztán kis szünet után folytatta.

– No, meg itt van a sok betegség, szenvedés meg a halál is. A megváltás azt jelenti, hogy mindennek értelmet ad. Illetve megadja a rosszból, a bűnből való szabadulást és megadja, hogy a betegség meg a szenvedés, meg a halál, amit senki fia el nem kerülhet, ne legyen olyan elviselhetetlenül értelmetlen, ostoba dolog. Nem érted te ezt ugye fiam?

– Nem nagyon... de az valami jó lehet, nem? Jézus valami jót akar az embereknek?

– Igen... jót akar nekik...

– És a papoknak ez persze nem tetszett... és ezért elfogták.

– De nem a mai papok, te gyerek, azok más papok voltak.

– Á... a papok mind egyformák – rántott a vállán egyet a Kukac –, aztán mi lesz Jézussal?

– Halálra adják...

– Halálra?... – A fiú felugrott a zsámolyról.

– Igen... halálra ítélik az Urat és nagypénteken felakasztják az Urat a keresztre.

– Azt már nem – kiáltotta izgatottan Kukac és kirohant a konyhából.

A néni megdöbbenve nézett utána, de mielőtt észbe kapott volna a fiú már ott dobogott a konyha ablak alatt. Csak úgy maszatosan, paradicsomosan kiszaladt az erdőbe és a Zsombékos felé vezető úton eltűnt az erdő fái között.

11.

A Soma-Péter, meg a Kuka-Tádé a vezérsátor előtt tanácskoztak. Kuka előadta mindazt, amit Kukactól hallott és ha nem lett volna olyan fontos dologról szó Péternek biztos feltűnt volna, hogy ez a Tádé milyen beszédes lett egyszerre. Holott néhány nappal ezelőtt igazi Kuka volt. Péter tehát meghallgatta Tádé jelentését és gondolataiba merülve a tennivalókat latolgatta.

– János – szólt aztán harsány hangon és minthogy nem történt semmi botjával rávágott a sátorponyvára és még hangosabban kiáltott:

– János!!!

A sátorból most már neszezés hallatszott és a nyíláson egy álmos, kócos fej jelent meg.

– Na...

– Mi az, hogy na?... Azonnal gyere ide Tomi, akarom mondani János! Megtudtuk, hogy hol van Jézus. Illetve, hogy hol fogják őrizni... a jövő vasárnap.

– Ne beszélj... – álmétkodott Tomi és kimászott a sátorból – és honnan tudtuk meg?

– Képzeld... a Tádé kihallgatta a farizeusokat.

Tomi most elismerően nézett végig Kukán.

– Tényleg?

Kuka a fejével igent intett.

– Így is illik ez – mondta Péter – hiszen tudod, hogy Tádé az Úr unokatestvére.

– És a Kukacot is láttad?

– Azt a Júdást? Persze, hogy láttam. Ő is velük tanácskozott.

– Ugye mondtam, hogy a Kukac áruló, de te nem bitted el – mondta Soma.

Tomi vállat vont, Kuka meg faarccal maga elé nézett a földre.

– És most mit csinálunk? – kérdezte János.

– Te megszerzed nekünk a börtön kulcsát, ahol őrizni fogják.

János elsápadt.

– Én szerezzem meg? És hol fogják őrizni? – kérdezte akadozva.

– Itt a kápolnában, ahol Kukac kincsei vannak – bökött Péter fejével az erdei templomocska irányába.

– De hát... ott őrség is lesz... – aggályoskodott a kis szőke apostol.

– Hát aztán... nekik megyünk és kész...

Soma gondolkozott egy kissé és hozzátette:

– Vagy valami csejt alkalmazunk. Majd meglátjuk. De a kulcsot mindenképpen meg kell keríteni. És ezt te tudod leginkább.

– Én??? azt sem tudom, hogy kinél van?

– A ti szomszédotok, a Czudar bácsi fogja csinálni a zárat, meg a lakatot is.

– Czudar bácsi? Az is farizeus?

– Szamár vagy János! Azért, mert zárat csinál, meg

kulcsot, abból csak az következik, hogy lakatos, de nem az, hogy farizeus.

Tomi nem tudott rá mit válaszolni. Soma folytatta.

– Tádé te meg megtudod, mikor javítják a zárat és akkor a János megszerzi nekünk a kulcsot.

– De azt észreveszik, hogy hiányozni fog a kulcs – ellenkezett Tomi.

– Csak egy pár percre kell, hogy megszerezd, amíg viaszlenyomatot készítünk róla. A többit a Guzsaj bátyja majd elintézi.

– A Guzsaj bátyja lakatos?

– Persze!

– Hát akkor Kuka, akarom mondani Tádé, mikor szólsz? – kérdezte János apostol izgatottan.

– Legjobb ha mindjárt felderítő útra indulsz – rendelkezett Soma.

– Én is azt hiszem – állt fel készségesen Tádé.

Kuka felért a hegy tetőre, ahonnan nyílegyenesen vitt le az út az erdészházhoz. Kicsit lihegett, mert sietett a kaptatón és most egy percre megállt a csúcson és körülfutott a tekintete a hegyek, erdők birodalmán. Ragyogó augusztusi napsütésben fürdött a vidék. Apró bárányszerű felhők úsztak a mély kék égen és a levegő illatos volt és tiszta.

Kuka alig győzte magábaszívni, hogy zakatoló szíve kissé megnyugodjék. De az igazat megvallva a hegyvölgy, az erdő, a napsugár és a fodros felhők most nem nagyon érdekelték. Sőt egyáltalán nem. Valami mást ke-

reset a fák között, a völgykatlan mélyén. Igen, ott van. Látni, egészen jól látni. A kápolna piros tetejű tornya át-fúrta a zöld lombsátort, keresztje csillogott a napfényben. Tehát ott van... ott van a kincs... amiről most annak a Jézusnak a kedvéért olyan ostobán megfélemedtek. Pedig Kukac igazat mondott. Ő utána járt ennek. Igenis ott vannak az aranyedények, meg a selyemruhák. A Somáék csak keressék Jézust, ha annyira akarják, de a kincs az övé lesz. Valami neszt hallott az erdészbáz irányából és önkéntelenül is az útra pillantott.

A hegy alján kis fekete pont törtetett feléje a meredek ösvényen. Behúzódtott a bokrok közé. A felfelé igyekvő szuszogása egyre közelebből hallatszott. Mindjárt fönt is lesz a tetőn. Már itt is van. Kuka lebújt, s amikor az alak elhaladt mellette utánalesett. Hiszen ez Kukac! Éppen jókor. Kilépett a fák közül és utánakiáltott.

– Hé... Kukac...

A fiú megtorpant és visszafordult. Nyomban felismerte Kukát.

– Te vagy az Kuka?

– Mondtam már, hogy nem vagyok Kuka! Hanem Tádé. – felelte önérzetesen.

– Szóval Tádé...

– Hová sietsz?

– Hozzátok...

Tádé végignézte Kukacot és csak most vette észre, hogy tetőtől-talpig csupa vér. Elsápadt.

– Meg akartak ölni?!... – kérdezte remegő hangon.

Kukac elnevette magát.

– Á... Tádé... ez paradicsom. A néni paradicsomot főzött be és én segítettem neki.

– Ja... az más – lélegzett fel Kuka és ismét tekintélyes pózt vett fel. – Miért akartál hozzánk jönni?

– Nagyon fontos dolgot tudtam meg. Sürgős. Azonnal akarok Somával beszélni.

– Péterrel – igazította helyre Kuka.

– Szóval Péterrel.

– Nézd Kukac, még nem tudtam a te ügyedben úgy igazán beszélni... ha most csak egyszerűen beállítasz a táborba ebből baj lenne. Mondd el nekem, hogy mi az újság és majd én továbbítom. És üzenek neked, ha sikerült mindent helyreigazítanom Péterrel, meg a srá... akarom mondani a többi apostollal. Ha van valami, majd kuvikolok az ablakod alatt.

– Nem bánom Tádé, de már unok ott lenni.

– Légy türelemmel... annál nagyobb lesz a dicsőség, ha kiderül, hogy nem vagy áruló. Sőt, hogy tulajdonképpen neked köszönhetjük a győzelmet.

Kukac egy darabig hallgatott. S közben a kezére száradt paradicsomot dörzsölgette.

– Hát... arról van szó... – kezdte aztán lassan – hogy Jézust fel akarják akasztani valami keresztre.

– Honnan tudod? – kérdezte Kuka.

– A néni mondta... pénteken felakasztják. Azért kell sietni.

– Azonnal jelentem Somának. de milyen keresztre akasztják fel?

– Én is gondolkoztam ezen. Nincs itt más kereszt a

környéken, csak az a nagy, ott a kápolnával szemben.
Tudod?

- Igen... tudom... De Kukac, még kellene valami.
- Micsoda?
- A zárat mikor fogja javítani a Czudar?
- Azt még nem hallottam. De majd megtudom.
- Jól van Kukac... csak minél hamarabb, nehogy lekéssünk. Most siess vissza és én is sietek a táborba. Este kuvikolok... Szia...

Az apostolok a tisztás szélén a fák alatt hasaltak és alsóztak.

- Fülöp, fogd be a szád! Kibicnek hallgass a neve.
- Ne izgulj Berci! Ma nincs jó napod és kész.
- Mi az, hogy Berci – csattant fel Péter. – Itt nincs semmiféle Berci.
- Jó, hát Bertalan. Én nem is tudom, hogy az apostolok egyáltalán kártyáztak-e? Sehol nem olvastam erről.
- Hát mit csináltak, ha nem volt dolguk?
- Mit csináltak... mit csináltak? Hát mosták a hálókat... vagy halpaprikást főztek. De nekünk nincs se hálónk, se halunk.
- Csináltak mást is... ördögöt úztek, meg kiosztották a kenyeret a népnek. Meg ilyesfélétet.
- Könnyű volt nekik. Akkor még szabadon grasszálhattak az ördögök. Meg nem volt KÖZÉRT.
- Hát persze... ilyeneket csináltak. Nekünk meg van kártyánk... ezért kártyázunk, és kész.

– A kártya nyárspolgári szórakozás. Mi most harcra készülünk.

Fülöp dühösen összecepta a kártyát – Hát akkor mit akarsz csinálni?

De Péter adós maradt a válasszal, mert Tádé jelent meg a színen. Látszott rajta, hogy nagyon sietett. Már messziről kiáltott.

– Péter!... Péter... gyere hamar... sürgős...

– Várjatok itt... – rendelkezett Péter és Tádé elé ment.

– Mi a baj?

– Jézust föl fogják akasztani...

– Micsoda?... és mikor?...

– Pénteken.

– Honnan tudod?

– Kukactól hallottam.

– És... és hol akasztják fel?

– A templom előtt a nagy keresztre... azt mondta.

Péter elgondolkozott: – Az nem lehet fiam.

– Miért nem?

– Mert Jézust csak szombaton hozzák őrizetbe a kápolnába.

– Akkor talán jövő pénteken.

– Biztos, hogy pénteket mondott és nem vasámapot, vagy hétfőt?

– Biztos, hogy pénteket mondott.

Péter ismét gondolkozott.

– Akkor csak a jövő péntek lehet. És... a kulcsot megtudtad?

– Azt még nem... talán majd estére... jó nyomon vagyok.

- Jól van Tádé. És a Júdás mit csinál?
 - Paradicsomot főznek be.
 - Hát csak főzzenek. Majd mi is aprítunk valamit a farizeusok főztjébe.
 - De most mit csináljunk? Hátha mégis most péntekről van szó.
 - Mit csináljunk... mit csináljunk – húzta el a mondókát Péter. – Mit csináljunk? Éjjel ellopjuk a keresztet és kész!
- Kis szünet után hozzátette:
- Elhozzuk és itt a sűrűben felállítjuk. És ha Jézust kiszabadítjuk, akkor a papot felakasztjuk rá.

12.

A kis csapat libasorban baktatott Péter után. Egyikük sem szólt egy szót sem, ami nagyon nehezükre esett. De a Soma-Péter kiadta a parancsot, hogy hallgassanak. Mert ennek a vállalkozásnak mindenképpen sikerülni kell. A keresztet meg kell szerezni. Van szerszámuk is. A sor végén Guzsaj-Jakab, meg a Kokas-Fülöp hozzák. Csákány és ásó. Bika-Tamás derekára meg kötél van tekerve. A Krucsanak-Simon meg méltatlankodott is, hogy a kötelet a Dagi-Bertalan hasa köré kell tekerni, mert több fér rá. Ebből majdnem lovagias ügy lett, De Soma-Péter megfenyegette őket, hogy azonnal visszamennek táborőrizetre a Vanyác-Jakab, meg a Tomi-János helyett, ha nem maradnak csendben. Így hát inkább csendben maradtak, és Dagi megelégedett azzal, hogy rátaposott a Krucsanak lábára, amit a fiú szisszenés nélkül elviselt, ami nem kis hősiesség jele. Viszont azzal állt bosszút, a Dagin, hogy a libasorban kicselezve a Laja-Andrást a Dagi mögé került és belerúgott a bokájába.

Dagi szokatlan gyorsasággal fordult meg, de a Krucsanak rávigyorgott és szemtelenül azt mondta: – Pardon.

Ez volt az egyetlen szó, ami a csapatfelvonulás alatt elhangzott. De az is olyan halkán, hogy nem jutott el Péter füléhez.

Megállj Kruca, majd adok én neked otthon pardont – gondolta vészjósló arckifejezéssel Dagi, de nem szólt semmit. Kruca viszont nem volt gondolatolvasó, és a sötétben se láthatta kebelbarátjának arcát és így egyenlőre az incidens elsimult.

Ezalatt a Tomi, meg a Vanyác őrizték a tábort. A Tomi nem bánta, de a Vanyác dühös volt.

– Ilyen kalandból kimaradni! S még hozzá ilyen megaláztatással? Hogy ők a legkisebbek, úgysem tudnának a kereszt cipelésében segédkezni. Hát a Dagi a nagy hasával tudja? Meg a Laja a csámpás lábával? Vanyác dült-fült és mérgében ide-oda mászkált a sátrak között.

Tomi nem törődött vele. Hanyatt feküdt a hunyó táborút mellett és a csillagos eget bámulta.

Az éjszakai expedícióba induló fiúk csörtetése egyre távolabbról hallatszott, sőt már nem is hallotta őket. Egészen csend volt. Úgy látszik a Vanyác is megunt a mászkálást. Tomi most arra gondolt, hogy ő Jézus kedvenc apostola és, hogy milyen lesz az, amikor találkozni fog Vele. Mert, hogy kiszabadítják, az fix. Persze nem ő, hanem a Soma, meg a Guzsaj, Csuma... azok belevaló fiúk. De azért valamit ő is csinál. Megszerzi a kulcsot. Fogalma sincs, hogy hogyan, de majd megpróbálja. De... ha... nem sikerül... ha rajtacspik... Nem volna jó mégis, ha Vanyácot megkérdeznék?... Az ügyesebb is... bátrabb is, mint ő... de azért persze ő is elmenne vele. Együtt csinálnák. Majd megkérdezi a fiút, hogy vállalja-e.

– Vihar lesz – szólalt meg váratlanul Vanyác a hanyatt fekvő apostol szőke fejénél.

Tomí összerezzen és felült.

– Mi lesz?

– Vihar... nem látod?

Tomí csak most vette észre, hogy szél támadt és az erdő lombkoronája sűgva-bűgva jelzi az eső közeledtét.

Ssiu... sssziu...

Távrolról már morajlott és nyugat felől a csillagok elé vastag fekete kárpit húzódott az égbe. Villámlott... Igaz egyenlőre még nagyon messze. De az erősödő szél és a hangosodó égzengés jelezte, hogy a vihar közeledik.

– Mit csináljunk? – kérdezte Tomí és körülnézett.

– Befűzzük a sátrak nyílását és kikotorjuk körülöttük az árkokat, hogy a víz el ne öntsön.

– És mi lesz Péterékkal?

– Őket ne féltsed. Majd bebűjnak a templomba.

– És a Tádé?

– A Kukának van annyi esze, hogy nem indul el az erdészéktől, amíg esik.

– De hátha már elindult?

– Hát... akkor elindult... nincs cukorból ő sem.

De Vanyácnak nem volt igaza. Kuka úgy viselkedett ezen az éjszakán, mint aki nem Kuka. Jelenleg ott kukolt a kert végében, az üres disznóólban. De nem egyedül. Kukac is vele volt. Tárgyaltak. Éspedig a kulcsról. Igen... nem is kulcsról, hanem kulcsokról. Pontosabban két kulcsról.

Az egyik a Czudar féle kulcs volt, és ekörül nem volt semmiféle komplikáció. Kukac megtudta, hogy a zárat

már elvitték az öreg mesterhez és nyilván dolgozik már rajta. A másik kulcs nehezebb eset volt. A kápolna kulcsáról van szó. Kukac ugyanis kinyomozta, hogy a kápolnácskát az erdésznéni szokta takarítani. Akkor nyilván van is hozzá kulcsa. Akkor pedig elég egyszerű lehet oda a bejutás. Csak a kulcsot kell megszerezni, de a Kukac félt... észreveszik... rájönnek... és akkor mi lesz?

– Már pedig, fiam – fölényeskedett Kuka –, ez volna a jele, hogy igazán hozzánk húzol és nem a farizeusokhoz. Ezt üzeni neked Péter...

– Kuka... akarom mondani Tádé!... ebből baj lesz. Ti még mindig a kincset akarjátok?... Igaz? És ha én szerezem meg a kulcsot és elcsípnek? Kukac elméjében végigszaladt az összes szomorú következmény, amire csak ebben az esetben számíthatott... oda a becsület... tolvaj lesz... kidobják a suliból... no ez még ugyan nem lenne olyan nagy baj. Apja jól elnadrágná... börtönbe csuknák... kényszermunkára ítélnék... ki tudja... talán még fel is akasztanák?...

– Nem lehet Tádé... igazán mondom, hogy nem lehet.

Vastag izzadságcseppek gyöngyöztek végig a fiú homlokán.

– Rendben van... akkor maradsz ámuló... farizeus... frástudó... főpap... – Kuka most felállt, és úgy tett, mint ha menni akarna.

– El akarsz menni? Mindjárt kitör a vihar.

– Jobb a viharban egyedül, mint ámulóval egy fedél alatt.

– Ne... Tádé... ne! – rimánkodott Kukac. – Nem bánnom megpróbálom... valahogy megpróbálom.

- Mikor? Én se érek rá minden este idejönni.
 - Majd meglátom... kilesem a jó alkalmat.
 - Most itt van a jó alkalom – sziszegte a Kuka. – Most a viharban úgy sem gondolnak ilyesmire.
 - Dehát reggel megy a néni takarítani.
 - Reggelre visszahozom.
 - Becsszavadra visszahozod?
 - Becsszavamra visszahozom.
- Kukac kirohant az ólból és eltűnt a ház irányában.

Kuka fele úton volt a kápolna felé, amikor az orkán először söpört végig az erdőn. A bükkös felsikoltott. Az ágak recsegve-ropogtak, levelek sodródtak, fű, fa, bozót táncraperdült. Villám cikázott át az égen, rá fülsiketítő robaj reszkettette meg a levegőt. Egy pillanatra elnémult minden. Kuka is megtorpant. Szíve a torkában kalapált és nem tudta, mitévő legyen. Visszaforduljon, továbbmenjen?... Vagy lapuljon egy faderékhoz? Úgy érezte, hogy a templom kulcsa ólomként húzza a zsebét.

A dermedt csend csak egy pillanatig tartott. Megeredt az eső... néhány langyos kövér csepp hullott a fiú mez-telen nyakára. Most újabb villám és mennydörgés következett. S rá, mintha dézsából öntötték volna, úgy kezdett esni... Nincs mit tenni, gyerünk tovább... Kuka most már szaladni kezdett. A koromsötétben a fel-felcikázó villámok mutatták az utat, s ő bukdácsolva a kiálló gyökerekben meg-megbotolva csuromvizesen rohant az őrjöngő vihar közepette.

Már nem lehet messze a tisztás. Csak minél hamarabb

odaérjen. Újabb villám csapott le rettenetes erővel a pokoli éjszakában. Valahol egészen közel... fát hasított ketté... nyomban rá a fűlsikeletű csattanás következett. És földhözvágta a megrémült fiút.

– Jaj... némán, dermedten lapult egy darabig a sáros agyagon, de amint fölpillantott, mintha, igen, mintha valami épület sötétlenék előtte.

Lassan föltápáskodott és újabb villám fényénél felismerte a kápolnát a tisztás közepén. Vagy száz méterre lehetett. Csak minél hamarabb odaérjen... csak mihamarább fedél alá... Végre eresz alá került. Elő a kulcsot... Beilleszti a zárba, egy fordítás... egy nyikorgás... és az ajtó enged. Végre... hamar beugrik... és kimerülten támaszkodik neki a maga után húzott nehéz, tölgyfaajtónak.

Langyos csend veszi körül a fiút. Állott levegő, áporodott virágillat... zilál a melle, lihegve kapkodja a levegőt... Lassan csendesedik el a légzése. Kint tombol a vihar és a villámok fel-felcsillanó fényénél tájékozódni kezd. Jobbra-balra padok. Elől asztal, rajta szekrényke. Ez volna az a páncélszekrény?... Ez túl kicsi... ebbe nem fér bele... egy ember... hacsak bele nem gyömszőlik... Vállat vont. Merre lehet az, amit ő keres... a kincsek... Biztos nem ebben a közös teremben őrzik?... Lesz valami kamra itt, vagy valami pince. Lassan megindul. Jobbra a fal mellett.

Elől, a szekrényes asztaltól jobbra nyílik egy ajtó... talán az lesz az?... Be van zárva... Próbáljuk csak meg kulccsal... Nem nyitja... Hát az ő kulcsai?... Azok sem...

Ejnye... erre nem gondoltam... rángatja a kilincset, nyomkodja az ajtót... nem enged... hát most mit csináljon?... Jó lesz talán egy kicsit körülnézni... ahá... itt valami asztal van... valami van is rajta... érzi a keze nyomán... majd ha újból villámlik és meglátja, hogy mi az... terítő is van az asztalon... selyem?... nem olyan a tapintása... most villan egyet...ó, hiszen ez egy tálca... arany tálca... vagy csak ezüst?... nem, nem... biztos, hogy arany... hamar a zsebbe.

– Hééé... nyitva van az ajtó – hallatszott most váratlan kiáltás mögötte.

Riadtan lapul a falhoz. Rajtakapták?... Jaj, mit csináljon?... Fénycsóva szalad végig a templomon és megállapodik rajta.

Dermedt csend, aztán... jólismert hang szólítja meg:

– Mit csinálsz te itt Tádé?!

A Soma az. Ó, hogy elfelejtettem bezárni a templomajtót.

– Ne világíts a szemembe. – emelte kezét a szeme elé Kuka.

A fénycsóva lesiklik róla.

– Hogy kerültél ide – hallja újból Soma hangja.

– Ide bújtam az eső elől.

Soma körül csuromvizes fiúk szorongnak. Guzsaj-Jakab, a Tomi-János testvére, leengedi válláról az ásót. Élesen koccan a vas a kövezeten.

– Hát nem a Júdásnál voltál?

– De ott voltam.

– Akkor miért jöttél ide?

– Ne világíts a szemembe! Nem érted?!

- Miért jöttél ide?
- Mert tudtam, hogy ti is itt lesztek és segíteni akartam.

Soma-Péter egy darabig gondolkozott. A csendben csak az eső suhogása hallatszott a nyitott ajtón át. Kuka úgy érezte, hogy a hozzá szűrődő friss levegő jót tesz neki. Megnyugtatja. Határozottan megnyugtatja.

- Hogy jutottál be ide? – hallja újból Soma hangját.

– Megbízta a Kukacot, hogy szerezze meg a kulcsot. Tudtam, hogy vihar lesz. Hogy legyen hová bebújnotok az eső elől, azért tettem.

– Hogy telt ez ki tőled Kuka? – ezt Dagi kérdezte és hangjában volt valami a csodálkozásból, az elismerésből és a gúnyból is.

- Kitejt és kész. Nem jól tettem?

– Dehogynem, nagyszerűen. Hiszen éppen ez az érdekes. Nem is vagy te olyan Kuka.

- Miféle hang ez Bertalan? – szólt közbe Péter.

– Most nem mint apostolok beszélünk, hanem mint barátok – mentegetőzött Dagi.

– Mi az, hogy nem mint apostolok? Az egész expedíciót, mint apostolok tettük! Nem? És... és itt mint apostolok vagyunk. Ide akarják Jézust bezámi?

- Nézd, ott a szekrény.

- Elég kicsiny.

– Nézzük meg közelebbről! És egyáltalán nézzünk jól körül. Háttha a kincsből is előkerül valami. – ezt Csuma-Máté mondta.

– Láthatod, itt nincs semmi. De azért jól körülnézzünk, hogy kieszeljük a haditervet.

– Már megint? Miféle haditervet?
– Mifélét, te okos. Hát, hogyan fogjuk az Urat kiszabadítani.

– Fülöp, András, ti másszatok föl és nézzétek meg az ablakokat. Nyithatók-e? Máté és Simon, ti nézzétek meg az összes ajtót. Tádé és Jakab, ti vegyetek agyagmintát a templomkulcsról! Úgy látom, hogy a Tádé tudja, hogy hol van errefelé jó agyag. – Zseblámpájával megvilágította a nyakig sáros Kukát. – A Bertalan, a Máté, meg én a zárat és a páncélszekrényt fogjuk megvizsgálni. Tamás, te órködjél az ajtónál.

A fiúk szétoszlottak. Zseblámpák kattantak. Halk beszéd, duruzsolás hallatszott. Az apostolok mindent megvizsgáltak, gondosan átkutattak, minden zárat kipróbáltak. Dagi unta meg leghamarabb a dolgot. Leült a szekrényes asztal előtt a lépcsőre és odaszólt az ajtóban álló Bikának:

– Hé, Tamás! Esik még?
– Már nem annyira.
– Akkor amondó vagyok, hogy lássunk munkához, mert mindjárt reggel lesz.
– Tényleg nem esik már? – kérdezte Soma is.
– Alig.
– Akkor gyerünk. a többit majd megbeszéljük kint.
A fiúk kikeveredtek a templomból.

13.

A keresztet hárman vitték. Ketten a rövidebb ág két végét fogták, egy meg hátul emelte a hosszabb ág sáros, bütykös részét. Ez volt a földben. De az út egyre keskenyedett. Meg kellett állni. Fektetett kereszttel nem tudtak már tovább menni.

– Állítsuk élére – suttogta Fülöp. Tamás meg Simon szót fogadtak.

– De így nem tudjuk hárman vinni.

Most már az egész csoport megállt és Péter is odajött.

– Nem tudjuk hárman vinni – magyarázta halkán Simon.

– Hát akkor vigyétek ketten, egy vegye a vállára, egy meg segítse hátul.

Simon vállára vette a keresztet. – Nehéz – állapította meg -, nyomja a vállamat. Különbön is már eleget cipeltem, most vigye már más is.

Péter körülfuttatta tekintetét a fiúkon.

– Tádé, te jössz sorra, a bükkösnél úgy is az erdészház felé fordulsz. Legalább addig vigyed!

– Nem bánom, add ide! – Tádé átvette a keresztet Simontól és vállára illesztette. – Nem is olyan nehéz. Hátul ki segít?

– Majd én – ajánlkozott Bertalan, mert rögtön felismerte, hogy ez a könnyebb vége a dolognak.

– Induljunk!

A Hold fénye szelíden hullott az erdei útra, amely sáros volt és síkos, és egyre meredekebb. Nedves, avarszag ülte meg a levegőt. Valahonnan, nagyon messziről idehallattszott még az elvonuló vihar morajlása.

Tádé úgy érezte, hogy a kereszt már nem olyan könnyű, mint amikor az imént a vállára vette. Igazított egyet rajta, de a gerenda éle újból csak törni kezdte. Megaztán vigyázni is kellett ám. Az út csúszós volt. Egyre óvatosabban lépkedett. Izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán és egyre fáradtabbnak érezte magát.

– A fene egye meg ezt a Somát. – megbotlott és majdnem orra esett.

– Hő, te... – ingott meg néhány lépésre a kereszt végével Dagi.

Kuka megtalálta egyensúlyát és megállt.

– Fogod? – szólt hátra kísérlőjének.

– Fogom.

– Tedd le és cseréljünk helyet.

– Most már nem érdemes. Mindjárt a bükkösnél vagyunk.

– Köszönöm szépen én azt a mindjártot, gyere ide.

– Kuka, ne vacakolj! Három perc és már ott vagyunk.

Indulj mert kiröhögnek a srácok.

Ez hatott. Tádé megint igazított egyet a keresztben és kapaszkodni kezdett a meredek ösvényen fölfelé.

– Na, látod! Megy ez.

– Megy, – füstölgött magában Kuka – szóval megy.

Csak érjünk a bükköshöz. Ez a hülyeség is csak a Soma eszében születhetett. Azt az embert ki akarják szabadítani... a kincset meg otthagyja. Nagyot szuszogott, aztán tovább fűzte gondolatait. A kincset otthagyja... de én nem hagyom ott... az biztos... De ilyen emberrablásban, meg emberakasztásban, meg ilyesmiben egyáltalán nincs kedvem résztvenni. Ez nem az én esetem.

A fiúk cuppogása a sáros csapáson egyre messzebb hallatszott. Hiába, nehéz a kereszt és nem bír olyan gyorsan kapaszkodni. És különben is mi lesz, ha észreveszik, hogy az éjjel járt valaki a templomban? Hiszen összesá-roztak mindent. Meg a kereszt is hiányzik... no, ebből ő nem kér... igaz az aranytálka itt van a zsebében, de erről nem tud senki.

– No... itt vagyunk... – hallja maga mögött a Dagi fűjtató hangját.

Éppen jó, hogy megálltak, mert majdnem belebotlott a rájuk váró fiúkba.

– No... nem látsz!

Kuka mérges volt, de nem szólt. Leeresztette a keresztet a válláról.

– Ki következik?

– Az András – hallotta Péter feleletét a sötétben. – Te pedig most vidd vissza a kulcsot. Vár rád a Kuka?

– Úgy beszéltük meg, hogy az ablakba teszem.

– Hát csak vigyázz, észre ne vegyenek.

Kuka elindult az erdészház irányába. A többiek a tábor felé. Mikor már elnyelte őket az erdő sötétje, a fiú óva-

tosan visszafordult és a kápolna felé vette útját. Most si-
etett. Sajgott még a válla a kereszt cipeléstől, de nem tö-
rődött vele. Csúszkált a csúszós lejtőn, ösvényen, kiálló
gyökereken. Oda se neki... egy-kettőre lent volt a tisztá-
son. A templomocska némán és szelíden állt a Hold sár-
ga fényében. Kuka odament és kinyitotta az ajtaját, meg-
kereste az aranytálcát és zsebretette. Aztán zsebretette a
kulcsot és elindult az erdészház felé. Azon az úton, ame-
lyen a viharban idejött. Már ott állt az erdészházzal
szemben, a tisztás szélén. Csend vette körül az épületet,
a kertet, s az erdő se zúgott-búgott. Kuka óvatosan oda-
lopózkodott a szélső ablakhoz. Előkotorta zsebéből a
kápolna kulcsát és az ablakpárkányra tette. Aztán hátra-
húzódott az üres disznóólba.

Itt várja meg a reggelt.

Sárosan, fáradtan érkeztek az apostolok a kereszttel a
táborba. Tomi, meg a Vanyác mélyen aludtak és hor-
tyogtak a vezéri sátorban.

– Ezekről ugyan elvihették volna az egész cuccot – ál-
lapította meg epéssen az idősebb Jakab.

– Hagyd a csudába őket! Inkább kövessük mi is a pél-
dájukat.

– Hogyisne! Mi melózunk, ők meg aludtak. Most
menjenek ők melózni és mi fogunk aludni.

– Csak nem akarsz most, éjjel felállítani a keresztet?

– Azt nem, de talán akad valamilyen munka a számuk-
ra.

A keresztet becipeltek a bokrok közé és lefektették a földre.

– Most alszunk egyet és majd reggel felállítjuk – rendelkezett Péter.

Dagi ráült a kereszt végére.

– Valami kis pótvacsonya nem lesz?

– Mi az, hogy pótvacsonya? Mindjárt a hasadra süt a Nap – állapította meg Krucsanak és az ég felé emelt orral körülszimatolt. Aztán még hozzátette:

– De ha akarod a reggelit itt megvárhatod. A magam részéről: jó éjszakát! – azzal megindult a sátra felé.

A fiúk követték példáját. Fáradtak voltak és szótlanak. Máskor okvetlenül beleavatkoztak volna a Dagi-Krucsa-nek párbeszédbe, de most nem. Most elsősorban az érdekelte őket, hogy hol van a sátruk és a sátorban a takarójuk.

Dagi magára maradt. – Amióta apostolok lettünk – alapította meg keserűen – elvesztettük a józan eszünket. – Jobb tenyerével végigsimította korgó gyomrát, aztán lassan ő is bement a sátrába. Végighevert fekvőhelyén és mindenkit megelőzve máris hortyogott.

Soma megrázta Vanyácot és Tomit.

– Naaa... – kelleetlenkedett a kis Vanyác.

– Semmi na! Keljetek fel.

– Mi történt? – ült fel hirtelen Tomi.

– Le kell mennetek a kápolnába. Mégpedig azonnal.

– Ilyen sötétben?... és egyedül?... – rémüldözött a kis szőke.

Vanyác egyszeriben magához tért.

– Te... Péter... és mit csinálunk ott?

- Majd megmondom. Öltözzetek föl!
- Hát hiszen fel vagyunk öltözve.
- Ki kell takarítani azt a templomot.
- Mit kell csinálni??? – álmélkodott a két kis apostol.
- Mondom, hogy ki kell takarítani a templomot.
- Nekünk?
- Hát persze, hogy nekünk. Nektek! Mi összesároztuk, ti meg kitakarítjátok.
- Miért sároztátok össze?
- Hallod-e Jakab! Hát nem sok ész szorult beléd. Hiszen bőrig áztunk, míg odaértünk. A Tádé elhozta Júdástól a kulcsot és várt ránk. Épp az eső miatt.
- A kis Vanyác ezen elgondolkozott.
- Értelek – mondta kis idő múlva. – János gyere!
- De hogy megyünk be? – érdeklődött Tomi.
- Itt a sperhakni. – Soma a zseblámpa fényénél kis kulcsköteget kotorászott elő a sátor valamelyik sarkából.
- Tessék! Na, induljatok. Reggelre olyan rend legyen, mintha senki sem járt volna ott.

Pirkadt. Valahol keleten az ég alja rózsaszínű lett. Az erdő felett még sötét volt és a csillagok még álltak. Mégis, mintha az erdő már nem lett volna olyan komoran sötét. Egy árnyalattal világosodott. Valahonnan magasan, a Nyergesbérc fölött aranyló foltok úsztak az opálosodó égen és a csillagok sorban kihunytak. Már csak nyugat felől ragyogott egy, a sötét horizonton. Az erdészház mögött vékony kakashang kukorékol. Valami japán-fajta lehet. A disznóólban reccsent egyet a korhadt padló.

Az ég egyszerre halványzöldben játszott, aztán hirtelen narancssárga lett. Az erdő mélyén most elpittyentette magát egy madár és a vékony kakashang visszafelelt. Újabb pittyenés és már máshonnan is hallatszottak hangok. Ébredt az erdő.

A ház felől ajtónyikorgás hallatszott, és Kuka gyorsan kimászott a disznóólból. Az erdész néni lépett ki az ajtón és a tehénistálló felé tartott.

Kuka didergett. Az éjszaka a vihar ellenére is enyhe volt, mégis didergett. Az erdész néni eltűnt az istállóban és Kuka óvatosan előlépett, nagyot ásított és közben nyújtózott is egyet. Az erdészház egyik ablakában most világosság gyulladt és ő gyorsan behúzódott a fák közé. Ott még egészen félhomály vette körül. Végignézett magán. Csupa sár... Így mégsem mehet oda... leült egy farrönkre és dörzsölgette a ruháját, meg a lábszárát. Közben az istálló felé figyelt.

A néni most jött ki az istállóajtón és csupor volt a kezében. Kukának összefutott a nyál a szájában. De hiába. Most még nem lehet. Még nagyon korán van, most még nem mehet oda. És még nagyon piszkos volt. A néni eltűnt a házban, ő pedig a kúthoz merészkedett. A vályúban volt egy kevés állott víz. Lemosta magáról a sarat, ahogyan tudta, és a disznóól mögött leült. Itt biztonságban van, nem láthatják. Most már egészen világos volt. A Nap megmászta a Nyergesbércet és ferdén lesandított az erdészházra. Valahogy életre kelt minden. Az erdőből mindenfelől különös hangok érkeztek. Madarak csevegtek, legyek, bogarak dongtak-zsongtak. Az erdő

lombja összesűgött. Az éjszakai esőtől csillogott minden. Most bekukucskált a sárga nap a disznóól mögé is. Kuka a melegtől nekibátorodott. Kilesett a ház felé. Az ablakban a lámpa már nem égett. Tíz ujjával végig túrt a haján és elindult a kerteken keresztül a házhoz. Belebotlott a csodálkozó erdész nénibe.

– Hát te mit keresel itt?
– A Kukacot jöttem meglátogatni.
– Ilyen korán? Még alszik, hagyd békén.
– Igen, de a templom előtt jöttem el és úgy láttam, hogy nyitva van, de félttem bemenni! Belestem. Csupa sár minden. Csak ezt akartam hírül hozni és most sietek a táborba...

Megfordult és szaladni kezdett. Köszönni is elfelejtett. Az erdész néni megcsóválta a fejét, kendőt kapott a fejére és indult a kápolna felé. Sietett, pedig nem volt könnyű. Hiszen az út csúszott még az éjszakai esőtől. Dehát mihamarább meg kell nézni, hogy mi történt a templomnál.

Betörés, vagy csak meggyalázás? Ez a fiú is olyan furcsa. Ilyen hajnalban jött ki az erdőbe és a fiúk táborába akar menni. – Így mondta, és akkor nyitva találta az ajtót. És hát... persze belesett. Csupa sár minden. Aztán loholt ide jelentést tenni. Most meg nem akar vele jönni, mert siet a táborba. Táborba... no... csak nem ezek a fiúk csináltak valami ostobaságot? A néni lihegett, mire odaért.

Tényleg... a kápolna ajtaja nyitva... szíve hevesebben dobogott, de nem félt.

Most a patak felől kis szőke gyerek tűnt föl... kezében

vödör... nyilván tele, mert nehezen cipelte. Amikor meglátta a nénit meghökkent. Megáll, leteszi a vödört... és nyugtalanul a templom felé néz. Kezét a szája elé teszi és halkán kiált egyet:

– Vanyác!

A templom felől zaj hallatszik kis mitugrász gyerek jelenik meg az ajtóban.

– Mi baj?... He?... – látja Tomi riadt tekintetét és pillantását követi. A néni ott áll az erdő szélén, ahol az út a tisztásba torkollik. Néhány lépést tesz feléjük.

– Mit csináltok itt fiúk?! – kérdezte barátságosan.

– Takarítunk!

A néni most egészen közel jön hozzájuk.

– Ez kedves tőletek. Én is éppen takarítani jöttem. Legalább segítek nekem.

– Mi kezdtük először. Legfeljebb a néni segíthet nekünk. Ha akar. – szegezi le álláspontját harciasan Vanyác.

– Úgyis jó – felelte a néni.

Kis szünet után megkérdezi.

– Nagyon piszkos a templom?

– Ilyen eső után hogyan lenne piszkos?

– De ki vitte be a piszkot? Hiszen ide csak szombat és vasárnap járnak ki az emberek.

– Nem tudjuk... illetve nem tudjuk biztosan. Ugye Tomi?... Nem tudjuk biztosan.

A néni meg akarta még kérdezni, hogy hogyan vették észre, hogy a templom piszkos, de gondol egyet és nevetve megkérdi:

– Hát miben segítek?

– Nagyon nehéz a vödör – feleli Tomi gyorsan, anélkül, hogy meggondolta volna, hogy mit mond.

– Dehogy nehéz, – csattant föl Vanyác. Azzal elkapja Tomi kezéből a vödört és a templom felé fut vele.

– Most mi lesz? – kérdi Tomi és riadt szemét a néniire emeli.

– Mi lesz, kisfiam? Kitakarítjuk a templomot. – feleli az asszony jószágon.

Apránként kiderül, hogy a néni sokkal jobban ért a takarításhoz, mint a fiúk. Tomi ezt rögtön beismeri, de Vanyác nehezen tesz le arról, hogy rendelkezék. Végül belátja, hogy a kőpadlót, amely eddig csak itt-ott volt kisebb-nagyobb foltokban sáros az ő keze nyomán egyenletes sárgás szőnyeg borítja. Szétkente a sarat az egész templomban.

– Most csinálja a néni! – rendelkezik. – Nekem elegendő volt. Különben is egész éjjel őrt álltam.

– Ne beszélj! – csodálkozott az erdész néni – és mit őriztél?

– A tábort.

– Nem is aludtatok?

– De, aludtunk is... – feleli gyorsan Tomi, aki Vanyác előző füllentésére füle tövéig elpirult.

– Na jó, hát akkor add ide a rongyot. Hozzatok még egy vödör vizet és aludjatok egyet a napon.

Vanyác elment a vödörrel a patakra, Tomi meg leült az egyik pad szélére a néni közelében.

– Néni!

– Tessék!

– Ugye nem tetszik szólni, hogy mi itt voltunk?

– Kinek szólnék?
– A rendőrségnek. – Tomi hirtelen elharapta a szót. Belátta, hogy ostobán felelt. – Nem tudom. – mondta aztán tétován.

– Nem kell itt szólani senkinek. Tiszta lesz a templom észre se veszi senki, hogy mi történt.

Tomí most hálásan pillantott rá. Aztán bizonyos bizalmaskodással odasúgta:

– Tetszik tudni, mi vagyunk Jézus apostolai. És szombaton idehozzák Jézust és mi ki fogjuk szabadítani.

Ezt gyorsan, szinte hadarva mondta és közben az ajtó felé pillantott. Aztán nyugodtan hozzátette.

– Én vagyok a János apostol. A Vanya meg a Jakab. De nem az aki az én testvérem.

Lépések hallatszottak. Vanyác jelent meg az ajtóban a vödörrel. Eléggé húzhatja a karját, mert egészen oldalt dőlt. Úgy hozta.

– Most menjetek ki a fűbe és aludjatok egyet a napon – ajánlotta a néni és beleengedte a vödörbe a felmosórongyot. Néhányszor megúszta a friss patakvízben, aztán kicsavarta.

– Inkább itt maradunk, – mondta Tomi.

– Most mi segítünk – nyilatkozott békülékenyen Vanyác, de ő is leült.

A néni finoman elmosolyodott és munkához látott. A fiúk pedig hallgattak. Egyszerre csak Vanyác megszólalt.

– Tetszik ismerni Jézust?

Ez meglepő kérdés volt a néni számára, de nem egyenesedett fel, csak mosta a padlót és úgy felelt:

- Persze! Ti nem ismeritek?
 - Nem egészen. A néni az erdész néni?
 - Igen, én vagyok. – újból bemártotta a rongyot a vödörbe és kicsavarta.
 - Igaz, hogy a néni férje farizeus?
- Gyorsan lehajolt, hogy ne vegyék észre ezek, hogy mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy nevetését visszafojtassa.
- Nem hiszem – felelte azután. Kis szünet után hozzátette: – De azért lehet, hogy néha úgy viselkedik.
- Vanyác rákönyökölt a padra, arcát két ökle közé szorította.
- És a... a néni is farizeus?
 - Errefelé többé-kevésbé mindnyájan azok vagyunk – sóhajtott.
 - Ejha... – Vanyác hirtelen felállt, de Tomi visszahúzta.
 - És miért akarják a papok Jézust felakasztani? – kérdezte harciasan.
- Néni most nem válaszolt azonnal. Mérlegelte, hogy mit feleljen.
- Miért? – sürgette a kis hörcsög.
 - Mert félreértették.
 - Félreértésről szó sincs abban a könyvben!
 - Miféle könyvben? – érdeklődött a néni.
 - Amit a Tomi itt... – Vanyácnak elakadt a hangja. Összehúzta a szemét... és csak ennyit mondott:
 - Egy könyvben.
- A néni odaért az oltárhoz. Újból bemártotta a rongyot és lucskosan végighúzta a padlón. Most a kis asztalka alá

tolta a felmosót. Felegyenesedett. Pillantása önkéntelenül is az asztal lapjára tévedt.

Itt valami hiányzik. Állapította meg gépiesen. De maga sem nagyon figyelt megállapítására.

Kicsavarta a rongyot és fölszárította a padlót. A kisasztalnál újból felegyenesedett.

– Ó... a... tálca...! Az áldoztató tálca hiányzik.

Nagyon elkomolyodott. Lassan odament a fiúkhöz. Egészen közel. János és Jakab megéreztek, hogy valami különös dolog történt. Önkéntelenül is felálltak. A néni megérintette az állukat, előbb az egyikének, aztán a másiknak emelte fel a fejét és nyílt tekintetével a szemükbe nézett.

A fiúk állták a pillantását.

– Jézus barátai nem bántják a másét! – mondta a néni keményen.

Tomni nem értette, hogy miről van szó és riadtan nézett a néni felé. Vanyácon átvillant a felismerés.

– Hiányzik innen valami? – kérdezte és továbbra is keményen a néni szemekébe nézett.

– Egy aranyozott tálca, onnan az asztalkáról. – felelt komolyan a néni.

Tomni elsápadt, de Vanyácot elöntötte a méreg. Egészen piros lett.

– Az apostolok nem szoktak lopni! – mondta tájékozva. – És tovább nem is segítünk a néninek. Gyere János!

– akkorát rántott Tomni, hogy az keresztül bukott a templomi pad szegélyén. Majdnem orra esett. Nem is nézett hátra. Arca sápadt volt. A néni a templom közepén állt. Egészen egyenesen. És nagyon komolyan. Talán egy

kicsit szomorúan is. És a feje fölött csillogott valami. Tomi észrevette. Csak szempillantásig tartott az egész, mert Vanyác újra rántott egyet rajta és már kinn is voltak. De ez a szempillantás elég volt ahhoz, hogy Tomiban élessé legyen a felismerés.

Egy keresztet látott és rajta egy embert lógni. A néni feje felett. Jobban mondva, a néni háta mögött. Annak a nagy szekrénynek a tetején. És az ablakon át a nap éppen oda sütött, azért fénylett. A keresztre gondolt, amelyet éjjel a fiúk cipeltek el innen. Ott feküdt hajnalban a bokrok között. De az üres volt. Nem volt rászegezve senki.

– Mi lesz most? – kérdezte és a hangja remegett.

– Azonnal jelentést teszünk Péternek.

14.

Czudar bácsi befogta a kulcsot a kis satuba feltolta a homlokára a pápaszemet és úgy mustrálgatta, hol közelről, hol távolabbról. Ujját végig is húzta jobboldalán futó vájaton. Megcsóválta a fejét és a reszelő után nyúlt. Néhányat húzott a kulcs szélső fokán, aztán kivette és a munkapadon heverő zárba illesztette. Ide-oda forgatta a zárban a kulcsot és úgy találta, hogy most már jó.

Igen... határozottan jó.

Szemben a falon kis polc volt. Azon mindenféle limlom. Czudar bácsi azonban minden darabnak tudta a rendeltetését. S utóvégre ez volt a fontos. Hogy egy másik kacatra neki nem volt szüksége az még nem ok arra, hogy a polcra eltüntesse. Mert úgy szokott az lenni, hogy éppen akkor kellene, amikor az ember kidobta azal, hogy úgy sem jó az már semmire sem. A rozsdás csavarok, kisebb-nagyobb kulcsok, kampók, szögek, törött szerszámdarabok és drótok között kimagaslott egy üveg. Az is ócska volt. Túl nagy és maszatos és az alján volt is benne valami.

Czudar bácsi most óvatosan leemelte, de olyan ügyesen, hogy semmit le nem vert a polcra. A világosság felé tartotta és megcsóválta a fejét. Letette a satu mellé, kihúzta a dugót, a kezeügyébe eső ócska ecsetet bedugta

nyakig. Aztán megolajozta a zárat és mindent visszarakott a helyére. Most újból a kulcsot próbálgatta. Ide-oda forgatta a zárban, s az hangtalanul és simán engedelmességedett.

Feküdt ott még egy kulcs, azt is kipróbálta. Az is jó. Dörmögött egyet és félretette az egészet. Két olajos kezét beletörölte az asztalon heverő kóchalomba, aztán elővette a dóznit a zsebéből és cigarettát sodort magának.

Most nyílt az ajtó. Zavart tekintetű szőke fej tolatott be a szűkre hagyott ajtónyíláson.

– Kezit csókolom, Czudar bácsi.

Az öreg megfordult.

– Szervusz, öcsém. Mi a baj? – mogorván nézett. Czudar bácsi állandóan, mindig, mindenkire mogorván szokott nézni. De a szeme mintha mosolygott volna.

– Csak erre jártam. És... és benéztem. Bejöttem a táborból.

– Persze... kezdődik az iskola.

– Még nem... – felelte nagyon gyorsan a szőke fejű fiúcska. – Még vissza is megyek.

Az öreg közben megsodorta a cigarettát. Körülményesen beleillesztette meggyfaszipkájába és rágyújtott.

A fiú beljebb merészkedett.

– Mit dolgozik Czudar bácsi? – kérdezte tétován.

– A levegőt szennyezem – mondta komoran és nagyobb bodor füstkarikát fújt a műhely amúgysem egészen üde légtérébe.

– És abból meg lehet élni? – bátorodott neki a szőke.

– Láthatod! – volt a kurta felelet.

A fiú lassan megközelítette a munkapadot. Végig fut-

tatta tekintetét a vastag deszkájú mocskos lapon. Észre-
vett valamit és nagyot nyelt.

– Zárat csinált Czudar bácsi – bökött ujjával a kis satu
mellett fekvő zárra.

– Láthatod.

A fiú kezébe vette a zárat, de közben az öregre pislan-
tott.

Czudar bácsi arca titokzatosan mozdulatlan volt és a
cigarettafüstbe burkolózott. A szőke a kezébe vett zárat
mustrálgatta.

– Milyen jó zár... – fölvette az egyik kulcsot is és be-
leillesztette. Próbálta fordítani is, de nem ment. Nem be-
le való, állapította meg és megint az öregre pislantott.

Czudar bácsi most megmozdult. Kivette a fiú kezéből
a zárat, fodított kettőt a kulcson. A zár kitűnően műkö-
dött. Aztán visszafordította. Fölvette a másik kulcsot is
és az egészet beletette a munkaasztal alján félig kihúzott
fiókba. A fiókot erélyesen becsukta.

– Ez a zár csak annak enged Tomi, aki igaz úton jár.

Az öreg hörögve nevetett saját tréfáján, a válla csak
úgy rázkódott. De a kis szőke nem vette tréfának a dol-
got, hanem rettenetesen megijedt. Először elpirult, aztán
elsápadt. Egy darabig némán állt és riadt arccal először
az öregre, aztán a betolt nagy fiókra meredt. Könnybe lá-
badt a szeme. Aztán sarkon fordult és kiszaladt. Még kö-
szönni is elfelejtett.

– Mi lelte ezt a gyereket – mondta félig hangosan Czu-
dar. Majd kihúzta a fiókot, előszedte a zárat a két
kulccsal és újból kipróbálta. A zár jól működött. Kopog-
tak az ajtón. Ez szokatlan volt. Annál is inkább, mert a

Tomí az imént félíg nyitva hagyta. Az öreg felkapta a fejét.

– Tessék! – mondta rekedt hangján.

Nyurga fiú állt előtte kissé zavartan és nem tudta, hogy hogyan köszönjön.

– Á... Te vagy az – segítette a zavarán az öreg. – Te vagy az a Kukac? Ugye? Kukac, az erdészéktől! – aztán megint jót nevetett a saját tréfáján. – Csak nem a zárért küldtek? Te füles!

– A zárért jöttem – felelte tompán Kukac.

– Éppen jókor. Most készült el.

Elballagott a hátsó sarokba, ott is volt egy asztal. Papírost húzott elő és belecsavarta a zárat, meg a kulcsokat.

– El ne vesítsd!

Kukac kezébe vette, de nem tudott elindulni, mert nem tudta, hogy hogyan köszönjön.

Az öreg megérezte ezt.

– Tudod öcsém, – mondta – mi valamikor úgy köszöntünk egymásnak, hogy „Dicsértessek a Jézus Krisztus”. Ezt mindenkinek egyformán el lehetett mondani. De ti most, hogy köszöntök? Ha azt mondod: Jó napot kívánok, az nagyon városias. Ha azt mondod: Kezit csókolom, az nagyon furcsa, hiszen férfiak vagyunk mind a ketten. Ha azt mondod: csókolom, ez divatos, de röhög-nöm kell, valahányszor csak hallom. Az a „Dicsértessek”, az egészen jó köszönés volt. Azonkívül meg még imádság is.

Kicsit elgondolkozott, aztán megkérdezte:

– Szoktál, te imádkozni?

Kukac esetlenül állt előtte, kezében is ügyetlenül fogta a barna papírba csomagolt zárat a kulcsokkal. És meg-
rázta a fejét.

– Persze, hiszen nem is tudod, hogy ki az a Jézus. Mi-
nek is tudnád?... Egészen jól el lehet lenni nélküle is.

Kukac megmozdult, mondani akart valamit, de lenyel-
te... aztán, mégis nekibátorodott:

– Ki fogjuk szabadítani Jézust! De senkinek se tessék
elárulni – ezt suttogva mondta és óvatosan körülnézett.

Az öreg először összeráncolta a homlokát, aztán fel-
tolta a pápaszemet az orráról. Úgy nézett az előtte álló
gyerekre és méregette a Kukac feleletét. De semmiképp
sem értette, hogy mit akart mondani. Furcsák ezek a mai
fiatalok – gondolta – az ördög sem tud eligazodni rajtuk.
Az ördög se – ezt már hangosan mormolta. De Kukac hi-
ába figyelt nem értette meg, hogy mit mondott. Hirtelen
összezárta a bokáját, zsebretette a barna csomagot és ki-
inált az ajtón.

Az erdő szélén majdnem utolérte a plébánost, de las-
sított. Az erdőben aztán más csapásra tért. A plébános az
erdészház felé vette útját.

Tomi otthon volt, kertjükben az almafa tetejébe ka-
paszkodva terepszemlét tartott. Nézegetett jobbra-balra,
kémlelte a környéket. Tekintete az erdő felé irányult. Ni
csak, kik mennek ott. Tomi csak annyit látott, hogy Ku-
kac a pap után lohol.

– Furcsa – gondolta és lemászott a fáról. A félig leha-

rapott almát eldobta és bement a konyhába. Guzsaj bátyja ott beszélgetett Tomi édesanyjával.

– Légy szíves, gyere – mondta neki udvariasan. Guzsaj bátyja mosolygott és kiment. Az udvaron Tomi a szomszéd-műhely felé bökött.

– Menj be hozzá és kérd el tőle a zárat! Hogy te majd felszereled, jó? – Fontoskodva és mintegy hízelegve sutogta ezt a Guzsaj bátyja fülébe.

Guzsaj bátyja Czudar bácsinál volt tanonc. Nála is szabadult fel. De aztán nem tudta már munkával ellátni, azért átment a gépállomáshoz.

– Nem bánom – felelte a széles vállú fiú és elindult.

– Mondd, hogy te akarod felszerelni – küldte utána a jótanácsot fojtott hangon Tomi.

Guzsaj bátyja eltűnt a szomszéd udvarba és nem egyhamar került elő. Az öreg mester kedvelte egykori tanítványát, elbeszélgetett vele.

Tomi fel-alá sétálgatott az udvarukon. Az anyja hívta egy csupor tejre, de nem kellett. Később eszébe jutott, hogy jó volna almáért megint felmászni a fára, de hátha mindjárt jön a Guzsaj bátyja, de akkor iszkiri, neki sietni kell. Már ki is eszelte, hogy a kert végén hátul, a rozoga kerítésen át fog ellógni és az egyik kulcsot elviszi magával. A kert végén hamar eléri az erdőt, úgyse veszi észre senki.

– Tomi! – szólalt meg a háta mögött egy hang. Riadtan fordult meg. A Guzsaj bátyja állt mögötte és mosolyogva a fejét ingatta. – A zárat és a kulcsokat már elvitték – mondta. – Az imént vitte el a Kukac.

Tomit előntötte a harag. – Óh, az az áruló, az... az a Júdás... persze, hogy loholt a pap után. Na, megállj!

A kert vége felé futott. Aztán hirtelen eszébe jutott valami és hirtelen visszafordult.

Az udvar már üres volt. Bement a konyhába.

– Elfelejtettem neked köszönni – mondta Guzsaj bátyjának, aki már egy zsámolyon ült és éppen rágyújtott. – És anyu neked is. Már éppen majdnem elrohantam, de eszembe jutott, és szeretném a tejet is meginni.

– Te, szeleburdi fiam! – túrt bele a fiú szöske hajába anyja és eléje állította az asztalra a csupor tejet. – És a csomagot is itt hagyta volna.

Tomí két kézre fogta a köcsögöt és egy-kettőre leszívta.

– Köszönöm anyu. És most megyek. Irtó jó kalandunk lesz! Majd meglátod. Csókolom!

Felkapta a tiszta kendőbe kötött élelmiszerbatyut és elrohant.

A küszöbön hirtelen visszafordult.

– Megint majd elfelejtettem. – kiáltotta oda a Guzsaj bátyjához – Szia.

Anyu mosolyogva csóválta a fejét és a Guzsaj bátyja is nevetett.

15.

A plébános hórihorgas ember volt. Kis Máténak hívták. Nemrég került erre a vidékre és így még nem nagyon ismerte a báránykáit. Három falu tartozott hozzá. Czudar bácsiéké is. De ott nem volt templom, csak egy bérelt helyiség ahol vasárnaponként bemutatta a szentmise áldozatot. Nem volt nagy az a szoba, de nem is volt rá szükség, hogy nagyobb legyen. Alig jöttek a misére. Néhány öregasszony, egy-két lány, meg az öreg Czudar. Kevesen voltak, de azért prédikált nekik, mert „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot”. Hirdette tehát, és pedig szívesen hirdette, mert Kis Máté buzgó pap volt. Majd tele lesz még ez a szobácska, még kicsi is lesz. Csak türelem, csak kitartás. És ő minden vasárnap ájtott a faluból, ahol a plébánia volt szép nagy templommal. Ájtott, pedig nem sok öröme telhetett benne, mert az erdő szélén meghúzódó falucska kicsi volt ugyan, de annál közönyösebb, sőt néha ellenséges is. Előfordult, hogy gúnyos megjegyzést tettek rá, vagy kinevették. főleg a gyerkőcök, de azért nem hagyta abba a misézést. Csak türelem, csak kitartás, majd megszelídülnek! Majd... majd...

Ha azonban a Kankalinosba ment elkerülhette ezt a falut. Tehette is, mert nem nagy volt a kerülő. Az út vi-

szont az erdő szélén csodálatosan szép. Lelátott innen mind a három falujára. Meg-megállt és lepillantott az ő nyájára. Nem kesergett miattuk, nem szidta őket, imádkozott értük. Nézte ezt a három falut, amely annyi gondot és álmatlan éjszakát okozott neki. Töprengett, hogy mit is kezdjen velük és imádkozott értük. Bár az erre vezető út félszer sem volt hosszabb a falun keresztül vezető útnál, mégis háromszor annyi időbe tellett így neki. Végül mégiscsak odaért, ahol az út bekanyarodott az erdőbe. Hűvös csend vette körül. Az imént mintha valaki loholt volna mögötte, de úgy látszik, hogy másfelé tért. Nem is bánja. Jó, hogy most egyedül van, hogy csend van körülötte. Lassan elfeledkezett három falujáról és a Kankalinosra gondolt. A Kankalinos-Máriára. Úgy hívja a nép erre felé ezt az erdei kápolnát. Hogy miért Kankalinos-Máriának? Hát egyszerűen azért, mert tavasszal az erdei tisztás csak úgy sárgállik a sok kankalintól. Ezért lett Kankalinos-Mária, vagy röviden: Kankalinos. Ez a kis kegyhely is a plébániához tartozik. Az ő gondjára van bízva. És ő elég gyakran felkeresi. Kedves, csendes hely, jól lehet imádkozni. És Kis Máté szeretett imádkozni. Volt neki miért. Főleg a Czudarék falujáért. Ott van az a sok gyerek. Évek óta nem volt a faluban hittan-tanítás. Azt mondta neki az elődje, hogy kár is megpróbálkozni, mert átkozott egy falu ez. De hát mi lesz azokkal a gyerekekkel ima nélkül, kegyelem nélkül? Kis Máté megállt és megcsóválta a fejét.

Nem messze az úttól az erdőben két szál harangvirág kéklett. Azt elviszi a Szűz Máriának. Belépett a fák közé, letépte és tovább ballagott. És vajon tudják-e a gyerekek,

hogy kicsoda a Kankalinos Mária, Szűz Mária?... Szűzanya...? Botjával nagyot csapott a levegőbe... azt sem tudják, hogy kicsoda Jézus... akkor hogyan ismernék az Anyját?... Keserű mosoly szaladt át az arcán és önkéntelenül is felemelte kezét, amelyben a virág volt. Rájuk pillantott és meggyorsította lépteit.

Tommi lihegve kapaszkodott a szőlők között húzódnó ösvényen és egykettőre elérte az erdőt. A sűrűben csak keskeny csapás vezetett. A sűrű erdőirtáson részben folytatódott és ott ketté vált az út. Az egyik a Nyergesbércen át a Zsobékosba vitt. Az ő táborhelyükre. A másik a völgy felé a kápolnához. Tommi megállt és töprengeni kezdett. Mit tegyen? Siessen a táborba, és tegyen jelentést Somának, vagy menjen a kápolnához és lesse meg, hogy Kukac mit csinál ott azzal a pappal. Legszívesebben a táborba ment volna. Majd Soma megmondja, hogy mi a teendő. Viszont ha előbb meglesi a Kukacot, akkor többet tudna jelenteni és nagy dicsősége is lesz. De ha észreveszik? Kukac erősebb nála. Hát még az a hórihorgas pap. Tommi ideges lett. Ott állt az útelágazásnál és ide-oda tekergette a nyakát. Mit tegyen? Merjen-e lemenni a kápolnához? Szerette volna, ha most Soma is itt lenne és megmondaná, hogy mit csináljon. Dehát a Soma a táborban van és várja őt a kulccsal. Szóval várja a kulcsot, de az nincs sehol. Illetve nála nincs, hanem a Kukac zsebében van.

Akkor... akkor talán mégiscsak jobb volna a Kukac

után menni. Lassan, tétován megindult a völgy felé vezető úton.

A gödör alján Bertalan ült is, állt is, kis gyalogsági ásóval a kezében. A földet mérte ki a partra.

– Péter! Ez már elég mély? – libegte.

Péter a keze ügyében levő botot beleeresztette a lukba.

– Még tíz centi hiányzik – állapította meg.

– De most jobb lesz, ha te mész le Jakab – intett kezével Vanyác felé.

A kis fürge készségesen ugrott a gödörbe, Dagi már a parton ült és lenyújtotta neki az ásót.

– Nesze, merjed!

– Hozzatok követ – rendelkezett Soma.

A srácok, azaz az apostolok szétszéledtek a bokrok között követet keresgélni.

– Ennyi elég lesz? – kérdezte Kokas és öléből nagy halom követ szórt a gödör mellé.

– Jól van Fülöp, – mondta Péter – Most gyere András-sal elhozzuk a keresztet.

Mindhárman eltűntek a sűrűben. Krucsanak felhasználta az alkalmat és a magával hozott követ a Dagi lábára ejtette.

– Óh, pardon – mondta, és a másik követ a másik lábára tette le. De ezúttal óvatosan. Máté megdicsérte.

– Csak finoman, fiam, csak finoman. Tudod a Bertalannak érzékeny a lába.

– Nem hinném – felelte Krucsanak. – az a két láb

összesen nyolcvan kilót hord. Az egyenként negyven kiló. Mi az a fél kiló, amit én még hozzáadtam?

– A fene a pofátokat – ugrott fel Dagi mérgesen és neki akart ugrani a Krucsaneknek, azaz Simon apostolnak.

Most megmozdult a Bika, közjük állt.

– Ha nem hagyjátok békén egymást szétütök köztetek, – mondta és bikanyakát vállai közé húzva szúrós szemével hol az egyikre, hol a másikra nézett.

– Na... jó – higgadt le a Dagi. – Láthatod, hogy mindig kikezd velem.

– Hagyd békén – szólt oda Bika, Krucsaneknek és kivette kezéből a harmadik követ és ráhajította a kupacra.

– Annak a kupacnak is fáj ez annyira, mint a Bertalan piskótáinak – vélekedett Krucsanek, – tehát Tamás igazságtalan vagy.

– Hogy fáj, vagy nem fáj, azzal én nem törődöm, de ti ne majrézzatok itt.

Megzörrent a bozót. Péter, András és Fülöp a keresztet hozták. Vanyác kiugrott a lukból.

– Mindjárt kipróbálhatjuk. Állítsátok bele.

Azok hárman követték a tanácsát.

– Jó lesz?

Az apostolok minden oldalról nézték, hogy egyenesen áll-e.

– Döntsд kicsit a Bertalan felé! – intett Krucsanek – de a pocijára rá ne engedd! Mert ma különösen érzékeny.

– Ne dumálj, te cinegebelű! Te nem értesz a nagyok dolgához – fújт Dagi dühösen.

Valaki megköszörülte a torkát a hátuk mögött. A ke-

reszt ide-oda ingott a buksi fejek fölött, ahogyan igazították, de most megmerevedett. Egy kicsit ferdén, mint valami szegletes kérdőjel meredt a fiúk között az ég felé.

– Ki az?

A fejek a hang irányába fordultak. Csak Guzsaj, az idősebb Jakab apostol nem láthatta, hogy ki közelítette meg őket a bokrok között, mert a kereszt éppen előtte rekedt meg. Odahajolt tehát és kikandikált mögüle.

Guzsaj nem volt ijedős legény, még csodálkozni se nagyon szokott. De most meglepte, hogy néhány lépésre tőlük a Kukac állt. Igen, a Kukac, a Júdás.

Zavarban volt és szeme idegesen egyik fiúról a másikra tévedt. Kezében barna papírcsomagot szorongatott.

– Somával akarok beszélni – szólalt meg rövid, feszült csend után.

Mint hogy senki sem felelt, kijavította magát.

– A Péterrel, a Péter apostollal.

Soma, aki jobbkezével támasztotta a keresztet, most elengedte, ettől az akasztófa megbillent.

– Mit akarsz itt? – mondta sötéten és néhány lépést tett Kukac felé.

– A kulcsot hoztam el – felelte akadozva -, a zárat.

– Miféle kulcsot?

– A szekrényét, ahol Jézust fogják őrizni.

Soma nem felelt mindjárt. Latolgatta a helyzetet.

– Állítsátok fel a keresztet – rendelkezett kis idő után.

– Ezt a Júdást meg kötözzétek meg!

– Ne bántsatok! – kiáltotta Kukac kétségbeesetten. –

Nem vagyok áruló. Higgyétek el nem vagyok Júdás. Hát nem mondta a Kuka?

De a fiúk már körülvették. Guzsaj kikapta kezéből a csomagot és a földre hajította. Csuma meg gyorsan madzagot húzott elő a zsebéből és összekötözte a csuklóját.

A többiek hamar helyreigazították a keresztet. Laja meg Vanyác már hányták a gödörbe a földet, meg a köveket. Dagi meg Bika fatuskókkal körülöngölték. A kereszt, mint valami felkiáltójel feketén és vészjóslóan meredt Kukac szeme előtt a bozót közepén az ég felé.

Az erdész délután rőzsét aprított a disznóól mögött. Amikor elkészült vele, vékony fahánccsal kis csomókba kötözte. Aztán hozzáfogott, hogy berakja az egészket a disznóólba. Minek verje majd az őszi eső? Kinyitotta az ajtaját és kezdte rakosgatni a rőzsecsomókat. Mikor már jó adag bent volt, maga is bemászott, s a hátsó deszkafal mellett egymásra rendezgette a nyalábokat. Rövidesen elkészült vele.

Kibújt és a következőket kezdte rakosgatni. Aztán megint bemászott, de rosszul léphetett, mert lába alatt megbillent egy téglá és egyensúlyát veszítette.

– No..., támaszkodott jobb kezével a deszka falra. Aztán önkéntelenül is maga alá nézett a rozzant padlóra. Kibújt az ólból és onnan próbálta az elbillent téglát helyreigazítani. Megemelte. Furcsa,... félig fonnyadt lapulevél kandikált ki belőle.

– Hát ez, hogy került ide? – Megfogta, de a levél valami keményet takart. No... meglepetten tapogatta körül.

– Ejha... rögtön a felesége jutott eszébe, meg az, amit a templomi tálcáról mesélt. Kiemelte a nagy lapulevélbe

göngyölt tárgyat. Kicsomagolta. Valóban a tálca volt. A templomi tálca. Gyöngéden a tenyerébe fektette és megcsóválta a fejét. Arra gondolt, hogy ez a gyerek, ez a Kukac már két napja eltűnt a házukból.

16.

Kukát megbízták, hogy most már derítse fel Jézus kiszállításának végleges időpontját, és körülményeit. De hiába kuvikolt a Kukac ablaka előtt, nem jött ki senki. Akárcsak tegnap. Hová lett Kukac? Persze legegyszerűbb lenne, ha az erdésztől tudná meg. De nem mert bemenni. Rejtekhelyéről látta, hogy az erdész néni a konyhában sűrög-forog. Még azt is hallotta, hogy valaki rőzsét aprít a ház mögött, az ól környékén.

Óvatosan került egyet az erdőben és megleste. Az erdész bácsi volt.

Mit tegyen? Egy ideig tanakodott magában, aztán homályosan, szájaíze szerinti terv merült fel benne: El kell menni a kápolnához. És pedig most. Ezek itt el vannak foglalva. Estig is eltarthat míg a rőzserakás elfogy. A néni reggel szokott a templomba takarítani. A srácok a keresztet állítják fel. Tomi a faluba ment. Igaz, hogy Kukacról nem tudja, hogy hol van... de az nem sok vizet zárhat. Fő az, hogy itt van az alkalmas pillanat. A kulcs a zsebében. A másolat, amit az agyaglenyomatról készítettek. Akkor hát gyerünk. Nem vesztegethetjük az időt... Kuka felkerekedett és nesztelenül, óvatosan

visszahúzódott az erdőbe. Aztán szaporán lépegetve rá-
tért a kápolnához vezető útra.

A plébános kiért a Kankalinosba. Nem sietett. Jól esett a hús padok egyikén megpihenni. A Kankalinos-Mária képe magasan függött az oltár fölött. A Szent Szűzet ábrázolta a kis Jézussal a karján. Sárga virágok és öles fák közepette. Mosolygott, de mosolyában volt valami szomorúság, ami meghatotta azt, aki ránézett. A Kisgyermek a képen jobb kezével Anyja nyakát ölelte át, bal kezecskéjében pedig néhány szál sárga virágot kínált mosolyogva a belépőnek.

Kis Márton megtörölte izzadt homlokát és letérdelt. Ekkor megnyikkant mögötte az ajtó. Ugyan ki járhat ebben a szokatlan órában itt? Hátranézett. Az ajtót éppen behúzták. De a pap nem látta, hogy ki... egy fiú... igen egy fiú érdeklődött be a templomba. Hamar felkelt és utána sietett. Csak nem ijedt meg?

Tényleg egy fiú szaladt az erdő felé.

– Állj meg! – kiáltott rá erősen.

A fiú közelebb volt a paphoz mint az erdő széléhez és megállt.

– Gyere vissza, hisz nem bántalak.

A fiú lassan megindult feléje.

– Mitől ijedtél meg? – kérdezte jószágosan amikor már egészen közelébe ért.

– Ezt be szokták zárni – mondta a fiú és önkéntelenül is megtapogatta a zsebébe lapuló kulcsot.

– Én nyitottam ki, én vagyok a plébános.

A fiú érdeklődve pillantott fel. Közelről még sohasem látta a papot. Pláne ilyen ruhában.

– Hát te hová való vagy? – hallotta újból az előbbi bارسonyos hangot.

– A sáposi tanyára.

– És hogy hívnak?

– Kukának... azaz...

A plébános elnevette magát.

– Ezt a nevet biztosan nem a keresztségben kaptad.

– Biztos, hogy nem – felelte öntudatosan a gyerek. –

Nem is vagyok megkeresztelve.

– Hát... akkor... miért jöttél be a kápolnába?

Kuka vállat rántott.

– Csak!

– Hát Istenben hiszel-e?

– Nincs Isten!

A pap arcán a szomorúság suhant át.

– Akkor te imádkozni se szoktál?!

– Nem is tudok!

Most csend támadt közöttük. A plébános azon gondolkozott, hogy hogyan férkőzzön közel ehhez a fiúhoz. A fiú meg azon, hogy mi a fenének kellett ennek a papnak éppen most idejönni?

Kis Márton megpróbált taktikát változtatni.

– Láttad már a kápolnát belülről? – kérdezte barátságosan.

Kuka a viharos éjszakára gondolt, aztán rántott egyet a vállán.

– Nem – felelte kurtán.

– Gyere megmutatom! – hívta és már indult is vissza

a kis templomba. – A felszerelést is megmutatom. Nagyon szép miseruha van ám itt, meg kehely, majd meglátod.

A fiú felélénkült, de nem mutatta.

– Megnézhetem – mondta közönyös hangon.

Mindketten beléptek az ajtón.

Tomí a tisztás szélére ért és látta, hogy a kápolna ajtaja nyitva van. Persze, bent tanácskoznak... Odamenjen és meglesse őket?... Ezt túl merésznek tartotta... Hátha éppen akkor jönnek ki és észreveszik őt?... De mégiscsak meg kellene tudni, hogy miben fő a fejük.

Majd inkább elkerül a templom hátsó részéhez és ott majd a fal mentén előrelopakodik... akkor, ha közben kijönnek is, nem vehetik észre. Éppen indulni akart, amikor két alak jelent meg a kápolna ajtajában.

A hórihorgas plébános, meg egy fiú. Igen, egy fiú, de nem a Kukac. Tomí hátrahőkölt... mit keres ez itt?... Mit keres itt a Tádé... Visszaemlékezett, hogy a Tádé tartotta az összeköttetést a Júdással. Biztos azért van itt.

Akkor Kukacnak is mindjárt ki kell jönnie a templomból. Tomí tehát várt és meresztgette a szemét. De a templomból nem jött ki senki. Sőt a pap belökte az ajtaját és be is zárta. Igen... kulccsal bezárta. Hallatlan... hát mi van itt?... Tomí egészen izgatott lett. A pap, meg a Tádé most a templom előtt beszélgettek. Még hozzá milyen barátságosan?!... Nahát... ez a Kuka??... Látta, hogy a Kuka mosolyog. Igen, mosolyog... sőt nevet... és persze a pap is mosolyog...

Ej, de jól megértik egymást... De nézd csak, a Tádénak most elszomorodott az arca... Felemeli a kezét és a tisztás egy pontjára mutat. A pap megfordul és arrafelé néz... Az arca elkomorodik. Lassan megindulnak a jelzett irányba. Nagy földhányás éktelenkedik ott. Eltaposott virágok látszanak és az összetört térdeplő... Óh, hiszen ott állt a kereszt... világosodik meg hirtelen Tomi agya. Persze, hogy ott állt. Kis virágágy volt körülötte és térdeplő előtte. Nézd csak... ez a Kuka felemeli megint a kezét és a hegyek felé mutat. Méghozzá abba az irányba, ahol az ő táboruk van.

Tominak egészen melege lett. Érezte, hogy a helyzet veszélyessé válik. Gyorsan belopódzkodott az erdő sűrűjébe és torony iránt nekivágott a meredek oldalnak. Hogy mihamarabb a táborba érjen.

Az erdész elérte a tábort, de egy lelket sem látott sehol. Zsebében ott volt az aranytálca és a szívében meg a nagy szomorúsága. Hát mégis ilyenek ezek a fiúk?...

A Bika a fa tetejéről észrevette. Éleset fűttengett. A közeli bozótból egyszerre csak elősereglettek a fiúk. Bika leugrott a fáról és az erdész felé intett.

Amikor meglátták, Péter eléje ment.

– Mit akar itt? – kérdezte ellenségesen.

Az erdész nem felelt mindjárt. Jól a szeme közé nézett.

– Te vagy az a kőszikla? – mondta aztán elgondolkozva.

Péter kissé elpirult.

– Én – felelte majdnem hetykén.

A fiúk ezalatt lassan körülfogták őket. Volt akinek bot volt a kezében. A kis Vanyácnak mindenesetre a csúzlíja.

Az erdész komolyan végignézett rajtuk.

– Ti nem úgy viselkedtek, ahogy az az apostolokhoz illik!!

– Nagyon is úgy viselkedünk – nyelvelt vissza Vanyác. – Nem a farizeusoktól fogjuk megkérdezni, hogy hogyan viselkedjünk.

– Hol vannak itt farizeusok – suhant át enyhe mosoly az erdész arcán. Szemét újból végig futtatta rajtuk.

– Vagy úgy – mondta az erdész és némi felismerés volt a hangjában. Kis szünet után megkérdezte:

– Hol van az a fiú? Az a Kukac!?

– Nem adjuk ki – felelte kurtán Péter.

– Nem adjátok ki?!

– Nem!!!

– Szóval ti is tudtok a dologról?

– Igenis tudunk!

Az erdész elgondolkozott. – Rendben van – mondta aztán az erdő felé füttyentett egyet.

Rexi rohant elő a sűrűből. A fiúk kissé riadtan helyet adtak neki.

Rexi leült a gazdája elé és okos szemét ráemelte. Az erdész kotorászni kezdett és zsebéből papíros csomagot húzott elő és kibontotta. Az apostolok álmétkodva lesték. Aranytálca került elő belőle. Egy valószínű aranytálca.

Az erdész lopva a fiúkat, a fiúk arcát figyelte. Úgy ta-

lálta, hogy a meglepetésük őszinte, de az is lehet, hogy csak színészkednek.

Most odanyújtotta a tálcát Rex elé. A vizsla óvatosan megszaglászta.

– Keresd meg – parancsolta kurtán a gazdája.

Rex egyszerre nagyon mozgékony lett. Ide-oda sürgött-forgott a fiúk között és végigszaglászta mindegyiknek a kezét. Az apostolok mukkani sem mertek.

Amikor Rex készen volt a nyomozással, leült a gazdája elé és jelentette: a tettes nincs közöttük. Hogy hogyan jelentette azt persze a fiúk nem értették, de az erdész megértette és Rexnek ez volt a fontos.

– Keresd arra – intett most az erdész a sátrak felé.

Rex eliramodott és végigszaglászta a sátrakat, de ott sem talált semmit. Ide-oda szaladgált a sátrak körül, egyre nagyobb körökben, szimatolva. Egyszerre csak leszegte a fejét. Vinnyogni kezdett és beszaladt a bokrok közé.

Kis idő múlva ugatás hallatszott a bokrok közül. Az erdész határozott léptekkel elindult a hang irányába.

– Azt már nem! – kiáltotta Péter és az erdész elé ugrott. Elállta az útját. Az apostolok is követték a példáját. Ott álltak harciasan, farkasszemet nézve az erdéssel.

Most Rex rohant ki a sűrűből. Félelmetesen morgott és vicsorgatta a fogát. Utat vágott a fiúk között.

Az egyik botot emelt rá, de Rex vadállatként fordult vele szembe.

A gazdája erélyesen rászólt: – Rex!

Az állat megtorpant.

– Most menjünk! – mondta aztán csendesebben.

A fiúk meglepetten engedtek utat. A bozóton keresztül

szűk csapás vezetett. Néhány méter után kis tisztás következett. Rex előre futott és párszor vakkantott. Az erdész meggyorsította lépteit.

Kilépett a sűrűből a tisztásra és... és majd földbe gyökerezett a lába.

Kereszt magasodott fel előtte... és a kereszt tövében valaki oda volt kötözve a kereszt lábához.. Egy fiú. A Kukac volt az.

– Hogy kerültél ide?! – kérdezte az erdész és hangja nagyon komolyan és megdöbbenően hangzott.

Kukac nem felelt.

A kis tisztáson nem volt senki, csak ők hárman. Az erdész, a fiú, meg a vizsla. Az apostolok nem jöttek utánuk.

– Miért kötözték ide?!

Kukacnak legörbült a szája széle.

– Azt mondják – felelte könnybe lábadt szemmel – azt mondják, hogy én vagyok Júdás. Én árultam el Jézust. Pedig nem is igaz.

Az erdész előrántotta a kését és néhány nyisszantással elvágta a Kukac kötelékeit.

– Most velem jössz – mondta kurtán. Megfogta a kezét és nekivágott az erdőnek. Nem a tábor felé mentek. Rex mögöttük kullogott, mint hátvéd. Néhány lépés után a fiú megszólalt:

– A zár... a zár... ott maradt.

– Miféle zár?! – kérdezte az erdész.

– Amit a Czudar bácsi csinált.

– Elhoztad?

– Ideadta, hogy hozzam el – nyelt egyet a fiú.

Visszafordultak. A keresztnél ott találták a fiúkat, mind.

– Adjátok ide a zárat – mondta szigorúan az erdész.

– Add oda neki – intett Péter Guzsajnak.

Guzsaj barna papírcsomagot adott át az erdésznek. Az zsebre tette.

– Majd még találkozunk – mondta komolyan, majd sarkon fordult és Kukaccal és Rex-el újból nekivágott az erdőnek.

Amikor Tomi lélekszakadva megérkezett a táborba a fiúk éppen vacsoráztak. A Dagi paprikáskrumplit főzött és éppen most szedte ki az adagokat, kinek-kinek a csajkájába. Kapott mindenki egy darab kenyeret is. Hagymaillat terjengett a sátrak között és kanalak csörömpölése hallatszott. Egyébként csend volt. Tomit meg is lepte a nagy csend. Rosszat szimatolt.

– Szevasztok – mondta feléjük, aztán hozzátette – mi bajotok van?

– Egyél – szólt rá Soma. – Bertalan félretette az adagodat.

– Nem kell – felelte a kis szőke. – Most nem kell.

Nagyot nyelt, mert nem tudta, hogy hogyan kezdje a mondanivalót. Egyszerre csak kirobbant belőle.

– Nem Kukac az áruló, hanem a Kuka! Értitek? A Tádé az áruló! – egészen piros lett amikor mondta és kezével is izgatottan hadonászott.

– Mi bajod van neked?! – hagyta abba az evést egy pillanatra Dagi.

– Nekem nincs bajom, de, de... – nyelt egyet, aztán folytatta – de igenis a Kuka az áruló. A templomban meglestem. Ott volt a pappal és megmutatta neki a keresztet, amit kiástunk. És megmutatta a fábert is. Láttam, hogy megmutatta. És el is indultak ide... és mindjárt itt lesznek. Hát nem értitek?

– Ül le! – szólt rá nyugodtan Péter. – Ül le és egyél.

– Ti, Tamás és Fülöp! Menjetek az úton eléjük és ha tényleg jönnek, akkor kuvikoljatok. Mi azért megesszük a vacsorát.

Bika, meg a Kokas hamar kikaparták a csajkájukat, aztán gyorsan elindultak.

Soma aztán ezt mondta:

– Jézus története szerint csak egy áruló van: Júdás. Kis Jakab! Hozd ide a könyvet.

Kis Jakab a Vanyác volt. Így különböztette meg Soma a másik Jakabtól, a Guzsaj-Jakabtól.

Tamás elhozta a könyvet.

Soma fölütötte és lapozgatott benne.

– Hát látod! Itt van. Az Iskarióti Júdás árulta el őt. És Tádé, másik nevén Júdás meg Jézus unokatestvére. Az nem árulhatta el.

– De hátha összecseréltük a két Júdást!? – szólalt meg bölcsen Csuma. – Hátha a Kukac a Tádé-Júdás és a Kuka meg az iskarióti Júdás?!

– Akkor te úgy gondolod, hogy nem a Kukac az áruló, hanem a Kuka?

– Úgy! Hiszen semmi igazi gyanúnk nem lehet a Kukacra. Látod, most is elhozta Jézus börtönének a kulcsát.

– Elhozta... meg szépen el is vitte.

– De csak az egyiket – nevetett Guzsaj és felmutatta a zsebéből előhúzott másodpéldányt.

– Nem adtad vissza mind a kettőt?! – villanyozódott fel a kis Tomi. – Ez igazán nagyszerű. Nekem nem adta oda a Czudar bácsi.

– Nem merde rádbízni, mi? – gúnyolódott Vanyác.

– Ebből is láthatjátok, hogy Kukac az áruló, mert neki oda merde adni – állapította meg Soma tárgyilagosan.

– Csak azért adta oda, mert tudta, hogy az erdészéknél lakik, sőt küldhették is egyenesen Kukacot a zárért, hogy hozza el.

– Nem.

– Akkor most miért jött érte ez a farizeus?

– Láthatod, hogy egy húron pendülnek.

– Na és, ha ő az igazi Júdás, akkor a Kuka miért paktál a pappal? És miért árult el bennünket a kereszttel?

Erre már egyikük sem tudott mit felelni. Végül is Dagi szólalt meg:

– Mit izgat ez titeket? Mind a kettő Júdás, mind a kettő áruló és kész. Egyik sem kap paprikáskrumplit és nektek több jut belőle.

– Te mindent a hasad szerint ítélsz – botránkozott a Krucsanek. – De most itt kivételesen komoly dologról van szó.

– Hogy-hogy komoly dologról?

– Úgy, hogy mi megvetettük Jézus apostolait, mert elfutottak tőle, amikor elfogták. És nekik csak egy árulójuk volt igaz? De nekünk kettő. Pfuj... – és Krucsanek nagyot köpött, mint akinek émelyeg a gyomra.

Szavait csönd követte... Most kúvik szólalt meg egészen közel az erdőben.

– Jönnek... – ugrottak talpra a fiúk, de még mielőtt bármihez is foghattak volna három alak tűnt fel az esti szürkületben: a Bika, a Kokas, meg a Tádé. A pap nem volt velük.

Az apostolok némán meredtek Tádéra.

A fiú apró szemével fürkészve nézett végig rajtuk.

– Péter! – mondta aztán nyomatékkal – Jézust holnap hozzák ki a kápolnába és tényleg abba a szekrénybe fogják őrizni.

– Honnan tudod? – kérdezte Péter és jól a szeme közé nézett.

– A pappal beszéltem, ő mondta.

– Mást nem beszéltél vele? – kotnyeleskedett bele a beszélgetésbe Vanyác.

– Mááááást...? – kérdezte meglepetten Tádé. – Mást nem.

– Igazán nem?

Zavartan pislogott, majd a cipője orrát nézte.

A fiúk egymásra pillantottak és hallgattak.

– Itt a vacsorád – szólalt meg Dagi és a csajkába mért egy kanál paprikáskrumplit. A csajkát oda tolt a Kuka orra elé.

17.

Besötétedett már, mire Kukac, az erdész, meg Rex az erdészlakba érkeztek. Az úton nem beszélgettek. Az erdész komoly volt és fáradt. Hangulata Rex-re is átragadt. A hűséges jószág némán és kedvetlenül kullogott utánuk az egyre sötétedő erdőn. Kukac fáradt volt és elkeseredett.

Hát ez a Kuka nem tisztázta őt a Soma előtt? Igen... hiszen ártatlan, de fogalma sincs arról, hogy ezt hogyan bizonyítsa be. A Kukával kellene beszélni. Vagy a Somával... négy szemközt.

Amikor a félhomályban feltűnt előttük az erdészház barátságosan simogató kivilágított ablaka, Rex felélénkült. Vakkantott egyet és előre szaladt. A gazdája hagyta. Betértek az ajtón.

– Megjöttünk – szölt köszönés helyett az erdész.

Az asszony a tűzhely előtt állt és a férfi hangjára megfordult.

– Csakhogy megjöttél. Itt van a plébános úr és vár téged.– Aztán észrevette a fiút.

– Te is előkerültél? Lelkem, már aggódtunk miattad.

Kukac ügyetlenül köszönt. Zavarban volt.

– Előkerült még más is – mondta az erdész. Előhúzta a zsebéből az aranytálcát.

Az asszony elsápadt és riadtan nézett a fiúra.

– Mit szólsz hozzá – tolta Kukac orra alá a fényes jószágot, az erdész.

– Ez ugye a templomban volt – villanyozódott fel a fiú. – Mári néni mesélte nekem, hogy ott sok ilyen aranyholmi van. Milyen szép. – nézegette őszinte csodálkozással.

Az erdész arca kissé megenyhült.

– Sohasem láttad még ezt a tálcát? – kérdezte fürkésző pillantással.

– Még nem, még sohasem jártam abban a templomban. – Azután kissé elpirult. – Kivéve akkor, amikor leszakadt a harangkötél, de akkor sem voltam bent. Hiszen tetszik tudni. Tényleg odavaló? – tágra nyílt szemét az erdészre emelte.

Az erdész jól a szeme közé nézett. De a fiú pillantása tiszta volt. A férfi megbizonyosodott arról, hogy a gyerekek ártatlan

– Szóval nem te loptad el?

– Mit nem csináltam? – és hangja elárulta, hogy olyasmire kértek tőle választ, amiről fogalma sincs.

– Jól van – felelte kis szünet után az erdész.

– Adj neki vacsorát – fordult a feleségéhez. – És éjszákára itt marad.

Zsebre tette az aranytálcát, kifordult az ajtón és bement a plébánoshoz.

Kis Márton föl-alá sétált a szobában és zsolozsmáját imádkozta.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus – köszönt be az ajtón az erdész.

– Mindörökké amen – fordult meg hirtelen a pap, mert éppen az ablak felé tartott. Becsukta a breviáriumot.

– Nem akarom zavarni.

– Nem zavar. Éppen az Ament mondtam.

– Egy kis megbeszélni valóm volna. Tudja a holnapi körmenetről.

– Foglaljon helyet. Rágyújt?

– Még mindig nem.

Az erdész félre tolta a cigarettás dobozt. Pillanatig magaelé meredt.

– Előbb még valamit tisztáznunk kellene. Nagyon jó, hogy kijött a plébános úr.

– Miről volna szó?

– A Zsombékosban fiúk táboroznak.

– Tudom.

– Ezek a fiúk egyszer be akartak törni a templomba.

– Amikor leszakadt a harangkötél? Hiszen már mesélte.

– Igen. Azóta már valóban be is törtek és ellopták az áldoztatótálcát.

– Az áldoztatótálcát?

– Igen. Itt van. – az erdész kihúzta a zsebéből és a meglepett plébános elé tette az asztalra.

– Hogy csípte el? – kérdezte meglepetten.

– Sehogy. A disznóól padlójában volt elrejtve. Ott bukkantam rá. Hiszen tetszik tudni, ahol kincs van a földbe ásva, ott megbotlik az ember. Hát én is megbotlottam. Persze nem a kincs volt az oka, hanem a magam

hanyagása. Már régen ki kellett volna javítani azt a padlót. – Elgondolkozott és a plébános sem szólt semmit.

– No, mindegy – folytatta aztán. – A kincs megkerült, de a tolvaj nem. Úgy látszik, hogy nem a fiúk lopták el. Fenn voltam náluk a táborban: és Rex egyet sem talált bűnösnek. Pedig Rex szimata csalhatatlan. És ez a gyerek, aki itt lakott nálunk, tetszik tudni, aki a leszakadt kötél miatt összeverte magát, ez sem bűnös. Erről meg az én szimatom kezeskedik. De akkor meg ki lopta el és ki rejtette el itt a disznóólban?

A pap egy darabig összeráncolt homlokkal gondolkozott.

– Most volt fent a táborban? – kérdezte hirtelen.

– Onnan jöttünk.

– Én meg a kápolnából.

– És nem látott semmit?

– De láttam! Azt láttam, hogy a keresztet valaki, vagy valakik ellopták.

– A kereszt ott van a táborukban.

– Felállították.

– Honnan tudja a plébános úr?

– Egy fiú mondta.

– Egy fiú? – és az erdész megköszönte a torkát. – Közülük való?

– Igen. Ez biztos. Ő mondta. Elárulta, hogy merre van a táboruk és azt is, hogy hol van a kereszt.

Az erdész hosszan elgondolkozott. Előbbre csúszott a széken. A szék furcsán megreccsent alatta. Aztán a kezét súlyosan rátette az áldoztatótálcára.

– Akkor megvan a tolvaj. – mondta lassan. Egy darabig hallgatott, aztán megkérdezte.

– Hogy hívják azt a fiút?

– Elég furcsa neve van – mosolygott a plébános. – Azt mondta, hogy Kukának hívják. Igen, Kuka. Azt gondolja talán, hogy ő a tolvaj?

– Nézze, plébános úr. A fiúk, akiket a táborban Rex végigszimatozott nem bűnösök. A Ku-kac sem. De nekem nem tűnt fel, hogy egy fiú hiányzik közülük. Tehát csak ő lehet az.

– De ezt bizonyítani is kell.

– Éppenséggel ujjlenyomatot vetethetnénk a rendőrséggel, de azt hiszem, hogy a rendőrséget jobb lesz kihagyni a játékból.

– Okvetlenül. Jobbára az a hír járná, hogy a pap rendőrkézzre jutatta őket, mert ezek a fiúk,... – abbahagyta és legyintett egyet.

– Értem plébános úr – bólintott egyet az erdész. – Majd én utánajárok. Tessék csak rám bízni. De másnak is utána kellene járni. Még másnak is.

A pap nyugtalanul pillantott az erdészre.

– Másnak is?

– Másnak is. Ezek a fiúk találtak a templomban egy régi, hiányos Bibliát. Akkor történt ez, amikor leszakadt a harangkötél. És abból a néhány lapból kiböngészték, hogy Jézust a papok és farizeusok elfogták és ki akarják végezni. Meg azt is, hogy amikor elfogták Jézust, akkor apostolai elfutottak. Erre megindult a fantáziájuk. És most apostolosdit játszanak. De, hogy ne legyen közöttük áruló csak tizenegyen lettek apostolok, a Júdást ki-

hagyták. Erre a szerencsétlen Kukacra kiáltották ki, hogy áruló. – Elhallgatott.

A plébános csak ennyit mondott: – Különös.

– Igen... én is különösnek találok ezt a játékot. De most jön a java. A gyerekek most titkolózva elárulták a feleségemnek, hogy ők ki fogják szabadítani Jézust.

A plébános elmosolyodott és megcsóválta a fejét.

– És honnan akarják kiszabadítani?

– Éppen ez az. Valami gyanút fogtam. A körmenetet féltém.

– A körmenetet?!

– Azt.

– Ugyan miért?

– Nem akarnak-e valami ostobaságot csinálni ezek a fiúk éppen a körmeneten. Hiszen látszik, hogy a fantáziájuk igen élénk.

– Mire gondol?

– Egyelőre csak arra, hogy a körmenet idején ezeket a fiúkat el kellene foglalni valamivel.

– Sőt, inkább jöjjenek oda a körmenethez. Hátha egyiket, vagy másikat megragadná az, amit ott lát.

– Nem hiszem. Inkább botrányt csinálnának.

– Gondolja?

– Ismerem őket.

– Hát akkor??

– A körmenet idején felmegyek hozzájuk és majd elfoglalom őket.

– Például mivel?

– Mivel? Például azzal, hogy kiderítem a tolvajt. Ez talán elég szórakoztató lesz.

Mindketten hallgattak. A plébános hosszan kinézett az ablakon. Aztán halkán azt mondta:

– A búcsújárással egy kis baj van.

– Mi baj van – kérdezte az erdész.

– A Hatóság idén nem engedte meg, hogy a búcsúsok kint töltsék az éjszakát az erdőben.

Az erdész megmozdult a széken. Az öreg bútordarab fáradtan recsegett a testes ember alatt.

– Le akarják fűjni a körmenetet?

– Dehogy. Szó sincs róla. Nem a körmenetet tiltották le, hanem az erdei éjszakázást.

– Át akarja tenni plébános úr vasárnap reggelre a körmenetet?

– Nem. Azt már nem lehet. Nem tudjuk értesíteni a búcsúsokat.

– Hát akkor?

– Szombaton körmenettel kivisszük az Urat és a búcsúsok éjszakára bemennek a faluba. A templomkertben elférnek. A falubeliek is sokat befogadnak majd. Én meg kint maradok a kápolnában.

– Ott akarja tölteni az éjszakát? Egyedül?

– Nem olyan hosszú ez az éjszaka. Este harangszóig ott maradhatnak a búcsúsok, reggel meg korán virrad és hamar kijöhetnek.

– Igaz. De mégis... majd a feleségemmel átmegyünk mi is.

– Talán jobb lenne a házuk táját nem magárahagyni. Hiszen éppen az imént mondta, hogy ezek a fiúk a táborban nem megbízhatók. És... és megvallom... szeretném

egyedül tölteni az éjszakát az Úrral. Ne féltsen engem. Majd bezárokódom.

– Óh... ezeknek mindenhová van kulcsuk.

– Ha találkoznék velük, annál jobb volna. Úgysem néztem még a szemük közé.

– Én már néztem. Nem romlottak, igazán nem. Dehát tudja plébános úr, olyan... olyan mai fiúk. Igazi mai fiúk.

18.

– Nézzétek, jön a farizeus! – bökött Vanyác az erdei út felé. A fiúk körben hasaltak a sátrak előtt. A fejük majdnem összeért, haditanácsot tartottak. Figyelmeztetésre tizenegy fej fordult a jelzett irányba.

– Mit akarhat? – riadozott Tomi.

– Majd megmondja, ha idejön – rántott a vállán Guzsaj. – A kutyát nem hozta el.

– Na és, ha elhozta? Hátha ott lapul a fák között mint múltkor. Tudod milyenek a farizeusok...

– Most megzavarja a tanácskozásunkat. A fene belé. Pedig nincs sok időnk. Mindjárt besötétedik.

Az erdész most odaért hozzájuk.

– Szervusztok fiúk! – köszöntötte őket, barátságosan.

– Jó napot – mondta Vanyác ellenségesen. És mintha a többi fiú is morgott volna valamit.

– Fontos ügyben jöttem. Nyomozásban. De ehhez legyetek segítségemre. Lopás történt.

– Mi nem vagyunk rendőrség – felelte ellenségesen Csuma.

– Sem detektívek – toldotta meg Krucsanak.

– Nem is mondtam, hogy rendőrök vagytok, vagy detektívek, de apostolok vagytok. Ezt titóletek, magatoktól tudom.

– Az apostolok nem nyomoznak tolvajokat, más a dolguk.

– Más? Ugyan micsoda? – és az erdész őszinte érdeklődéssel nézett végig rajtuk.

– Azt nem kötjük az orrára – szemtelenkedett Vanyác. És Soma örült ennek a feleletnek, mert attól félt, hogy valamelyikük elkottyantja magát.

– Péter! – szólt most az erdész komolyan. – Nagyon szemtelenek az apostoltársaid. Miért nem neveled tisztességre őket?

Soma megsejtette, hogy a Vanyác, ha jól is felelt, de tényleg egy kicsit szemtelen volt. Helyre kellett tehát a dolgot igazítani.

– Jakab, fogd be a szád – parancsolt rá Vanyágra.

Vanyác most már befogta a száját és egy pillanatra csend lett.

– Melyikőtök lopta el az aranytálcát? – törte meg a némaságot az erdész kellemetlen kérdése.

– Egyikünk se, hiszen a múltkor végigszaglászott bennünket az a ronda dög. Láthatta, hogy nincs közöttünk a tolvaj. Ha csak az a drágalátós Kukac, akarom mondani Júdás nem szajrézta el. De az már nem közénk való, az a maga haverja.

Az erdész elengedte a füle mellett a szemtelen feleletet.

– Nem ő volt – felelte tompán.

– Nohát, ha nem ő volt, akkor nem ő volt.

Valahonnan messziről templomi éneket hozott az esti szellő az erdőn át a táborba. A fiúk is meghallották és fészkelődni kezdtek.

– Amikor legutóbb itt jártam, csak tizen voltak. Ki hiányzott közületek?

Az apostolok nyugtalanul néztek egymásra.

– A János nem volt, meg a Tádé – nyögte ki kis szünet után Soma.

– Ti ketten? – bökött az erdész Tomi, meg a Kuka felé.

– Én nem voltam itt, de mindjárt jöttem. Otthon voltam a mamámnál... Soma megmondhatja... – Kapkodva jöttek elő a szavak a kis szőke ajkáról.

– És te hol voltál? – kérdezte Kukát.

– Én?... Én... az erdőben csavarogtam.

– Jó – mondta kurtán az erdész, aztán zsebébe nyúlt és előhúzta a jól ismert, barna papírcsomagot.

Kuka mintha kicsit elsápadt volna.

A csomagból óvatosan előkerült az aranytálca. Tomi tágra nyílt, kíváncsi szemmel leste. Az erdész lopva a két fiút figyelte.

– Mit gondoltok, kinek az ujjlenyomata van a tálcán?

– kérdezte és élesen a Kukára nézett.

– Hát... hát... azé, aki a kezében fogja.

– Az enyém nincs rajta fiacskám, hiszen láthatod, hogy csak a papírost fogom.

– Hát akkor a papé – vágta ki Tádé határozottan.

– Honnan tudod, hogy a templomból való – csapott le rá hirtelen az erdész. Úgyes csapda volt.

Kuka most már még jobban elsápadt. Nagyot nyelt.

– Hát... azt... csak... úgy gondoltam – dadogta tehetetlenül.

Soma hirtelen felállt és feldúlt arccal Kukára meredt.

– Te loptad el? Te nyikhaj! Valld be, hogy te loptad el.

– Megragadta a két vállát és alaposan megrázta. Te loptad el? Azt is tudom, hogy mikor. Emlékszel arra a zivataros éjszakára? Mi?

Kuka lehajtotta a fejét és egész testében remegni kezdett.

– Engedd el – mondta neki csendesen az erdész.

– Bemocskolta az apostoli becsületünket – kiáltotta Krucsanek. – Két áruló is van. Jól nézünk ki.

A távoli ének lassan erősödött és most már tisztán hallatszott. Mégpedig a kápolna irányából. A búcsúsok énekeltek. A körmenet a Kankalinosba ért. Most megszólalt a templom kis harangja. És az valamiképpen Kukacot juttatta eszükbe. Kuka is Kukacra gondolt és akaratlanul is könnybe lábadt a szeme.

– Kukac nem áruló – szípogetta csendesen.

– Honnan tudod?

– Minden hír, amit nektek hoztam tőle kaptam. És meg is kért, hogy tisztázzam, hogy ő nem áruló, hanem csak úgy véletlenül kapaszkodott bele a harangkötélbe, mert leszakadt alatta a korhadt lépcső.

– És miért nem mondtad el ezt nekünk? – kérdezte szigorúan Péter.

Tádé lehajtotta fejét és hallgatott.

– Akkor úgy látszik tévedtünk. Te vagy az iskarióti Júdás, az áruló és a Kukac a Tádé-Júdás.

– Egyikük sem áruló – lépett most a kör közepére az erdész.

– Hát ha nem is áruló, de tolvaj. És akkor bűnhődnie kell.

– Ej... ej... Péter. Hát nem olvastad abban a könyv-

ben, hogy Péter is megtagadta az elfogott Jézust. Még hamis esküvel is erősítette, hogy nem ismeri őt, de aztán belátta nagy hibáját, meg is siratta. És az Úr megtartotta őt apostolnak. Dehát ti ezt nem tudjátok már, mert a könyv vége hiányzik.

– De én nem tagadom meg soha Jézust! – kiáltotta Soma.

– Nem?! Látod az a másik Péter is azt mondta az Úrnak: Ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha. Mégis ő volt az egyetlen, aki letagadta... Vigyázz magadra, hogy úgy ne járj.

Az erdész elhallgatott és a fiúk is hallgattak.

A harangszó is elhalt. Csend volt.

– Hát ti csak ne közösiétek ki ezt a Kukát – törte meg a csendet az erdész. – Amit hibázott az nem jóvátehető. Az aranyálca hibátlanul megkerült, amit tett már meg is bánta. Ha Jézus megbocsátott Péternek, akkor nektek is meg kell bocsátanotok a Tádénak.

A fiúk tétován ide-oda nézegettek. Majd Kukára, majd az erdészre, majd pedig Somára pillantottak.

– Dehát így tizenketten vagyunk. Akkor ki az áruló? – akadékoskodott Péter.

– Látszik, hogy nem olvastátok végig Jézus történetét. Az igaz, hogy Júdás elárulta az Urat, és meg is lakolt érte. De az ő helyébe új apostolt választottak a többiek és így megint tizenketten voltak.

– Új apostolt? – kerekedett el a szeme Tominak. – És azt, hogy hívják?

– Hogyan? Mátyásnak. Mátyás-apostolnak.

– Legyen akkor a Kukac Mátyás és akkor minden
rendben van.

– Hát persze.

– Ide hívhatom Mátyás apostolt?

Most mindnyájan megint Somára néztek.

– Ti mit mondtok? – tette fel a kérdést Soma.

– Hívjuk vissza Kukacot – indítványozta Tomi.

– Én pedig anondó vagyok, hogy ne hívjuk vissza, és
a Tádé is mehet a fenébe. – Ez Krucsanak véleménye
volt. – Inkább legyünk tízen, de megbízhatók, mint tizen-
ketten és ilyen... ilyen... – és dühösen legyintett egyet.

– Igaza van Krucsának. Kivételesen egyetérték vele –
adta le véleményét Dagi. De lehet, hogy ezt nem elvi ala-
pon mondta, hanem a hasa miatt, mert már nagyon fo-
gyott a tábor élelmiszerkészlete.

– Hát ha a Krucsa meg a Dagi egyetértenek, akkor biz-
tos, hogy igazuk van – állapította meg Csuma.

– Neked mi a véleményed – kérdezte most Soma a Bi-
kát.

– Az a véleményem, hogy szavazzunk! Nem olyan
biztos, hogy a Bertalannak igaza van.

– Én is azt mondom, hogy szavazzunk – ajánlotta Ko-
kas is. – Utóvégre mindketten tisztázták az ügyet.

– Miféle ügyeket tisztázták? Semmit sem tisztáztak –
heveskedett Vanyác. – Összejátszanak a farizeusokkal.
Ha visszafogadjuk őket, mindent elronthatnak. Elfelejt-
tek, hogy János mit látott? Semmiféle szavazást! Dönt-
sön a Péter és kész!

– Elfogadjátok ezt? – kérdezte Soma.

– Bánom is én. Fogadjuk el.

– Van még valakinek valamilyen indítványa?

– Nincs! Döntsél és kész!

Soma összeráncolta a homlokát és egy darabig komolyan maga elé nézett. A fiúk hallgattak.

A vezér aztán felemelte a fejét keményen és tagoltan azt mondta:

– Nem kellene nekünk.

Az erdész óvást emelt.

– Jól megfontoltad ezt? Jézus megbocsájto ám, és nektek is azoknak kell lenni.

– Sajnálom, de elárultak bennünket. Nem kellene nekünk.

– Ez az utolsó szavatok?

– Ez!

– Ez! – ezt már a többiek is kiáltották.

– Dehát a Tádé itt volt köztetek.

– De az ő helyzete nem volt világos előttünk. Most maga fényt derített rá. Kétkulacsos, a pappal is paktál és még meg is lopja. Köszönjük, ilyenből nem kérünk. Mehet ahová akar! De itt nem maradhat.

Kuka újból remegni kezdett, és gyáván leterdelt Soma előtt.

– Soma... ne... ne... igazán ne... – és sírt.

Kuka lassan feltápáskodott.

– Velem jössz – mondta röviden az erdész neki. Megfogta a kezét és elindult az erdő felé.

Vanyác felugrott, jobb kezével nagy kört írt le maga előtt, mélyen meghajolt és gúnyosan a távozók után köszönt:

– Jó éjszakát. – Aztán újból lehasalt. – Na most végre

**biztonságban vagyunk. Nyugodtan tanácskozhatunk.
Kezd el Péter hamar!**

– Szóval a haditerv a következő...

19.

A környék elcsendesedett. Az utolsó búcsús csoport éneke is elhalt az egyre sötétedő erdőben. Kis Máté csak ezt várta. Újból visszasietett a nyári csendes éjszakában hallgatagon meghúzódó kápolnába.

Az oltár előtt kis piros láng jelezte, hogy itt van az Úr. Az oltáron égtek a gyertyák és tömjénfüst úszott a levegőben. A pap térdet hajtott a kis oltár előtt és bement a sekrestyébe. Karinget öltött és magához vette az oltárszekrény kulcsát. Aztán néhány pillanatig összekulcsolt kézzel magábamélyedt a sekrestye nagy fészülete előtt. Elfújta az asztalon égő gyertyát és kilépett a szentélybe. Az oltár előtt újból térdet hajtott, felment a lépcsőn, beleillesztette a Czudar bácsi kulcsát és óvatosan kinyitotta az ajtót. Két szárnya volt az oltárszekrény ajtajának. Mindkettőt kitárta.

Aranyos szentségtartóban ott fehérlett előtte az Úr. Jézus az Oltáriszentségben a kenyér színe alatt. A pap térdrehullott és néhány pillanatig úgy maradt. Aztán felállt, lejött az oltártól és a legalsó lépcsőre térdelt. Elhatározta, hogy imádságban virrasztja át ezt az éjszakát.

A híveiért akart imádkozni. A nyájáért, amely nem akarja őt elismerni, pásztorának. De, hogy őt, az még

hagyján, de az Urat sem. Egy darabig némán nézte a néma Urat. Nézte könyörgő, esdeklő tekintettel.

Mi lesz ezekkel az emberekkel, mi lesz ezekkel a fiatalokkal, akik nem akarnak Róla tudni? Mélyet sóhajtott. Nehéznek találta a levegőt. A búcsúsok nem voltak ugyan sokan, mégis megtöltötték a kis kápolnát és most az izzadságszag és virágillat, meg tömjénfüst párája ülte meg a kis helyiséget.

Kis Máté felállt és az ajtó felé indult. Most eszmélt rá, hogy el is felejtette bezárni, pedig az volt a szándéka. Sebaj... most úgy is kitarja. Hadd jöjjön be friss levegő az éjszakai hűvösödő erdőből.

Újból letérdelt előbbi helyére és kezébe hajtotta fejét.

Enyhe légáramlás kerekedett, az imént még szelíden égő gyertyák nyugtalanul lobogni kezdtek. Furcsa, ijeszítő árnyak vetődtek a falra. Egyik-másik pad megreccsent a hűvös légáramlásban. Kis Máté megborzongott és felpillantott. Valami nyugtalanság volt a levegőben. Valami nyugtalanság volt körülötte. Csak az Úr sugárzott nyugalmat aranyló trónusán. Olyan jó volt rápillantani, olyan jó volt szót váltani Vele. Béke szállt ismét a pap szívébe.

Zsebébe nyúlt és elővette a rózsafüzért. Most elimádkozza mind a hármat, az örvendetést, a fájdalmast és a dicsőségest. A kankalinos Mária tiszteletére, aki olyan szomorkás mosollyal nyújtja a karonülő gyermekét az előtte térdeplőnek.

A pap megcsókolta a rózsafüzér végén függő kis feszületet, keresztet vetett magán és elkezdte: Hiszek egy Istenben...

Amikor e szavakhoz ért: ...és Jézus Krisztusban... Ó, egy Fiában... valami furcsa érzés szállt át rajta. – Nem vagyok egyedül – gondolta, mintha nem lennék egyedül. De tovább imádkozott: születék Szűz Máriától, kínszáték Poncius Pilátus alatt –, és újból érezte, hogy nincs egyedül.

De ki lenne itt?... Már azt gondolta, hogy körülnez, de azt fegyelmezetlenségnek tartotta volna. Ezért ismét az Úrra pillantott és újból folytatta, – megfeszítették, meghala és el... – és elakadt a hangja. Most már biztosan tudta, hogy nem képzelődik. Biztos tudta, hogy nincs egyedül. Valaki, vagy valakik a háta mögött figyelik. Tisztán hallotta a lélegzetüket. Hirtelen felugrott és megfordult.

A templom ajtajában egy csapat gyerek állt, némán és mozdulatlanul. És ellenségesen. Husángokkal, kötelekkel és lámpákkal voltak felszerelve.

A pap megdöbbsent. Egy darabig fürkészte őket, aztán bátran eléjük ment. Tekintetében lehetett valami elszántság, valami erő, mert az előlállók kissé meghátráltak és a hátul állókat nekinyomták a becsukott ajtószárnynak.

A pap jól a szemük közé nézett.

– Kit kerestek? – kérdezte erős hangon.

– Jézust keressük!!

Kis Máté megdöbbsent. Szempillantás alatt felrémlt neki az Úr elfogatásának jelene. De most nem ért rá, hogy emlékeivel a Getszemáni kerben időzzék. Az Úr itt van mögötte a nyitott oltárszekrényben, az aranyló szentségtartóban, mint igazi fogoly. Az emberek iránti szeretetének foglya. Mit akarnak ezek itt?... Újból elfogni az

Urát?... Újból meggyalázní... azt már nem!!! Legfeljebb az ő testén keresztül. Határozottan bátor lépést tett feléjük. Megismételte a kérdést. Ezúttal hangosabban:

– Kit kerestek?!

De azok nem ijedtek meg. Még határozottabban kiáltották:

– Jézust keressük!

A pap lelkében fény gyulladt. Egész valójában szeretet és erő járta át. Széttárta karját a fiúk felé és csengő hangon ezt mondta:

– Én vagyok.

A fiúk megdöbbsentek. A botok lekoppantak a földre. A szemekben zavar jelent meg. Csodálkozás és kétely... Valaki a hátsó sorból utat tört magának előre, csúzlit lóbált a kezében. Odaállt a pap orra elé:

– Maga tud csodákat tenni? – kérdezte hetykén. – Tud gyógyítani? Mert ha nem, akkor hazudik. Akkor nyilván hazug.

– Én Jézus vagyok köztetek – felelte a pap és a hangjában volt valami lágyság.

– Ugyan ne mókázzon – nyelvelt a kis csúzlis – maga nem Jézus, hanem pap. Kis Máté, mindnyájan ismerjük.

– Várj, Jakab – szólalt meg mögötte egy keménykötésű fiú. Félre tolta a kis Vanyácot az útból és most szemtől-szembe állt Kis Mátéval.

– Maga pap, és a papok ellenségei Jézusnak! Elfogatták és fel akarják akasztani. Mi megtudtuk, hogy most itt őrzik a szekrényben – és a fiú az oltárra mutatott és aztán folytatta – de úgy látszik becsaptak, mégis csak van áru!

köztünk. Látjuk, hogy a szekrényben nincs senki, illetve... mindegy... nem a Jézus van ott.

A pap tagadó mozdulatot tett.

– Tévedsz barátom, az oltáron Jézust látod.

– Hazudik Péter! Hazudik – kiáltotta a Vanyác harciasan. – Az előbb meg azt mondta, hogy ő a Jézus.

– Eh, mit... fogjuk el, a többit majd meglátjuk – heveskedett a Guzsaj-Jakab.

A fiúk körülvették a papot.

Kis Máté szempillantás alatt felmérte a helyzetet. Kitépte magát a szoros gyűrűből és az oltár felé rohant. Gyorsan bezárta az oltárszekrényt és zsebre vágta a kulcsot.

Aztán megfordult és hátát az oltárnak támasztva, testével védte a Szentséget.

A fiúk is utána eredtek és ott lihegték megint körülötte. A botok fenyegetően emelkedtek a levegőbe, de Soma csendet intett.

– Azt hiszi, – kérdezte hetykén – hogy nem tudjuk kinyitni, ha akarjuk? Jakab! Ide a kulcsot!

– Itt van – kiáltotta és diadalmasan mutatta fel a kis jószágot.

Soma kikapta a kezéből és a pap orra alá tolta.

– Ehhez mit szól?

Kis Máté elsápadt

– Nos, hol van Jézus? – kérdezte tovább is fölényesen Soma.

– Mondtam már, hogy számotokra Jézus én vagyok. Minden pap hívei számára Jézus. Ti pedig az én híveim

vagytok. Igaz kicsik és megtévedtek, de azok vagytok. Ha akarjátok, ha nem, akkor is.

Szavai keményen csengtek.

– Elég a dumából – kiáltotta Csuma. – Elő a kötelet. Gyerünk csuhás! – Elkapta a karját és rántott rajta egyet. De ebben a pillanatban...

Ebben a pillanatban erős hang szólalt meg a templom ajtajában.

– Mi történik itt?

A fiúk megdöbbenően fordultak meg. Csuma is elengedte a pap karját.

– Mit csináltak itt? – ismétlődött meg az erős hang most már közelebről. A félhomályból két alak bontakozott ki.

Tomi, aki az előbb leghátul állt a csoportban most, hogy megfordultak előre került.

– Rendőrök – suttogta rémülten.

A két egyenruhás férfi most egészen közel jött. Az oltáron égő gyertyák fényében jól látszott az egyenruhájuk.

A fiúk dermedten bámultak rájuk.

Kis Máté mozdulatlanul állt az oltár előtt.

Az idősebb rendőr egy darabig némán mustrálgatta őket. A papra nézett, majd a fiúkra és újra a papra. Szemügyre vette a botokat, a köteleket.

– Minek ezek itt – ragadta meg a Tomi kezében gyűrűző kötelet és nagyot rántott rajta. A kötél letekerődött a kőpadlóra. Tomi sápadt lett és könnyek tolultak a szemébe.

– Jézust akartuk kiszabadítani... – mondta hüppögő hangon.

– Mit akartatok? – lepődött meg a rendőr és fél lépést hátr lépett. Egy darabig némán nézte őket, majd a papra esett a pillantása és összeráncolta a homlokát.

– Minket azért küldtek, plébános úr, hogy ellenőrizzük a tilalmat – mondta szigorúan – és most mégis itt vannak ezek a gyerekek. Mit csinálnak itt?

– Sajnos erre nem tudok pontos választ adni. Leginkább őket kellene megkérdezni.

– Hogy-hogy? Nem tud pontos választ adni?

– Nem tudom, hogy miért jöttek, nem is tudtam, hogy jönni fognak. Én nem hívtam őket.

– Igaz ez? – kérdezte most a rendőr a fiúktól.

Vanyác odafurakodott a Tomi mellé.

– Ez igaz. Teljességgel igaz. De arról hallgat, hogy fogva tartja Jézust. Maguk ezt nem tudják! Pedig rendőrök.

– Ne szájkodj! Mert mindjárt betapasztom a szádát! Te vagy a feles?

– Nem én. A Péter az!

– Melyik az a Péter?

Soma a pap mellett állt. Eddig mozdulatlanul és latolgatta az eshetőségeket. Most lassan elindult a rendőrök felé.

A fiúk helyet engedtek neki. Dagi közben odasúgta:

– Jól mondd meg a zsaruknak!

Amikor a Tomi mellé ért, kezébe nyomta a botját, aztán hetykén odaállt a rendőrök elé.

– Te vagy a Péter? – mustrálgatta végig az idősebbik. A fiatal csak némán állt mellette, de egy kicsit hátrább.

– Én vagyok!

– És kit akartatok ti kiszabadítani?

– Jézust!

A rendőr emlékezetében felelevenedtek a régi, gyerekkori hittanórák. Kicsi gondolkozott.

– Ki fogta el, hogy ki akarjátok szabadítani?

– Kik? Hát a papok – intett állával Soma Kis Máté felé.

Most megmozdult a fiatalabb rendőr is. Oda állt Soma elé:

– És te hiszel az ilyen butaságokban? – kérdezte megvetően.

– Miféle butaságokban? – vágott vissza Soma.

– Hogy ez a Jézus él. Meg, hogy a papok elfogták. Meg, hogy keresztre szegezték.

– Már felszegezték? – kérdezte megdöbbenve Soma.

– Dehogyan szegezték! Aki nincs, azt nem lehet felszegezni. – Most szúrós pillantást vetett a papra. – Ki tanította nektek ezt a gyerekségeket?

– Mi olvastuk egy könyvben.

– Butaság. Nem szégyellitek magatokat? A huszadik század közepén még mindig hisztek dajkamesékben? Hát hol van az a Jézus? Ki látta a saját szemével, vagy a moziban? TV-ben? Láttátok? Vagy tanultatok róla az iskolában?

Amíg beszélt a fiúknak egyre kókadt a feje. Zavartan ide-oda pislogtak. A rendőr észrevette ezt.

– No, látjátok! A pap megint becsapott benneteket. Hát hiszel-e még Jézusban?

Egyik kezével megragadta Soma vállát, a másikkal felemelte a fejét és jól a szeme közé nézett.

– Mi? Hiszel-e még? – mondta.

Dermedt csend volt a templomban. Egészen halálos csend.

– Felelj – kiáltotta, a tekintete belefűrődött Soma nyugtalanul járó szemébe. A rendőr jobbra-balra mozgatta a fiú fejét, mintha nemet intene.

– Hiszel Jézusban? – kérdezte most már szenvedélyesen. – Mit hiszel?

A fiú az ajkát harapdálta. Kínosan forgatta a nyakát.

– Nem. Nem hiszek. – buggyant végre elő Soma szájából a tagadás. De valahonnan mélyről, nagyon mélyről erőltette ki a szavakat. – Nem hiszek!

Most váratlan dolog történt. Tomi előre ugrott és hátratólta Somát. Arca tűzben égett, egészen piros volt. Szeme tele lett könnyel. Ajka mozgott. Izgatottan remegett.

– Én! Én! Hiszek Jézusban! – kiáltotta izgatottan. – Én hiszek! Tudják! – Erősen toppantott a lábával is.

A rendőrt elöntötte a méreg. Szólni akart, de idősebb társa, akinek több csillaga is volt a vállán, rászólt.

– Laci! Hagyjuk ezt. Én amondó vagyok, ha Jézus nem élt volna és nem lenne az, aki, akkor nem lenne ez a templom se és még sok más sem. No de ez nem a mi dolgunk. Szüksége van még ránk plébános úr?

– Úgy gondolom, hogy már nincs.

– Akkor mehetünk. Nyugodtan jelenthetjük, hogy a búcsúsok nem töltötték itt az éjszakát. A gyerekeket meg küldje haza és csukja be a templomot. Jó éjszakát.

Sarkon fordult és elindult kifelé. A fiatalabb akart még valamit mondani, de aztán meggondolta magát. Dühösen legyintett egyet és elindult a törzsőrmester után. Észre

sem vették, hogy az oszlop mellett három alak húzódik meg.

Amikor betették az ajtót néma csend ülte meg a kápolnát.

Tomí még mindig az előbbi helyén állt, remegve a felindultságtól, keze ökölbe szorítva. Soma mögötte lehorgasztott fejjel. A többi nyolc zavartan álldogált egyik lábáról a másikra. Nem tudták, hogy mit tegyenek.

A templom végén a sötétben moccant valami. Lépések zaja törte meg a csendet. Három alak közeledett. Egy magasabb és jobbról-balról mellette egy-egy alacsonyabb, vállig sem értek.

Most mindenki őket figyelte.

Lassan jöttek, mint akinek nem sürgős. A plébános rájuk akart szólni, de egy jól ismert hang megelőzte:

– Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Éppen odaértek, ahol az imént a rendőrök álltak. A gyertyák imbolygó fényénél felismerték őket. Az erdész volt és vele a Kuka, meg a Kukac.

– Maguk azok? Mindörökké. Amen. – felelte a pap.

– Szabad nekem is szólnom plébános úr? – kérdezte az erdész.

– Szabad. Tessék csak.

– Péter! Állj elélem!

Tomí helyet adott. Soma húzódozva előrejött és megállt. Az erdész előtt állt, de nem mert a szemébe nézni.

– Hát ilyen a kőszikla? – kérdezte az erdész.

A fiú láthatóan zavarban volt, de azért előre lépett.

– Úgy látom, hogy ma itt több dolgot is helyre kell hoznunk plébános úr. Tádé rajtad a sor.

Kuka lassan a zsebébe nyúlt. Kis barna papírcsomagot húzott elő és ügyetlenül maga elé tartotta.

– Ez nem elég Tádé! Add át a plébános úrnak!

Kuka elindult a fiúk között. Főnt az oltárlépcsőn megállott Kis Máté előtt és feléje nyújtotta a kis csomagot.

– Tessék! – mondta.

– Kisfiam! – Szólt szelíden a pap. – Tedd el magadnak ezt a tálcat annak emlékére, hogy a jó útra segített téged. Ugye?

Kuka megrázta a fejét és továbbra is úgy tartotta a csomagot, mint aki meg akar szabadulni tőle.

– Nyugodtan elteheted fiacskám. A tálca az enyém. Illetve most már a tied.

Kuka szeme tele lett könnyel.

– Én itt hagyom Jézusnak – szipogta alig hallhatóan, és letette az oltárra, aztán keze fejével szétkente könnyeit az arcán.

A pap megsimogatta a fejét.

– Akkor majd eljössz és megtanítalak ministrálni és mindennap kezdedben foghatod a tálcat. Jó lesz?

A fiú többször is igent intett a fejével, de nem felelt.

– Szóval a Tádéval az ügy rendbejött, ugye Péter? – szólt közbe az erdész.

Soma igent intett a fejével, de nem úgy, mint az előbb a Kuka, hanem csak egyszer, de határozottan.

Az erdész most Kukához fordult:

– Beszéltél már valaha életedben a plébános úrral?

– Nem beszéltem.

– Igazán nem? Szabad plébános urat is megkérdezni, hogy ismeri ezt a fiút?

– Sajnos nem ismerem. És közületek is sajnós egyet sem ismerek. Kivéve most a Kukát. – Majdnem elnevette magát. – De mondhatom, hogy nagyon örülök, hogy megismerhettek benneteket.

A fiúk gyanakodva néztek a papra. De Kis Máté nagyon őszintén mondta ezt és ez az arcán is meglátszott.

– Szóval a Kukac nem áruló. És ezt én is bizonyíthatom. Ha terheli is valami a lelkiismeretét, akkor az csupán az, hogy ellopta, vagyis elemelte a tabernákulum kulcsát. De azt hiszem, ezt is jóvá lehet tenni. Itt van a kulcs nálatok, Péter?

– A Máténál van – felelte a Soma halkán.

– A kulcsot azonnal vissza kell adni.

– Máté, add oda a kulcsot a csu... a pap... a... a... a plébános úrnak.

Ez is megtörtént.

– Persze, ti akarjátok tudni a szekrény titkát – kérdezte Kis Máté, miután a kulcsot átvette.

– Én tudom – kiáltotta lelkesen Tomi. – A Vali mondta, hogy Jézus ott van, de nem úgy életnagyságban, hanem az ostyában, de azért igazán Ő van ott.

– Igen. Ő van ott – mondta komolyan a pap – és rátok vár, hogy kiszabadítsátok Őt. No, nem így furkósokkal és kötelekkel, hanem tiszta lélekkel. Őt csak tiszta lélekkel lehet innen kiszabadítani.

A pap elhallgatott és a fiúk is hallgattak.

Nem értették azt, amit az imént a pap mondott. De megsejtették, hogy valami a tiszta lélek körül nem egészen stimmel náluk.

– No, majd erről később – törte meg a csendet a pap.

– Hát akkor a Kukacot is vissza lehet fogadni az apostolok közé igaz Péter? Ó nem volt áruló, nem volt Júdás, – vette át a szót az erdész. – Hiszen hallottátok. Visszafogadjátok hát?

– Visszafogadjuk! – harsogták a fiúk.

– Ó lesz a Mátyás apostol. Jó?

– Jó!!!

– Na látjátok, így már megint tizenketten vagytok.

– Tizenketten vagytok és én azt hiszem, hogy Péter is megmaradhat Péternek. Ugye?

– Igen! Igen! – kiáltották a fiúk.

– De egy dolog még hátra van.

– Micsoda? – nyelvelt megint a kis Vanyác.

– Meg kell még tanulnotok az apostolok tudományát. De ehhez én már nem értek. Ez a plébános úr dolga.

– Rendben van – felelte Kis Máté – az első leckét mindjárt fel is adom: Vissza kell hoznunk fiúk a keresztet, hogy reggel mire a búcsúsok jönnek ne vegyék észre, hogy mi történt itt. És azt ti is szívesen fogjátok csinálni, hiszen ez Jézus keresztje. Majd együtt lehozzuk.

– Kérem szépen – mondta Soma és igyekezett nagyon udvarias és tisztelettudó lenni, – azonnal indulhatunk is.

– Igen! Induljatok, mindjárt jövök én is. Majd utolérlek benneteket. Az erdész bácsi is szívesen veletek megy. Sietünk kell, hiszen már hajnalodik.

Tényleg az ablakon át szürke fény hullott a falakra, a képekre és az oltárra.

A fiúk megmozdultak. Senki sem szólt egy szót sem. Még Péter sem. Nem rendelkezett, nem intézkedett, csak elindult. Elindult csendben a kijárat felé.

És a fiúk követték, mintha parancsolt volna nekik.

Odakint hűvös volt a hajnal. A fák, bokrok hűvösen rajzolódtak az egyre világosodó szürkületben, a tisztás körül.

Egy picit rózsaszínű lett az ég és a fiúk sietni kezdtek. Az erdész is velük tartott. A keresztnek reggelre mindenképpen a helyére kell kerülnie.

Kis Máté magára maradt a kis templomban. Nem fújta még el a gyertyákat, pedig már majdnem csonkig égtek. Lassan végigsétált a padok között és becsukta az ajtót. Aztán újból visszafordult és az oltárlépcsőjéhez ment.

Egy darabig állt, úgy nézte az oltárszekrényt. Nézte. Nézte némán és szemét könnyek öntötték el.

– Jézus!... – suttogta halkán. És térdre ereszkedett. Amikor néhány perc múlva felkelt, friss volt és ruganyos.

Föllépett az oltárhoz, elfújta a gyertyákat. Térdet hajtott és kisietett a templomból. A templomajtót gondosan bezárta, a kulcsot zsebre tette és sietős léptekkel a fiúk után eredt.

Az ég már aranyos volt és egy madár az erdő mélyén diadalmas énekbe kezdett.

VÉGE

Ára: 160,- Ft

Izgalmas kalandregény 10–14 éves fiúknak. Az évtizedekig tartó ateista nevelés megtermette mérges gyümölcsöt: a nagyfokú vallási tudatlanságot és a természetfeletti iránt az érzéketlenséget.

Egy kis falu ifjúságát is a közeli erdei kápolna csak annyiban érdekli, amennyiben titkos, rejtett kincseket sejtenek benne. Betörnek, hogy megszerezzék, de más „kincset” találnak benne. Ez megindítja romantikus képzeletüket és különféle bonyodalmakon keresztül végülis megsejtik a felfedezett „kincs” igazi értékét.

Megrendelhető: **KORDA Könyvkereskedés**
6000 Kecskemét,
Kossuth tér 3.
Tel.: (76) 328-977